

Xao Động

Contents

Xao Động	2
1. Chương 1: Tù Cầm (1)	2
2. Chương 2: Tù Cầm (2)	5
3. Chương 3: Tù Cầm (3)	8
4. Chương 4: Tù Cầm (4)	10
5. Chương 5: Ái Dục (1)	13
6. Chương 6: Ái Dục (2)	16
7. Chương 7: Ái Dục (3)	17
8. Chương 8: Ngày Thứ Ba	19
9. Chương 9: Phát Hiện	22
10. Chương 10: Ngủ Cùng Giường	24
11. Chương 11: Ngày Thứ Tư	26
12. Chương 12: Ở Chung	28
13. Chương 13: Ngày Thứ Năm	30
14. Chương 14: Say Rượu Cùng Thông Báo	32
15. Chương 15: Ngày Thứ Sáu	34
16. Chương 16: Tận Tình	37
17. Chương 17: Tự Do	39
18. Chương 18: Chia Ly	40
19. Chương 19: Đã Lâu Không Gặp	43
20. Chương 20: Lễ Vật	45
21. Chương 21: Nói Chuyện	47
22. Chương 22: Phát Giận	50
23. Chương 23: Ngày Mưa	52
24. Chương 24: Giao Triền	54
25. Chương 25: Tới Gần	57
26. Chương 26: Khúc Mắc	59
27. Chương 27: Sinh Bệnh	61
28. Chương 28: Hôn Môi	64
29. Chương 29: Giao Triền (thượng)	66
30. Chương 30: Giao Triền (hạ)	69
31. Chương 31: Không Chán Ghét Người	71
32. Chương 32: Tâm Sự	73
33. Chương 33: Diệt Tranh	75
34. Chương 34: Ăn Khuya	78
35. Chương 35: Giao Triền	80
36. Chương 36: Ghen Tuông	82
37. Chương 37: Lữ Đồ	84
38. Chương 38: Thỏ Lộ Tình Cảm	86
39. Chương 39: Phụ Thân	89
40. Chương 40: Kết Thúc	91

Xao Động

Giới thiệu

Edit : Nguyệt Ánh Thể loại: Nguyên sang nam nam hiện đại, giữa H chính kịch, mỹ công, cường thụ, ngược tâm, HE 1v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xao-dong>

1. Chương 1: Từ Cẩm (1)

Diệp Dịch Sinh bị một tia sáng chói mắt làm tỉnh.

Hai con mắt lờ lờ, run rẩy dưới mí mắt mỏng manh, Diệp Dịch Sinh không thích hợp hơi mở mắt, rất nhanh lại nhắm lại. Rất sáng, ánh sáng chiếu thẳng tấp lên mặt hắn, giống như một lưỡi dao, vạch qua mí mắt của hắn.

“Người tỉnh?” Một giọng nói nam tính, trầm thấp vang lên. Diệp Dịch Sinh lấy tay che mắt, qua rất lâu mới thích ứng được ánh sáng trong phòng. Hắn buông tay xuống, chậm rãi mở mắt ra, nhìn người nam nhân đang đứng trước mặt hắn, che đi ánh sáng chiếu thẳng vào người hắn.

“Người đói không? Ta làm bữa sáng cho người.”

Nam nhân rất cao, có lẽ còn cao hơn một chút so với thân hình cao gầy của Diệp Dịch Sinh. Y mặc một cái áo T – shirt dài tay rộng thùng thình, quần bò màu lam sẫm, để chân trần đứng trước mặt Diệp Dịch Sinh. Trong tay y bưng một cái khay, trên khay để một ly nước chanh cùng một cái sandwich.

Âm thanh này..... Diệp Dịch Sinh nâng đôi mắt mờ mịt nhìn lên, chăm chú nhìn vào người trước mắt. Màu da của nam nhân hơi tối, mũi cao thẳng, đôi mắt sụp xuống nhìn hắn, bóng tối ám trong đôi mắt màu xanh thật sự rõ ràng.

Diệp Dịch Sinh chống lại ánh mắt thâm đen mà chuyên chú kia, giật mình, lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác. Hắn nhìn quanh một vòng bên trong căn phòng, đầu não hỗn loạn dần dần thanh tỉnh, cuối cùng tầm mắt rơi xuống cái còng tay màu trắng bạc đang khóa trên cổ tay mình.

Một cảnh này thật sự có chút châm chọc. Diệp Dịch Sinh tin chắc rằng trong hai mươi ba năm hắn sống trên đời này chưa bao giờ đắc tội với người nào không nên đắc tội, hắn giật giật thân thể bủn rủn, liếc mắt nhìn cái còng trên cổ tay, miễn cưỡng nhếch lên một nụ cười “Xin hỏi người là?”

“Người không nhớ rõ ta?” Nam nhân đặt cái khay lên tủ đầu giường, trong ánh mắt hiện ra một chút sững sốt. Rất nhanh, y thoải mái cười “Cũng đúng, đều đã là chuyện của hơn hai tháng trước, đương nhiên là người không nhớ rõ.”

Hơn hai tháng trước..... Hắn cần phải nhớ rõ cái gì? Diệp Dịch Sinh hoàn toàn không thể lý giải một màn này, hắn bắt quá là hoàn thành xong công việc rồi trở về, gọi một chiếc taxi để chuẩn bị về trường học, kết quả vừa ngủ một giấc tỉnh lại lại mặc danh kì diệu ở cái nơi kỳ quái này, mặc danh kì diệu đối diện với nam nhân kỳ quái này.

“Người chính là tài xế taxi kia?” Diệp Dịch Sinh đột nhiên nhớ lại hoàn cảnh tối hôm qua, tài xế taxi đội mũ lưỡi trai, trong thùng xe oi bức, có một chai nước khoáng để trong tủ ở cửa xe..... Đây là cố ý dụ mưu bắt cóc ngay từ đầu. Nhưng hắn cũng không cho rằng trên người hắn có bất cứ thứ gì đáng giá khiến cho nam nhân này mơ ước, huống hồ gia cảnh nhà hắn bình bình, nếu là vì tiền, người kia thật sự là tìm nhầm người.

Nam nhân không thừa nhận cũng không phủ nhận. Y cầm một cái ghế màu trắng đến cạnh giường, ngồi xuống trước mặt Diệp Dịch Sinh, nở một nụ cười ôn hòa, nói “Tay người không tiện, ta uy người ăn.”

Hầu kết của Diệp Dịch Sinh hoạt động lên xuống hai cái, nụ cười “ôn hòa” kia trong mắt hắn cũng chẳng khác gì nụ cười của đao phủ trước khi hành hình, hắn thâm thâm hít một ngụm không khí, khắc chế lửa giận trong ngực.

“Ta không muốn ăn. Người đem ta giam giữ ở đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Nam nhân căn bản giống như không nghe được câu trả lời của hắn, y thần nhiên cầm cốc nước chanh lên, đỡ cầm của hắn, đổ dành khuyên nhủ “Người khẳng định là đói bụng, ta tự pha cho người. Không phải là người thích uống nước chanh nhất sao?”

Diệp Dịch Sinh còn chưa kịp kinh ngạc khi nghe thấy câu nói cuối cùng, liền bị y cường ngạnh bóp chặt cằm, miệng cốc thủy tinh cứng rắn đè lên môi hắn, chất lỏng lạnh lẽo lập tức bị đổ vào trong miệng. Diệp Dịch Sinh cực kì kháng cự loại thái độ giống như đang đối đãi với nô lệ này, hắn lắc mạnh đầu, ra sức phản kháng.

Rào rào. Cốc thủy tinh trong tay nam nhân bị hắn làm trượt, rơi xuống đất, dẫn đến việc hơn phân nửa ly nước chanh đều rơi trên ống quần của nam nhân.

Tiếng vang này giống như một loại tín hiệu, Diệp Dịch Sinh để ý, nam nhân nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, nụ cười trên mặt xuất hiện một kẽ hở. Rất tốt, hắn muốn xé cái lớp mặt nạ giả mù sa mưa này, xem ở phía sau rốt cuộc ẩn giấu loại độc xà mãnh thú nào.

“Không thích uống nước chanh?” Nam nhân bỗng nhiên vươn người tới, con ngươi tối đen sâu thẳm yên lặng nhìn hắn. Diệp Dịch Sinh thần nhiên, không sợ đối mặt với y, ngay sau đó, gương mặt của nam nhân mạnh mẽ phóng tới trước mặt hắn, chờ đến khi Diệp Dịch Sinh lấy lại được tinh thần, trên môi đã bị một loại vật thể mềm mại dán lên. Hắn trợn tròn mắt, theo bản năng há miệng ra cắn.

Nhưng mà khiến hắn không dự đoán được là, nam nhân ngoại trừ cương ngạnh cơ mặt một chút, hoàn toàn không có ý định dừng lại. Thậm chí, y còn bóp chặt cằm của Diệp Dịch Sinh, có ý đồ dùng miệng cạy khớp hàm của hắn ra.

Mặt của Diệp Dịch Sinh bắt đầu trở nên vặn vẹo, bả vai của hắn run nhè nhẹ, chờ đến khi nam nhân ý thức được có gì đó không đúng, buông hắn ra, bụng Diệp Dịch Sinh đã kịch liệt co thắt, hắn há hốc miệng, sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

“Người –”

“Nôn.....” Một bãi chất lỏng trong suốt lẫn thêm một chút dịch màu vàng hỗn loạn phun lên cái áo dài tay màu xám của nam nhân, thậm chí còn có một ít bắn lên mặt y. Từ tối hôm qua đến giờ, ngoại trừ non nửa ly nước chanh khi nãy, Diệp Dịch Sinh hoàn toàn chưa ăn qua cái gì, cơ hồ nôn ra toàn là nước chua.

Nam nhân cúi đầu nhìn vết bẩn trên ngực, không hề tức giận. Y nhìn thanh niên quỳ gối ở đầu giường, nhắm mắt thống khổ, sắc mặt tái nhợt, lấy một cuộn giấy rút từ trong tủ đầu giường ra, đưa tới trước mặt hắn.

“Lau đi.” Y nói.

Diệp Dịch Sinh căn bản không nghĩ nhìn thấy y, trên mặt hắn đã khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn nhắm mắt như cũ, vẻ mặt lạnh lùng mà kháng cự, đôi mi mắt dài rậm nhắm lại, bỏ qua bóng dáng của người đối diện. Nam nhân rút hai tờ giấy, nhẹ nhàng lau đi vết máu cùng vết bẩn trên khóe môi. Nhưng mà dường như y lại nghĩ đến cái gì, lại rút hai tờ giấy, tùy tiện xoa xoa vết bẩn trên mặt cùng trên ngực.

“Người hắn là nhớ rõ ta.” Nam nhân lại ngồi lại trên ghế gấp, thân hình của y cao lớn, bả vai rộng, tạo cho người ta một loại cảm giác áp bách vô hình. Chỉ là ngữ điệu của y rõ ràng có chút không ổn, trên nét mặt thậm chí mang theo một tia cuồng loạn.

“Hai tháng trước..... Cái buổi chiều kia.....” Khuỷu tay của y chống lên trên đầu gối, đầu cúi thấp, giống như đang tự thuyết phục chính mình, lại cũng giống như đang thuyết phục Diệp Dịch Sinh, lẩm bẩm nói “Người hắn là nhớ rõ ta.....”

Diệp Dịch Sinh mở mắt ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng.

Có lẽ là bị nụ cười này kích động, cảm xúc trong con người đen lầy của nam nhân chuẩn bị xao động, y lung tung lôi kéo tóc của mình, dường như mạnh mẽ nhớ tới điều gì đó, rút từ trong túi quần bỏ ra một cái thẻ, giơ lên trước mặt Diệp Dịch Sinh “Còn nhớ rõ tấm thẻ này sao?”

Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh ngưng trệ, hắn nhìn tấm thẻ hình chữ nhật mỏng manh kia, mặt trên là ảnh chụp của hắn cùng với tên gọi, cùng với logo của đại học F và dấu hiệu của khoa kiến trúc.

“Hiện tại nhớ rồi sao?” Nam nhân cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn, sắc mặt dần trở nên đen tối khó phân biệt “Ta gọi là Tần Tự.... Người nhớ rõ ta, không phải sao?”

Tấm thẻ sinh viên này khiến Diệp Dịch Sinh nhớ rõ toàn bộ mọi chuyện.

Gương mặt của nam nhân này, trùng hợp giống với gương mặt bê bết máu hai tháng trước hắn từng gặp.

Diệp Dịch Sinh nhớ rõ, buổi chiều hôm đó nắng rất đẹp, hắn hoàn thành bài tập chuyên ngành, cười xe đạp đi ra khỏi Bắc giáo khu, chuẩn bị trở về kí túc xá. Bởi vì là thứ sáu, lại là vào giờ cao điểm, mọi người tan tầm, cho nên xe lưu thông trên đường rất nhiều, nhất là cái giao lộ chữ “T” thứ hai từ Bắc giáo khi đi ra, cơ hồ chen chúc chật như nêm cối.

Diệp Dịch Sinh mặt không đổi sắc xuyên qua dòng xe cộ chật ních cùng với những tiếng còi thường xuyên vang lên đến chói tai, hắn rẽ sang bên phải, đến một con đường yên lặng rợp bóng cây. Đường nơi này thường có những ông bà già thường xuyên tản bộ, Diệp Dịch Sinh thả chậm tốc độ của xe, lướt qua một chiếc xe ô tô riêng màu trắng bạc. Chiếc xe kia có chút kì quái, dừng ở ven đường, bên trong rõ ràng có người, nhưng lại không mở đèn báo hiệu. Diệp Dịch Sinh trong lúc vô ý nhìn vào bên trong cửa kính của xe, vừa liếc mắt nhìn đã khiến da đầu hắn tê dại, mạnh mẽ phanh lại.

Một nam nhân trên mặt đầy máu, nghiêng mặt ghé vào trên tay lái. Diệp Dịch Sinh nhìn thấy gương thủy tinh chắn gió ở phía trước xe có vết nứt, bên trái phía đầu xe cũng bị đâm cho móp méo. Hắn nhìn quanh bốn phía, đây là đường một chiều, hai bên đều là cây long não cao lớn tươi tốt, gần đó mặc dù có khu dân cư, nhưng người đi qua con đường này thực ra cũng không nhiều, cho dù có cũng là đi ra mua đồ ăn hoặc là ông già, bà già đi đón cháu tan học. Xem ra người gây tai nạn đã bỏ chạy. Diệp Dịch Sinh thở dài, hắn lấy di động ra, ấn số điện thoại báo nguy.

Trong điện thoại, sau khi hắn nói rõ ràng cho đối phương biết địa điểm xảy ra tai nạn giao thông cùng với đại khái tình huống của người bị thương, Diệp Dịch Sinh đi đến bên cạnh chiếc xe ô tô riêng kia, thử gõ gõ cửa sổ xe. Hắn không quá chắc chắn cuộc điện thoại của hắn có thực sự đúng lúc hay không, hắn thậm chí còn hoài nghi người ở bên trong xe có khả năng đều đã.....

Nhưng mà vượt qua dự kiến của Diệp Dịch Sinh là, tài xế trên ghế còn nghe được âm thanh gõ cửa của hắn, bả vai giật giật, sau đó khó chịu rên rỉ một tiếng, chậm rãi nâng gương mặt đang chôn trong cánh tay lên.

Lọt vào mắt của Diệp Dịch Sinh lúc đó, đầu tiên là một đôi mắt phủ đầy tơ máu, gương mặt nam nhân trở nên xanh trắng, cảnh tượng đó thật sự có chút đáng sợ. Diệp Dịch Sinh nhẹ nhàng thở ra, tận lực nở ra một nụ cười, hắn cúi lưng, cố gắng lớn giọng nói “Ta đã báo nguy, xe cứu thương rất nhanh liền tới đây.”

Trên mặt nam nhân dính đầy vết máu, hắn cũng không nhìn rõ được vẻ mặt của y, chỉ là đôi mắt thâm đen kia từ lúc mở ra vẫn luôn chăm chú nhìn mặt hắn. Diệp Dịch Sinh không thể miêu tả được cái loại cảm giác này, hắn có chút hối hận, cần bản, có lẽ hôm nay hắn không nên xen vào chuyện của người khác. Hắn từng đọc qua quá nhiều tin tức, có nhiều người làm việc tốt còn bị lừa bịp tổng tiền, có ý tốt cứu người còn bị người vu hãm.....

Trong lúc chờ xe cứu thương, Diệp Dịch Sinh cởi áo khoác, đứng ở bên cạnh xe hơi màu trắng bạc. Hắn nhìn mấy cái cây long não ở hai bên đường, bỗng nhiên nảy lên ý niệm muốn hút một điếu thuốc.

Việc chờ đợi khiến hắn vô cùng khó chịu, đây vốn không phải nghĩa vụ của hắn.

Hai mươi phút sau, xe cứu thương cùng với xe cảnh sát rốt cuộc cũng đến. Diệp Dịch Sinh nhìn nam nhân được đưa lên cáng, nhất thời có loại cảm giác như trút được gánh nặng, khi cáng được khiêng qua người hắn, hắn cảm thấy trong tay áo khoác của mình tựa hồ bị một cỗ lực đạo lôi kéo xuống. Nhưng lực đạo kia chỉ thoáng qua một chút, rất nhanh liền bị Diệp Dịch Sinh xem nhẹ.

“Người là bạn của hần sao?” Một cảnh sát trẻ tuổi đang xem xét tình huống tại hiện trường, nghi hoặc nhìn Diệp Dịch Sinh.

“Không phải, trong cuộc điện thoại vừa rồi ta cũng đã nói qua, ta chỉ là một sinh viên, vừa vặn đi qua.” Diệp Dịch Sinh chuẩn bị lôi thẻ sinh viên ra cho cảnh sát kia xem, nhưng khi hần kiểm tra toàn bộ các túi trên người một lần, cũng không tìm được thẻ sinh viên của hần.

“Ta biết, đồng học, người trở về đi. Cảm ơn người đã hăng hái làm việc nghĩa.” Một cảnh sát lớn tuổi khác nhìn lướt qua Diệp Dịch Sinh liền biết hần chưa hề nói dối, phát phát tay, ý bảo Diệp Dịch Sinh có thể đi trước.

Cuối cùng, Diệp Dịch Sinh nhìn thoáng qua về phía xe cứu thương, rồi đi về chỗ dựng cái xe đạp màu đen của hần. Gió có chút lạnh, Diệp Dịch Sinh mặc lại áo khoác, trong lúc cúi đầu mở khóa xe đạp phát hiện vật áo phía dưới của hần giống như bị dính vài vệt máu.

Hần nhú nhú mầy, chân phải dẫm lên bàn đạp, cảnh vật ven đường rất nhanh bắt đầu lui về phía sau.

Thật sự là phiền toái. Diệp Dịch Sinh nghĩ như vậy.

2. Chương 2: Từ Cấm (2)

“Tần Tự.....” Diệp Dịch Sinh thì thào niệm hai chữ này, hần thoát ra khỏi hồi ức, khuôn mặt tỉnh xảo càng trở nên lạnh lùng, nhìn người trước mắt “Cho nên, đây chính là hồi báo dành cho ta khi đã có ý tốt cứu người?”

Sự châm chọc ở bên trong giọng nói của hần thật sự quá mức bén nhọn, nhưng Tần Tự lại ngoảnh mặt làm ngơ, cười cười “Ta rất cao hứng, rốt cuộc là người đã nhớ ra ta.”

Diệp Dịch Sinh phát hiện bản thân hần dứt khoát không thể cùng với y câu thông, hần lắc lắc đầu, cười khổ nói “Trong nhà ta không có tiền, ta cũng không có hứng thú với nam nhân. Nếu người có ý tưởng tiền dâm hậu sát (N/A: trước hiếp sau giết ()) vậy xuống tay cần lưu loát một chút.”

“Làm sao người lại có thể nghĩ như vậy.” Trên mặt Tần Tự thoáng qua một tia sững sốt, y đặt thẻ sinh viên của Diệp Dịch Sinh vào trong túi quần của mình “Người yên tâm, ta cũng không có ý định bắt cóc người, cũng sẽ không thương tổn người.” Y dừng một chút, nhìn Diệp Dịch Sinh, ánh mắt đen lấy chuyên chú mà cố chấp “Ta chỉ là một mình rất lâu, muốn có ai đó bồi bồi ta.”

Từ đầu đến cuối rõ ràng là một kẻ điên, biến thái, Diệp Dịch Sinh mắng thầm ở trong lòng.

“Nếu người không thích uống nước chanh, ta có thể pha cái khác cho người. Người thích uống nước táo không? Hay là nước lê?”

Diệp Dịch Sinh lạnh nhạt nhắm mắt lại “Ta nhìn thấy người liền không có khẩu vị.”

Lòng ngực Tần Tự mạnh mẽ đập phồng một chút, hần siết chặt nắm tay, dùng lực mỉm cười nói “Vẫn là pha nước táo cho người đi, người chờ một lát, ta rất nhanh liền quay lại.”

Mười lăm phút sau, cửa phòng lại bị đẩy ra. Tần Tự tháo còng tay cho Diệp Dịch Sinh, nhưng bởi vì ảnh hưởng của dược tính, toàn thân hần đều vô cùng bủn rủn, vừa rồi, một lần phản kháng Tần Tự đã tiêu hết toàn bộ khí lực của hần. Hần tựa vào đầu giường, hồ hững nhìn tần tự đặt một ly nước táo lên cái khay ở đầu giường.

“Ăn nhiều hoa quả, sẽ tốt cho cơ thể.” Tần Tự nói xong câu đó, không tiếp tục cưỡng bách hần, mà xoay người ra khỏi phòng.

Tần Tự trở lại phòng ngủ của y.

Y ngồi xuống trước bàn, kéo ngăn kéo ra, móc ra một cái di động Samsung màu đen. Màn hình tối đen, y sờ soạng một vòng quanh thân máy, ấn nút khởi động máy.

Màn hình rất nhanh sáng lên, xuất hiện hình ảnh khởi động máy. Diệp Dịch Sinh không có thiết lập mã khóa ở hình nền, Tần Tự trực tiếp mở danh bạ ra, nhìn một lượt từ đầu tới cuối toàn bộ các tên trong danh

bạ. Lướt xong danh bạ, y lại ấn vào hộp thư, tin nhắn bên trong ít đến mức đáng thương, hơn nữa đa phần đều là những tin nhắn vô dụng rác rưởi.

Tần Tự lướt qua các tin nhắn, không có phát hiện có người nào uy hiếp được mình, y vừa lòng nhếch khóe miệng, tắt máy điện thoại di động, một lần nữa đặt trở về ngăn kéo.

Gian phòng ngủ này của y, bài trí đơn giản hơn nhiều so với gian phòng mà Diệp Dịch Sinh ở, trừ một cái giường, một cái bàn học, một tủ quần áo, chỉ còn lại toàn bộ đồ ảnh chụp dán đầy trên tường.

Tần tự mở notebook, tải ảnh mà y dùng để chụp ảnh lên, chờ đợi cho tải lên hoàn tất. Hộp mực của cái máy in màu sắc rực rỡ để ở trên bàn hình như xảy ra vấn đề, y cúi đầu mân mê một lúc lâu, mới thuận lợi in được ảnh chụp ra.

“Diệp Dịch Sinh.....” Tần Tự cúi đầu nhìn ảnh chụp trong tay. Nam sinh tuấn tú có làn da tái nhợt cuộn tròn thân thể lại, nằm ở trên một cái giường hỗn độn, ánh sáng mặt trăng ảm đạm rơi vãi trên mặt hắn. Y vuốt ve ngũ quan của nam sinh trên ảnh chụp, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn.

Rốt cuộc, có thể chạm đến người.

Diệp Dịch Sinh có chút nôn nóng.

Hắn vẫn như cũ, bị nhốt trong căn phòng đó, còng tay đổi thành còng chân, một đầu còng lên mắt cá chân của hắn, một đầu khác cột vào chân giường.

Cái xích rất dài, đủ dài để hắn đi từ giường ra đến phòng vẽ tranh bên ngoài, nhưng cũng rất chắc chắn, ném từng thử vài phương pháp, nhưng đều không thể tháo cái xích làm từ kim loại kia.

Hắn đứng ở bên cạnh một cái cửa sổ sát đất, nhìn cái cây cao lớn ở trong hậu viện. Hắn không biết đây là nơi nào, có lẽ là một vùng ngoại thành của S thị, hắn chỉ có thể nhìn xuyên thấu qua tầng tầng cây xanh, thấy vài nóc nhà chung cư được lợp ngói đỏ. Suy nghĩ kêu cứu người ngoài cũng trở thành hi vọng xa vời.

Một nhà giam đúng nghĩa. Diệp Dịch Sinh ngồi ở bên giường, nhìn sàn gỗ dưới chân đến xuất thần. Hắn tự hỏi chính mình, nếu sớm biết ngày đó hắn cứu Tần Tự sẽ khiến hắn rước họa vào thân, liệu lúc trước hắn có phải hay không nên làm bộ như cái gì cũng không thấy?

Đây là một giả thiết không hề có ý nghĩa, việc đã đến nước này, cầu nguyện có thể quay ngược lại thời gian một lần nữa đối với hắn không có bất cứ trợ giúp gì. Hắn chỉ có thể chờ đợi, tìm kiếm cơ hội thoát thân. Di động của hắn chắc đã bị Tần Tự cầm đi, phỏng chừng cũng sẽ không trả lại cho hắn. Buổi chiều hôm nay, hắn có một khóa học tiếng anh cộng đồng, vốn nên đi học, nhưng hắn cũng tính là không đi, cũng sẽ không bị người khác phát hiện. Hắn ở phòng đơn, không có bạn cùng phòng. Quan hệ với sư huynh cùng phòng thí nghiệm cũng bình bình, giáo sư sao, bên trong học viện toàn các giáo sư vô cùng trâu bò, bao giờ cũng bề bộn nhiều việc, hai tuần đến tổ một lần cũng sẽ không điểm danh đến hắn..... Xem ra, như vậy, hắn tính kể cả có mất tích một tuần, người khác cũng sẽ chỉ cho rằng hắn vụng trộm cúp học đi ra ngoài chơi, căn bản sẽ không để ở trong lòng.

Hắn không thể không nói, Tần Tự thật sự là chọn đối tượng bắt cóc thích hợp.

Vừa đói vừa mệt, Diệp Dịch Sinh lại cuộn tròn trên giường ngủ một giấc. Chờ đến lúc hắn tỉnh lại, phát hiện sàng đan dưới thân hắn không biết từ lúc nào được thay đổi, vụn pha lê vương vãi trên đất cũng biến mất, vết bẩn còn sót lại cũng được chà lau không còn một mảnh, Diệp Dịch Sinh còn có thể nhìn thấy rõ ràng vệt nước.

Tần Tự giống như rất hiểu biết về hắn, có lẽ y rình coi hắn hơn một tháng, làm sao có khả năng không hiểu biết. Hắn bắt đầu buồn bực, có phải vụ tai nạn trên đường kia đem đầu Tần Tự đựng hổng hay không, mới khiến y biến thành một kẻ điên như vậy.

Hắn từ trên giường ngồi dậy, kính ngạc phát hiện cái khay ở trên rú đầu giường đã được thay đổi, một cà mèn giữ ấm bằng inox, còn có thể ẩn ẩn ngửi thấy hương vị của cháo.

Bụng của Diệp Dịch Sinh cực kỳ không tự chủ kêu hai tiếng, hắn cười khổ xoa xoa trán của mình, mở hộp giữ ấm ra. Dù sao cũng không thể để tình hình càng trở nên xấu đi, trước cần phải lấp đầy bụng của mình, sau đó mới có thể nghĩ biện pháp chạy đi, không phải sao.

Ăn xong bát cháo thịt nạc kia, tinh thần của Diệp Dịch Sinh tốt hơn rất nhiều. Cảm giác chướng bụng khiến nôn nóng trong lòng hẳn hơi giảm xuống, hẳn đi tới đi lui trong phòng nửa giờ, rốt cuộc do dự đi đến trước cửa.

Vặn mở chốt cửa, còn chưa nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, đã nghe thấy nam nhân phẫn nộ rống lên hai tiếng.

“Không liên quan đến người!..... Người đi mà tìm nam nhân kia, không cần phải quan tâm ta!”

Tần Tự đang nghe điện thoại của người khác, đôi môi mỏng manh mím rất chặt, mi gian rõ ràng có dấu ấn tối tăm. Y để chân trần đứng ở bên cạnh giá vẽ, ống quần cuộn lên đến nửa chân, trên quần dính không thiếu thuốc màu loang lổ.

“..... Ta nói rồi, ta đã tốt, không cần gặp bất cứ thầy thuốc nào..... Người sợ cái gì, sợ ta lại khiến người khổ sở sao?.....”

Nam nhân ném mạnh điện thoại, cái di động mỏng manh rơi trên mặt đất, màn hình lập tức vỡ làm năm. Diệp Dịch Sinh nghe thấy tiếng vang kia, tâm của hẳn cũng run lên một chút.

Hắn đột nhiên ý thức được, hẳn đứng ở chỗ này, rất không thích hợp. Nhưng đã chậm, ánh mắt của nam nhân dĩ nhiên nhìn thấy hẳn, trong con người đen tối mang theo lửa giận cùng không bình thường, giống một con thú bị buộc đến tuyệt cảnh.

“Người đi ra đây làm gì?” Tần Tự nhìn hẳn, sắc mặt bạo ngược chậm rãi trở nên bình tĩnh. Y đá văng cái di động bị vỡ làm năm mảnh dưới chân ra, một chút cũng không thêm để ý xem màn hình bị vỡ có thể chọc đến gan bàn chân của y hay không, trực tiếp đi về phía Diệp Dịch Sinh.

“Đã ăn hết cháo chưa? Có hợp khẩu vị không?”

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, sắc mặt đề phòng thoáng thả lỏng.

“Ta muốn đi ra ngoài một chút, trong tủ lạnh cũng không còn gì để ăn. Người ngoan ngoãn chờ ở trong nhà, chờ ta trở lại.” Tần Tự nhấc cái di động bị rơi thả đến mức không nữa nhìn ở trên mặt đất, lấy sim ở bên trong ra, bỏ vào trong túi. Đồng thời trong lúc nói chuyện, lấy từ trong góc nào đó của sofa một chuỗi chìa khóa cùng với ví tiền, phát phát tay với Diệp Dịch Sinh, rồi đi ra khỏi cửa.

Diệp Dịch Sinh nhìn y khóa trái cửa, cúi đầu, đưa mắt nhìn về phía cái xích chân của hẳn, ở trong lòng cân nhắc một chút, phát hiện muốn chạm đến tay nắm cửa của cửa lớn thật sự có chút khó khăn. Bất quá, Tần Tự cứ như vậy yên tâm mà để hẳn ở chỗ này, hẳn cũng không phải không ngạc nhiên.

Thừa dịp Tần Tự đi ra ngoài, căn nhà trống không, Diệp Dịch Sinh đem toàn bộ những góc ngách trong nhà có thể nhìn tới đều nhìn một lần, trừ căn phòng giam hẳn, toàn bộ các nơi khác trong căn nhà này đều lộn xộn. Diệp Dịch Sinh nhìn khay đựng thuốc màu trên mặt đất cùng với các loại hộp tản ra mùi kì lạ xếp ở trong góc phòng, không khỏi ghét bỏ mà nhíu nhíu đôi lông mày.

Hắn đã đoán được Tần Tự là họa sĩ, Diệp Dịch Sinh thường có suy nghĩ tránh xa các đối tượng làm nghệ thuật, ở trong ấn tượng của hẳn, các họa sĩ này bao giờ cũng để tóc dài, lười thôi, mặc quần bò rách, dáng người thon gầy, ánh mắt u buồn mà cố chấp. Tần Tự hiển nhiên là không giống với tưởng tượng của hẳn, nhìn hai cái hộp vương vãi trên mặt đất là biết, Tần Tự rất ít khi đi ra ngoài, nhưng màu da cũng không tái nhợt, ngược lại là thân thể màu lúa mạch khỏe mạnh; Hẳn nhớ rõ y đi một cái xe giá trị xa xỉ, nói như vậy, y không giống như là họa sĩ, ngược lại càng giống phú nhị đại chơi bởi lêu lổng.

Lúc Diệp Dịch Sinh còn đang suy nghĩ cách thoát thân, ở ngoài cửa liền vang lên một tiếng, Tần Tự xách hai gói đồ to đi vào. Y dùng chân đá lên cánh cửa để đóng cửa, mang đồ ném vào trong phòng bếp, sau đó đá văng cái giày thể thao ở trên chân, đi chân trần về phía phòng khách.

Diệp Dịch Sinh ngồi trên sofa, đây là phạm vi hoạt động xa nhất của hẳn. Hẳn nhìn Tần Tự, trong lòng đang tự hỏi có khả năng đối một loại phương pháp để chạy thoát khỏi nơi này hay không.

“Người nghĩ thuyết phục ta thả người đi sao?” Tần Tự nhìn thấy ý tưởng trong lòng hẳn, ngồi xuống bên cạnh Diệp Dịch Sinh, giọng nói thân mật mà ái muội “Không có khả năng. Ta thật vất vả mới đưa được người tới nơi này. Về sau người chính là của ta, ai cũng sẽ không nhìn thấy người.”

Rõ ràng đang ở trong căn phòng ẩm áp, Diệp Dịch Sinh lại mặc danh cảm thấy lưng có chút lạnh. Hắn cười gượng, lảng tránh ánh mắt của Tần Tự “Người không có khả năng vẫn luôn nhốt ta ở nơi này. Ta vẫn còn đang học nghiên cứu sinh, nếu vô cớ mất tích, cảnh sát sẽ tìm tới cửa.”

Tần Tự gật gật đầu “Học kỳ trước người hần là đã học gần xong khối lượng môn học được yêu cầu đi, học kỳ này có bỏ qua vài môn cũng không ảnh hưởng. Về phần cảnh sát.....” Tần Tự cười cười “Ta chờ bọn họ đến.”

Lại là nụ cười như vậy, phẳng phất giống như không có cái gì có thể khiến y đặt ở trong đáy mắt. Diệp Dịch Sinh áp chế lửa giận trong ngực, đứng lên nói “Người sẽ gặp báo ứng.”

“Báo ứng sao.....” Tần Tự nhìn cái thân ảnh cao gầy kia biến mất ở sau cửa phòng ngủ, nhếch miệng cười cười “Ai để ý thứ này.”

3. Chương 3: Tù Cấm (3)

Lúc Tần Tự nấu xong cơm tối, còn chưa đến sáu giờ. Y rất ít khi xuống bếp, trù nghệ chỉ có thể nói là miễn cưỡng ăn được, ba món mặn một món canh đặt trên bàn, nhìn ngược lại cũng đẹp mắt.

Diệp Dịch Sinh đi ra khỏi phòng, ngửi được mùi đồ ăn, hoảng hốt nhớ về lần đến nhà giáo sư của hắn làm khách. Sự nướng tươi cười hòa thuận, mặc tạp dề, một bên lau tay một bên đi ra khỏi nhà bếp.

“Dịch Sinh, đến ăn cơm.”

Giọng nam khàn khàn đánh thức hắn trở về với hiện thực tàn khốc. Hắn mặt không đổi sắc đi tới trước bàn, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống, xích chân ma sát với chân bàn, phát ra tiếng va chạm chói tai, nghiêm nhiên trở thành một loại kháng nghị vô thanh. Nhưng mà Tần Tự phẳng phất coi như không thấy, lại đứng dậy múc cho hắn một chén canh cà chua nấu trứng, đặt vào tay hắn.

Diệp Dịch Sinh nhìn vài cọng hành hoa nổi lênh bênh trong bát, chậm chạp không chịu cầm lấy chiếc đũa. Tần Tự thấy thế, trầm giọng nói “Ta không hạ độc trong đồ ăn, yên tâm uống đi.”

Diệp Dịch Sinh cười lạnh một tiếng, bưng bát lên, rất nhanh liền uống sạch sẽ bát canh. Tần Tự gấp một đũa nấm, khéo mắt đột nhiên liếc đến khéo môi còn dính vệt nước, trong lòng vừa động, rút giấy ăn trên bàn, muốn lau giúp Diệp Dịch Sinh.

Nhưng mà thanh niên tựa hồ sớm có phòng bị, tay y vừa thò đến gần gò má của hắn, hắn liền nghiêng đầu, giống như tránh ôn dịch.

Cánh tay của Tần Tự xấu hổ dừng ở giữa không trung, y đương nhiên có thể cường ngạnh bức bách Diệp Dịch Sinh đi vào khuôn khổ, nhưng tâm tình của y hiện tại rất tốt, cũng không muốn làm như vậy.

Một bữa cơm chiều được ăn trong bầu không khí lặng ngắt như tờ. Tần Tự nói không nhiều, Diệp Dịch Sinh càng im lặng đến mức giống như không hề tồn tại, không khí yên tĩnh chỉ còn lại tiếng nhai nuốt rất nhỏ của hai người.

“Dịch Sinh, người cảm giác vừa rồi chúng ta có phải rất giống một đôi bạn lữ hay không?” Lúc thu thập bàn ăn, Tần Tự nhìn thanh niên đang đứng cạnh cửa sổ sát đất, khéo miệng hơi cong lên.

Diệp Dịch Sinh không trả lời y, hắn nhìn ban công bên ngoài cửa sổ sát đất, suy nghĩ xem có khả năng chạy trốn bằng ban công hay không. Khu chung cư này không nhiều tầng lắm, bọn họ đại khái hình như là ở tầng ba hoặc tầng bốn, nếu có thể mượn một ít công cụ để sử dụng, có lẽ có thể lông tóc vô thương chạy trốn xuống mặt đất.

Lúc màn đêm buông xuống, Tần Tự cầm một bộ quần áo đi vào phòng của Diệp Dịch Sinh.

“Người tắm rửa một cái đi, ép buộc một ngày, người khẳng định không thích hương vị trên người.” Tần Tự đặt bộ quần áo ngủ lên trên giường của Diệp Dịch Sinh, ngữ điệu mềm nhẹ “Phòng này có phòng tắm riêng, cửa ở bên trái tủ quần áo bên trong có bàn chải và khăn mặt, đều còn mới.”

Thanh niên đang ôm đầu gối ngồi ở góc giường, tóc mái lộn xộn che khuất ánh mắt của hắn. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu mới quay lại, giật giật dây xích trên chân, cười châm chọc, nói “Như vậy, ta tắm bằng cách nào.”

Tần Tự không nói lời nào, móc một cái chìa khóa nhỏ từ trong túi quần, đi đến trước giường, tháo xích chân cho Diệp Dịch Sinh.

“Ta với người tắm cùng nhau.” Y nhìn Diệp Dịch Sinh, ánh mắt kiên định.

“Người con mẹ nó là có bệnh đi!” Diệp Dịch Sinh rút cuộc nhin không được mắng thành tiếng.

“Mẹ ta không bị bệnh, bất quá ta.....” Nụ cười của Tần Tự có chút cổ quái, trong mắt có một tia sáng đen tối chợt lóe qua.

Diệp Dịch Sinh không để ý đến y, mạnh mẽ đứng dậy đi ra khỏi phòng, nhưng tay còn chưa chạm đến nắm đấm cửa, cánh tay liền bị một cổ lực đạo kéo lại.

“Ta đã nói rồi, không cần chọc giận ta.” Chóp mũi của Tần Tự kề sát chóp mũi của hắn, trong con người sâu thẳm phảng phất ngưng tụ bão gió, lực đạo lớn đến mức muốn bóp nát cánh tay của hắn. Trên trán Diệp Dịch Sinh đều là mồ hôi lạnh, môi hắn khế run, nói “Người đến cùng là muốn thế nào.....”

Diệp Dịch Sinh vẫn bị kéo vào phòng tắm. Hắn đã có chút cam chịu, tùy ý Tần Tự thoát áo và quần dài hộ hắn. Dáng người của hắn gầy, màu da trắng nõn, hai chân thẳng tắp mà thon dài, bởi vì hàng năm không thấy ánh sáng, còn trắng hơn những nơi khác vài phần.

Tần Tự nắm mắt cá chân của hắn, cốt cảm mà tinh tế, tựa hồ một bàn tay của y cũng có thể bóp gãy nó. Đầu của y hơi nâng lên, do dự, sau đó hai tay kéo hai bên hông quần lột tối màu của Diệp Dịch Sinh, chậm rãi cởi.

Diệp Dịch Sinh cảm thấy một khắc lúc đó dứt khoát còn lâu hơn cả chờ bị phán quyết tử hình, hắn nhắm mắt lại, thân thể trần trụi trong bầu không khí hơi lạnh khế run rẩy.

“Vì cái gì lại hoảng sợ như vậy? Hay là..... Người chưa từng làm với người khác?”

Diệp Dịch Sinh chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng, gắt gao cắn môi.

Ánh mắt Tần Tự ngưng tụ ở giữa hai chân của Diệp Dịch Sinh, y đánh giá chỗ đó của Diệp Dịch Sinh, lông tóc dày rậm mà đen bóng, cái căn này nọ mềm nhũn ẩn trong đó, là màu đỏ hồng hào, sạch sẽ. Y nhin không được lấy tay nhẹ nhàng niết một cái!

Lưng của Diệp Dịch Sinh nhanh chóng cương cứng mà thẳng tắp, hắn siết chặt nắm tay, lông mi thon dài run cầm cập.

Ngoài ý muốn là, Tần Tự không có làm bất cứ động tác vượt rào nào. Y thẳng lưng, mở vòi hoa sen ra, chờ đợi nước tắm ấm lên, mới đưa tay áp lên bả vai của Diệp Dịch sinh, nhẹ đẩy hắn vào dưới vòi hoa sen.

“Người tắm đi, ta ở trong này nhìn.” Tần Tự không có cởi quần áo, y dựa người vào bồn rửa tay, hồi tưởng lại cảm xúc non mềm ban nãy đầu ngón tay cảm nhận được.

Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh vẫn đề phòng như cũ, hắn quay lưng về phía Tần Tự, nhanh chóng chà lau thân thể, cố gắng xem nhẹ ánh mắt dính nị giống như loài bò sát ở phía sau lưng.

Sau khi tắm rửa xong, Tần Tự lại đem xích chân đeo vào mắt cá chân của Diệp Dịch Sinh, bất quá lần này y đổi sang chân kia. Y đứng ở đầu giường, nhìn Diệp Dịch Sinh mặt một bộ đồ ngủ làm từ tơ tằm nhạt màu, vẻ mặt chết lặng ngồi ở đầu giường.

“Người muốn đọc sách không?” Tần Tự bỗng nhiên cúi xuống, vén vén tóc mái ướt sũng của hắn, lộ ra cái trán trơn bóng mà rộng lớn của thanh niên.

“Ta có rất nhiều tập tranh, người có muốn xem không?”

Đôi mắt xinh đẹp mà lạnh lùng nhìn y, nhẹ nhàng phun ra một chữ “Cút.”

Tần Tự cười một tiếng, hôn lên gương mặt hắn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Tần Tự cầm một ít tập tranh từ phòng cách vách, cùng với mấy bản giám thường nghệ thuật phương Tây, lại trở lại phòng của Diệp Dịch Sinh, mới phát hiện người nọ đã nằm trên giường, quay mặt vào tường, cuộn tròn thân thể, ánh mắt nhắm chặt, giống như đã ngủ.

Y nhẹ nhàng để tập tranh lên tủ đầu giường, sau đó xoay người rời đi.

Tần Tự trở lại phòng khách, cũng là phòng vẽ tranh của y. Giá vẽ ở trước cửa sổ sát đất đã mấy ngày không có người sử dụng, y xúc tấm vải trắng trùm giá vẽ lên, bật cái đèn lớn trong phòng, tác phẩm vừa mới hoàn thành một nửa kia rõ ràng phản chiếu vào trong mắt y.

Trên bức tranh mà một gương mặt thanh niên đầy mơ hồ, hẩn tựa vào bên cửa sổ, một nửa mặt chìm đắm trong ánh mặt trời, nửa còn lại lại biến mất ở bên trong bóng tối.

Ngoài cửa sổ, mặt trời lặn giống như một ngọn lửa màu đỏ cam, nóng bỏng mà huyền diệu. Tần Tự cảm giác màu của mặt trời vẫn có chút không hoàn hảo, y chọn một lọ thuốc màu, quét một chút lên trên bảng pha màu, nhỏ thêm một chút dầu thông, dùng bút vẽ hòa vào với nhau, sau đó cúi lưng, bắt đầu nghiêm túc chỉnh sửa màu sắc chỗ đó.

Chờ đến lúc y chỉnh sửa màu sắc của mặt trời đến khi bản thân đã vừa lòng, quét mắt nhìn về phía đồng hồ báo thức ở trên tường, phát hiện lúc này đã là đêm khuya.

Nhưng y không hề buồn ngủ. Trên thực tế, một năm nay, chia đều ra mỗi một ngày y đều ngủ chưa đến bốn giờ. Có khi lúc nửa đêm cùng với rạng sáng lại là thời điểm đại não của y tỉnh táo nhất.

Y lại đổi một cái bút vẽ tranh sơn dầu có đầu bút nhỏ hơn một chút, một lần nữa pha lại thuốc màu, bắt đầu vẽ lại ngũ quan của thanh niên.

Lại hai giờ nữa trôi qua. Cổ y, bởi vì trường kì bảo trì một tư thế, có chút đau mỏi. Y buông bút vẽ xuống, xoa xoa đôi mắt khô khốc, trong khoảng cách gần đánh giá thanh niên trong bức họa.

Mái tóc mềm mại, làn da trắng nõn, ánh mắt thâm đen mà lạnh lùng, ở trên tấm tranh vẽ bằng vải, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào y.

Không đúng..... Ánh mắt không phải như thế, Tần Tự nhu nhu trán của mình, đôi lông mày rậm nhíu chặt. Không đúng, không đúng..... Đôi mắt kia, không nên lạnh lùng như thế.....

Tần Tự đi tới đi lui ngay tại chỗ, trong ngực tràn ngập khó chịu cùng với chán ghét chính mình. Y vén vén tóc của mình, không ngừng rửa thầm gì đó. Y không thể dễ dàng tha thứ khi đôi mắt kia có chút tí vết nào, nhưng y lại không thể ngoan tâm phá hủy bức tranh này.

Một lúc lâu, từ trong cổ họng của Tần Tự phát ra một tiếng nức nở đầy thống khổ, y cầm tấm vải trắng bị vát dưới đất, cứ như vậy mà trút cảm phần bằng cách hung hăng ném nó về phía giá vẽ. Y run tay, từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá bị ép đến mức nhăn nhúm, sau đó đi ra ban công, mạnh mẽ khép lại cánh cửa thủy tinh.

4. Chương 4: Từ Cấm (4)

Đêm nay Diệp Dịch Sinh cũng ngủ không hề ngon, một cơn tiếp một cơn ác mộng dây dưa hằn. Lúc trời vừa tờ mờ sáng, hẩn lại từ trong ác mộng bừng tỉnh, cả người không hề buồn ngủ, chỉ mở to hai mắt, mờ mịt nhìn bầu trời màu xám xanh ngoài cửa sổ.

Hắn cứ như vậy phí công nhìn chăm chăm bầu trời ngoài cửa sổ, thẳng đến khi bầu trời từ màu xanh xám biến thành xanh nhạt, ánh mặt trời chói lọi chiếu vào trên giường của hắn, toàn bộ căn phòng trở nên sáng bừng, nhìn không sót một cái gì.

Đông đông. Ngoài cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, Diệp Dịch Sinh nhướn mày, người nọ cũng không đợi hắn trả lời, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, đem một ly sữa đậu nành cùng với một túi bánh bao đặt lên tủ đầu giường.

“Hôm nay ta muốn đi ra ngoài một chuyến, khả năng hơn mười một giờ mới có thể trở về. Người không cần chạy loạn, trở về ta sẽ nấu cơm trưa cho người.”

Diệp Dịch Sinh nhắm mắt lại, đối với lời nói của y trực tiếp ngoảnh mặt làm ngơ.

Tầm mắt của Tần Tự dừng ở quãng thâm âm đậm ở trên mắt hấn, y thò tay sờ sờ mặt của Diệp Dịch Sinh, quan tâm nói “Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Thật trùng hợp, tối hôm qua ta cũng ngủ không được tốt lắm.”

Diệp Dịch Sinh đẩy tay y ra, đứng dậy xuống giường, đi nhanh về phía phòng tắm, xiềng xích giữa hai chân phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tần Tự cười cười, yên tâm mà đóng cửa lại.

.....

“Một ly Lam Sơn, cảm ơn.”

Tần Tự nhìn người đối diện gật đầu mỉm cười với nhân viên tạp vụ, rồi chợt đem ánh mắt quay lại dừng ở trên mặt y, trong con ngươi toát ra vẻ lo lắng.

“Tần Tự, người biết ta hôm nay hẹn người ra ngoài là vì cái gì sao?” Dương Nhân mặc một thân trang phục được cất may tỉ mỉ, mặt mày vẫn luôn tinh xảo như mọi ngày.

“Ta biết, nói chuyện công việc.”

“Người hấn là cũng rõ ràng, từ sau lần người bị tai nạn giao thông, cũng rất lâu không vẽ..... Mà vài tác phẩm lúc trước người đưa cho ta, phản hồi của thị trường.....” Dương Nhân chậm chạp lựa chọn từ “Cũng không quá khiến cho người khác chú ý.”

Tần Tự nhìn chằm chằm miệng của chén cà phê trong tay, cau mày, không có lên tiếng.

“Tần Tự, nói thật, ta với người làm việc với nhau lâu như vậy, ta cảm giác bản thân vẫn luôn chưa từng hiểu được suy nghĩ của người.” Dương Dân đem sợi tóc vương ở bên má khẽ vén đến sau tai, khẽ thở dài một cái “Ta biết người không giỏi trao đổi với người khác, nếu như là vấn đề của cá nhân, người đại khái cũng có thể nói với ta, ta sẽ nói chuyện với công ty bên kia.”

Tần Tự ân một tiếng, trong lòng lại nghĩ, không biết Diệp Dịch Sinh có ăn bữa sáng y chuẩn bị hay không.

“Người là một họa sĩ rất có tài khí, ta không hi vọng người bị hoàn cảnh hiện tại ảnh hưởng, cuối cùng lại trở nên bình thường, chạy theo thể tục. Người hiểu không?”

“Lại cho ta một chút thời gian.....” Tần Tự nhìn Dương Nhân, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia yếu ớt mà vô thức.

“Thời gian không phải là vấn đề, người có thể chậm rãi mà vẽ.” Dương Nhân dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn hai phát, nằng nằng ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn Tần Tự “Ta cảm giác, trạng thái của người gần đây không được tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Tự ngậy ra một lúc, còn chưa nói, đã thấy Dương Nhân cười khổ sờ sờ mũi “Nha, ta như thế nào lại quên mất, không nên tìm hiểu việc riêng của người. Tính, ta không làm phiền người nữa, ta còn phải trở về công ty huấn luyện người mới.”

Nàng uống một ngụm cà phê nhân viên tạp vụ vừa mới đưa lên, cầm lấy áo khoác vắt trên ghế ngồi, nói xong liền vội vàng hấp tấp đứng dậy đi xa. Tần Tự đem tách latte uống xong, ngồi tại chỗ thêm một lúc, cũng thanh toán tiền, đi ra khỏi tiệm cà phê.

.....

Diệp Dịch Sinh cảm giác hiện tại bản thân thật sự giống một sủng vật bị nuôi nhốt trong lồng, mỗi bữa chủ nhân sẽ đứng giờ mang cơm đến, trừ ăn uống vệ sinh, cái gì cũng không cần làm.

Nhưng người với sủng vật khác biệt ở chỗ, người sẽ tự hỏi, lại còn phá lệ thích để tâm vào những chuyện vụn vặt.

Diệp Dịch Sinh vì ngăn cản bản thân chui vào ngõ cụt, vì không có việc gì để làm, cuối cùng vẫn do dự lật tập tranh ở trên tủ đầu giường ra xem.

Mấy tập tranh này vừa dày vừa nặng, Diệp Dịch Sinh lật vài trang, không thể không thừa nhận nội dung bên trong thật sự xứng đáng với những trang giấy tinh xảo. Hắn tuy rằng không hề có thẩm mỹ về nghệ thuật, nhưng năng lực thẩm mỹ căn bản cùng với năng lực giám thưởng thì vẫn là có, tác giả của mấy tập tranh này đều là những họa sĩ trẻ tuổi trong nước, tự mình tạo thành một phong cách riêng, Diệp Dịch Sinh nhìn nhìn, lại không tự giác rơi vào mê muội.

Diệp Dịch Sinh khoanh chân ngồi ở trên giường, đem một tập tranh cuối cùng để lên đầu gối rồi mở ra, vừa lật đến trang đầu tiên, hắn liền bị màu sắc chói mắt ở bên trong khiến chấn kinh. Tầng tầng lớp lớp, lúc sâu lúc nông, màu đỏ cùng với màu nâu không đồng nhất hiện ra trên giấy vẽ, Diệp Dịch Sinh lại nhìn nhìn, mới phát hiện trên tranh này là vẽ một đôi môi đỏ mọng của nữ nhân đang hôn một quả táo đã bị thối rữa mất một nửa.

Gương mặt của nữ nhân mơ hồ, kết cấu thủ pháp hơi có chút sắc thái của trường phái ấn tượng. Khoa của Diệp Dịch Sinh từng có một bộ môn phải dành thời gian nghiên cứu qua giám thưởng nghệ thuật phương Tây, đại khái hắn biết có một trường phái như vậy. Hắn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt quét về phía tên của tác giả ở bên trái bức tranh, nhất thời đồng tử co rút lại.

Dĩ nhiên là Tần Tự vẽ..... Diệp Dịch Sinh mạnh mẽ khép lại tập tranh, vì sự kinh diễm vừa rồi của bản thân mà ảo não không thôi. Một tên bệnh thần kinh, vẽ vẽ được thật đẹp thì lại như thế nào. Hắn rửa thậm hai câu, muốn đi ra khỏi phòng hít thở không khí, lúc chân vừa mới bước ra khỏi cửa, liền nghe được tiếng chuông cửa vang lên thanh thúy.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ Tần Tự trở lại, nhưng nghĩ lại, Tần Tự mang theo chìa khóa, làm sao lại phải đi ấn chuông cửa? Hơn nữa đây còn là lần đầu tiên hắn nghe được tiếng chuông cửa vang lên. Có lẽ đây là cơ hội tốt nhất để hắn kêu cứu..... Diệp Dịch Sinh không thềm chú ý những vấn đề khác, kéo xích chân cố gắng đi về phía cửa lớn.

Lúc hắn còn cách cửa lớn khoảng một mét, thì không thể đi tiếp được nữa. Tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên không chịu dừng, trái tim của Diệp Dịch Sinh cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn lớn tiếng nói “Bên ngoài là ai? Có người đang ấn chuông cửa sao?”

Nhưng mà ở bên ngoài không hề có lời đáp lại, ưu điểm lớn nhất của phòng ở khu chung cư này chính là hiệu quả cách âm tương đối tốt. Diệp Dịch Sinh phát hiện có kêu gọi cũng vô dụng, chỉ có thể tận lực vươn tay, muốn dùng phương thức đập cửa tạo tiếng vang gọi lên sự chú ý của người ở bên ngoài.

Đầu ngón tay của hắn vừa mới chạm được đến tay nắm cửa, tiếng chuông cửa bỗng nhiên ngừng kêu.

Tần Tự ôm một bao đồ lớn, còn chưa đi tới cửa phòng, đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở trước cửa chung cư.

“Sao người lại tới đây?” Sắc mặt của Tần Tự bỗng chốc trở nên cực kém.

“Ta là mẹ ngươi, đến xem ngươi còn không được sao?” Tần Phi mặc một cái váy ngắn màu xanh nhạt, bên ngoài khoác một cái áo gió màu vàng nhạt, nàng bảo dưỡng vô cùng tốt, khí chất cao quý, hoàn toàn nhìn không ra nàng đã hơn bốn mươi tuổi.

Tần Tự cười nhạo một tiếng “Ngươi không phải muốn kết hôn với Vương tổng sao, có sẵn con trai cùng với con gái chờ để gọi ngươi là mẹ, còn đến chỗ này của ta làm gì?”

“Tiểu Tự.” Tần Phi tiến về phía trước, nhìn sắc mặt lạnh như băng của Tần Tự, trong lòng có chút chua xót “Mụ mụ kể cả có kết hôn, cũng sẽ không bỏ mặc ngươi. Lại nói, sau cái lần ngươi bị tai nạn giao thông, cảm xúc lại bất đầu không ổn định, mụ mụ rất lo lắng, muốn đưa ngươi đến bệnh viện ở Bắc Kinh.....”

“Đừng chạm vào ta!” Tần Tự chán ghét gạt tay nàng ra, “Trong mắt ngươi ta vĩnh viễn là một Tần Tự có bệnh đúng không? Nếu ngươi đã lập gia đình với người khác, còn quản ta làm cái gì?”

“Tiểu Tự.....” Tần Phi cắn cắn môi, trong mắt ầm ầm nước mắt “Vì cái gì ngươi vẫn không chịu hiểu cho mụ mụ đâu.....”

Tần Tự không nghĩ tiếp tục nhiều lời với nàng, y thô lỗ móc chìa khóa ra mở cửa, chân vừa bước vào trong nhà liền nhanh chóng đóng cửa lại.

Liếc mắt nhìn lên, liền nhìn thấy Diệp Dịch Sinh ngồi trên sofa, giống như đang chăm chú nhìn y.

“Người bên ngoài là ai?” Diệp Dịch Sinh hỏi.

“Mẹ ta. Đã đi.” Tần Tự đặt đồ xuống, nhìn thấy Diệp Dịch Sinh, cảm giác khó chịu cùng với bạo ngược trong ngực y đã biến mất hơn một nửa.

Diệp Dịch Sinh ừ một tiếng, hần bỗng nhiên phát hiện, hần hình như hiểu sai về Tần Tự. Y có cha mẹ, có một phần công tác bên ngành họa sĩ, có lẽ không giống như hần tưởng tượng luôn không biết phân rõ phải trái. Có lẽ là bởi vì có nguyên nhân nào đó buộc y đến quần cảnh, mới sẽ cùng đường đi bắt cóc hần.

“Người có đói bụng hay không? Chờ một chút, ta lập tức nấu cơm cho người.” Tần Tự thấy hần nhìn mình, tưởng mình trở về quá muộn, khiến cho hần mất hứng.

“Ta không đói bụng.” Ngữ khí của Diệp Dịch Sinh bình tĩnh, hần lẳng lặng nhìn Tần Tự “Người nhốt ta ở nơi này, còn phục vụ ăn uống, cần thiết phải như vậy không?”

“Ta mua cà chua với măng mùa xuân.” Tần Tự trả lời một câu không hề phù hợp với câu hỏi vừa rồi, y cất bước, xách đồng hồ mới mua đi vào nhà bếp “Có thể làm thịt thái sợi xào tỏi cho người ăn.”

Diệp Dịch Sinh ầm ầm trán, sâu sắc ném được cảm giác thất bại.

5. Chương 5: Ái Dục (1)

Lại một đêm nữa buông xuống.

Diệp Dịch Sinh mặc một bộ quần áo ở nhà rộng rãi, nôn nóng không thôi bước qua lại trong phòng. Hần rất không thích loại cảm giác bị người chướng không này, hần cần không khí mới mẻ, cần tự do.

“Hôm nay muốn tắm rửa sao?” Tần Tự đi vào, trong tay lại cầm thêm vài tập tranh.

Diệp Dịch Sinh không muốn trải qua cảnh tượng quần bách tối hôm qua lần nữa, hần lắc lắc đầu nói “Không cần.”

Tần Tự gật gật đầu, đặt tập tranh lên tủ đầu giường. Y nhìn thấy vài tập tranh hỗn độn trên giường, nghĩ Diệp Dịch Sinh đã xem qua tác phẩm của y, khóe miệng nhin không được nhếch lên một đường cong “Người không ghét tranh ta vẽ, phải không?”

Diệp Dịch Sinh nhìn mặt y, cảm giác khó chịu trong lòng từng lớp từng lớp trào lên, hần âm thầm nắm chặt tay, lại buông ra, miễn cưỡng cười nói “Ta muốn nghỉ ngơi, người ra ngoài đi.”

Tần Tự ừ một tiếng, giống một con mèo lớn trộm sát lại gần muốn hôn mặt hần, Diệp Dịch Sinh vội vàng quay mặt đi. Tần Tự không hôn được, cũng không giận, mà cười tủm tỉm ra khỏi phòng.

Y trở lại phòng mình, đầu tiên là lần lượt nhìn kỹ toàn bộ ảnh chụp được treo trên tường, sau đó mới ngồi xuống, kéo ngăn kéo ra, cầm cái di động Samsung màu đen ra. Giống như ngày hôm qua, khởi động máy, chờ đợi màn hình sáng lên, âm thanh khởi động máy du dương vừa tắt, thân máy liền chấn động một chút, biểu thị có một tin nhắn mới.

Ánh mắt của Tần Tự ngưng đọng, ngón tay ấn mở tin nhắn kia, lúc nhìn thấy nội dung bên trong, nhất thời sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng.

Diệp Dịch Sinh, cuối tuần này người rảnh không? Còn nhớ rõ lần trước ta có kể qua với người về cái quán tương thái mới khai trương ở Bắc Môn không, đồng học nói hương vị rất ngon, người có muốn đi cùng ta đến nếm thử không?

— người gửi: Trịnh Minh Vũ

Tần Tự biết người này, trong khoảng thời gian một tháng vụng trộm theo dõi Diệp Dịch Sinh, y thường xuyên nhìn thấy nam sinh này xuất hiện ở bên cạnh Diệp Dịch Sinh, dùng một loại ánh mắt đầy ngưỡng mộ mà hàm súc nhìn thanh niên. Mà lúc Diệp Dịch Sinh nói chuyện với người này, gương mặt lúc nào cũng

mang theo nụ cười, vẻ mặt âm áp. Vừa nghĩ đến những hình ảnh đó, Tần Tự liền cảm giác sâu trong trái tim trào ra một dòng cảm xúc ác độc, khiến y muốn phá hư gì đó.

Diệp Dịch Sinh chưa từng cười với y nụ cười như vậy.

Nhưng y không để ý, y đã có được hắn, cho dù phương thức y dùng để người khác khinh thường, ít nhất người đang bồi ở bên cạnh Diệp Dịch Sinh là y. Tần Tự cứ như vậy thuyết phục chính mình, nhưng mà sắc mặt cùng với hành động của y đều không thể bình tĩnh, y cắn răng, mạnh mẽ lấy pin của di động ra, móc sim điện thoại ra, dùng lực bẻ thành hai nửa.

Y cầm điện thoại ném trở về ngăn kéo, sắc mặt tối tăm bước ra khỏi phòng. Y đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, một lần nữa sửa sang lại giá vẽ, chuẩn bị sáng tác một bức tranh mới. Nhưng trong đầu y liên tục nhớ lại nội dung của tin nhắn kia, cùng với sắc mặt ai oán của Tần Phi lúc rời đi.

“Tần Tự, người vì cái gì đều không chịu hiểu cho mụ mụ đâu...”

Y mở một lọ thuốc màu, trực tiếp đổ thuốc màu lên trên vải vẽ tranh. Cầm lấy bút, vừa vẽ được hai nét, liền cảm thấy một loại cảm xúc táo bạo từ trước đến nay chưa từng có xâm chiếm y. Tần Tự nhìn chăm chăm bức tranh ngay cả nét vẽ cơ bản nhất cũng chưa có, hai mắt dần dần trở nên đỏ thẫm, mạnh mẽ đứng dậy, đem ngòi bút đâm vào tấm vải dùng để vẽ tranh trắng tinh.

Lúc cửa bị đá văng ra, Diệp Dịch Sinh toàn thân giật nảy mình, cảnh giác từ trên giường ngồi dậy.

Y sớm dự đoán được cái lớp mặt nạ ôn nhu của Tần Tự sẽ có lúc bị xé rách, nhưng không nghĩ tới cái lúc đó tới nhanh như vậy.

Nam nhân cao lớn mà âm trầm đứng ở trước cửa, mạnh mẽ thở gấp, một đôi mắt phủ đầy tơ máu chỉ vờn vện giăng co ở trên mặt hắn.

Lông tơ toàn thân của Diệp Dịch Sinh đều dựng thẳng lên, hắn cương cổ, cất lực duy trì sự trấn định. Tần Tự chậm rãi đi tới, bước chân càng lúc càng mạnh, đến trước giường của hắn, cúi xuống mạnh mẽ xé cổ áo của hắn, mạnh mẽ hôn lên cánh môi của hắn. Đó là một nụ hôn cực kỳ hung ác lại không có kết cấu, có lẽ nói là gặm cắn còn có vẻ chính xác hơn. Diệp Dịch Sinh cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Tần Tự phun lên mặt hắn, hắn thậm chí có thể ngửi được hương vị khiến người ta cảm thấy gay mũi của thuốc màu, hòa với hương vị của thuốc lá, khiến hắn buồn nôn. Lồng ngực của hắn bị quay cuồng cảm giác bị đè nén cùng với sỉ nhục, dùng hết toàn bộ khí lực để tránh khỏi trời buộc của nam nhân, hung hăng ném một bàn tay lên mặt y.

“Người dám đánh ta?” Tần Tự sờ sờ gò má bị sưng lên của mình, trong con ngươi tối đen bỗng nhiên có một tia sáng khác thường, giống như là bầu trời đêm trước khi mưa to kéo đến.

Diệp Dịch Sinh dùng cổ tay áo mạnh mẽ sát sát môi, không cam tâm yếu thế nhìn y, trong đôi mắt chỉ có cảm giác trào phúng cùng với lạnh lùng.

Lại là ánh mắt như vậy, giống như bức tranh kia..... Tần Tự nắm chặt hai tay, lồng ngực phập phồng lên xuống một cách mạnh mẽ, đột nhiên, y nhếch môi, cười một cái với Diệp Dịch Sinh.

“Người muốn làm cái gì.....” Diệp Dịch Sinh giống như gặp đại địch, cảnh giác lui về phía sau. Nhưng mà thân hình hắn vừa động, thân thể cao lớn của Tần Tự liền áp xuống, hai tay trượt đến bên hông của hắn, một phen liền lôi kéo quần ngù của hắn xuống.

“Tần Tự, người điên rồi!” Diệp Dịch Sinh liều mạng giãy dụa, xiềng xích trên mắt cá chân va chạm phát ra âm thanh chói tai.

Tần Tự nhìn sắc mặt kháng cự của hắn, màu mắt càng thêm thâm trầm. Cách tấm vải dệt mỏng manh, y đưa tay phẩy lên khóe gian của Diệp Dịch Sinh, mạnh mẽ xoa nắn.

Địa phương yếu ớt nhất bị người chặt chẽ nắm lấy, động tác giãy dụa của Diệp Dịch Sinh nhất thời bị kiềm hãm, cái loại xúc cảm này quá mức khác thường và xa lạ, toàn bộ thân thể của hắn bắt đầu có chút run rẩy không thể nhìn ra.

Tần Tự không bỏ qua một chút biến hóa rất nhỏ trên mặt hắn, động tác trên tay của y càng lúc càng trở nên lớn mật, tay phải dọc theo mép quần lót với vào bên trong khu vực bí mật kia. Lông tóc chỗ đó của thanh niên rậm rạp, tính khí mềm mại cuộn lại ẩn trong bụi cỏ màu đen, ngón tay của Tần Tự nhớ rõ loại xúc cảm này. Lúc cầm lấy tính khí của Diệp Dịch Sinh, y chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, phảng phất giống như dục vọng của mình đồng thời cũng bị người khác cầm ở trong tay.

“Biến thái.....” Diệp Dịch Sinh từ trong cổ họng gian nan phát ra hai chữ này, thanh âm cũng không khống chế được mà phát run.

Tần Tự ngưng mắt nhìn hắn, trong con ngươi đen láy không còn cảm giác lạnh lùng như dĩ vãng, biểu tình hoảng loạn và vô thức rõ ràng phản chiếu vào trong con ngươi tối đen của y, hầu kết của Tần Tự giật giật, y dùng ngón tay phủ đầy kén mỏng cẩn thận khều khều quy đầu bóng loáng, thường thường sát qua lỗ nhỏ trên đỉnh. Cái vật phần nộn trong tay dần dần trưởng đại, trở nên cứng rắn, Tần Tự mỗi lần dùng tay triệt động nó, đều có thể cảm giác được hai chân của Diệp Dịch Sinh hơi hơi phát run.

“Thoải mái sao?” Tần Tự vừa hầu hạ dục vọng của thanh niên vừa quan sát phản ứng của hắn.

Diệp Dịch Sinh chỉ coi như bản thân bị chó cắn một lần, tuy rằng dương vật cao cao đứng thẳng ở khóe gian, nhưng sắc mặt vẫn giống như lúc trước, khắc chế mà ẩn nhẫn, răng nanh cắn chặt môi dưới, không nói một câu.

“Xem ra ta vẫn làm chưa đủ.....” Tần Tự khẽ cười một tiếng, cúi đầu chăm chú mà tinh tế nhìn tính khí của thanh niên, sắc mặt chăm chú phảng phất giống như đang thưởng thức một bảo vật hiếm thấy. Y dùng hai ngón tay nhẹ nhàng niết niết quy đầu non mềm mẫn cảm, sau đó há miệng, một phát đem phần thân hồng nhật nuốt vào trong miệng.

“Ấn.....” Dù định lực của Diệp Dịch Sinh vốn tốt, cũng không chống đỡ được bản thân khi rơi vào trường hợp này. Khoang miệng của nam nhân nóng ướt mà căng chặt, mặc dù răng nanh ngẫu nhiên sẽ động đến hắn, nhưng cảm giác đau đớn nhỏ nhoi kia rất nhanh liền bị một loại khoái cảm tiêu hồn thực cốt bao phủ. Trên gương mặt tuấn tú của Diệp Dịch Sinh hiện ra một sắc thái mờ mịt vô thức, hắn thường hướng đến một loại cuộc sống nghiêm cẩn tự hạn chế, đừng nói sinh hoạt, kể cả việc tự an ủi cũng rất ít, hiện tại lại bị một nam nhân đặt lên giường như vậy, dùng miệng mút chỗ đó của hắn.....

Vô luận Diệp Dịch Sinh có thừa nhận hay không, khoái cảm cực đại mà khẩu giao mang đến bất cứ nam nhân nào cũng không thể kháng cự. Tần Tự nuốt dục vọng của hắn vào một nơi sâu hơn trong cổ họng, còn thịt của hắn khó có thể kiềm chế lại trưởng lớn một vòng. Khoái cảm cuộn trào mãnh liệt quá mức, làm da đầu người ta tê dại, phảng phất giống như bị kéo vào một cơn lốc xoáy không giới hạn. Diệp Dịch Sinh siết chặt sàng đan dưới thân, đồng tử thâm đen dần dần biến mất, trong đầu chỉ còn sót lại một tia lý trí cuối cùng đấu tranh cùng với bản năng nguyên thủy của bản thân.

Tần Tự hóp chặt hai gò má, lại dùng lực hấp hắn một cái. Toàn thân Diệp Dịch Sinh run lên, lý trí trước vũ khí đầu hàng, quân lính tan rã, còn thịt sưng to trong miệng nam nhân đột ngột nảy lên vài cái, chọt phun trào ra luồng tinh dịch đậm sệt.

“A.....” Tần Tự phun còn thịt trong miệng ra, tùy tay cầm quần áo xoa xoa bạch trọc bên miệng. Y cúi đầu nhìn gương mặt thất thần sau cao trào của Diệp Dịch Sinh, cái trán trắng nõn của hắn lấm tấm một chút mồ hôi, khóe mắt ửng đỏ lên, nhiều hơn một chút sắc thái yếu ớt cùng mềm mại ngày thường không có. Trong lòng y dường như bị cái gì đó đụng một cái, nhện không được cúi xuống, hôn một cái lên khóe miệng hắn.

Toàn thân Diệp Dịch Sinh vô lực, tùy ý môi y dừng ở khóe miệng của hắn, chỉ nhắm mắt lại, không nói một lời. Nụ hôn của Tần Tự từ khóe môi trượt đến cằm, y liếm liếm cái cằm trơn bóng, một đường đi xuống, dừng lại ở hầu kết cùng với xương quai xanh tinh xảo. Thấy Diệp Dịch Sinh nửa ngày cũng không có phản ứng, giống một bộ xác chết nằm ở nơi đó, trong lòng khó chịu vô vô mặt hắn “Mở to mắt, nhìn ta.”

Diệp Dịch Sinh mở mắt ra, tầm mắt đích xác nhìn y, nhưng đáy mắt cái gì cũng không có.

6. Chương 6: Ái Dục (2)

Tần Tự ghét nhất là loại ánh mắt này của hắn, y cảm thấy khó chịu cùng với phần nộ yên lặng đã lâu trong ngực y lại bắt đầu quay cuồng không ngừng, từ trong cổ họng của y phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, mạnh mẽ cúi đầu, mạnh mẽ cắn lên đầu vai của Diệp Dịch Sinh.

“A.....” Diệp Dịch Sinh đau đớn thở hắt ra, nhưng lập tức gắt gao múm môi, sắc mặt tái nhợt chịu đựng cơn đau nhức trên đầu vai.

Trên da thịt trắng nõn hiện ra hai hàng dấu răng rõ ràng, Tần Tự nếm được vị máu tươi, trong mắt khôi phục một chút thanh tỉnh. Y không biết vừa rồi bản thân bị làm sao, y giống như hoàn toàn không khống chế được bản thân, y thậm chí nghĩ một ngụm cắn đứt yết hầu của Diệp Dịch Sinh, nuốt vào dòng máu trong thân thể hắn.

“Xin lỗi..... Xin lỗi.....” Tần Tự luống cuống tay chân từ trên người Diệp Dịch Sinh ngồi dậy, thoát áo của mình lau đi vết máu trên đầu vai của hắn. Khóe mắt lại thoáng liếc qua xiềng xích trên chân hắn, lại móc chìa khóa ra mở khóa cho hắn. Mà mặc kệ y làm gì, Diệp Dịch Sinh chỉ nằm ở nơi đó, ánh mắt xuyên qua y, hờ hững nhìn bức tranh sơn dầu trên tường.

Tần Tự ngược lại lại tình nguyện hắn nói gì đó, tốt nhất là giống như ngày hôm qua, nói vài câu mang theo đao thương đâm chọc y, có lẽ đáy lòng y còn có thể thoải mái một chút. Diệp Dịch Sinh như vậy khiến y thúc thủ vô sách, y gãi gãi tóc của mình, khóe mắt liếc nhìn đến tính khí mềm nhũn giữa hai chân của thanh niên, mắt sáng lên, lập tức vươn tay qua, cầm lấy vật thể mềm nhũn kia vào trong tay, lộn lên xuống.

Nhưng lúc này, mặc kệ y dùng lực như thế nào, kích thích quy đầu trơn mềm cùng với lỗ nhỏ trên đỉnh như thế nào, căn tính khí kia vẫn chỉ giữ nguyên trạng thái bán cương. Tần Tự có chút nóng nảy, há miệng khẩu giao cho hắn, khiến răng nanh không cẩn thận vài lần đụng tới cơn thịt non mềm, càng khiến tiểu gia hỏa tinh thần vốn không phấn chấn triệt để uể oải.

Tần Tự không biết bản thân còn có thể làm gì. Y mạnh mẽ vò nhỏ mái tóc thô cứng của mình, đi xuống giường, lung tung tìm kiếm gì đó trong tủ đầu giường. Đột nhiên, tầm mắt của y dừng ở một tuýp thuốc mỡ mới tinh còn chưa bị mở ra. Đây là lúc trước Tần Phi đến xem y, mua cho y, bởi vì mỗi lần y hoàn thành một bức tranh, thường đem tay của mình rạch rất nhiều vết, nhưng y không để ý, chỉ có Tần Phi mới chú ý đến chuyện này.

Y cầm lấy tuýp thuốc mỡ kia, giống như đăm chiêu liếc nhìn Diệp Dịch Sinh. Mắt của người nọ đóng chặt, phảng phất giống như đã nhận mệnh. Tần Tự biết nam nhân với nam nhân thì làm như thế nào, làm nghề này của bọn họ, đồng tính luyện ái rất nhiều, y từng có một người mẫu là đồng tính luyện ái nam, còn cố ý thoát quần áo câu dẫn y ở phòng vẽ tranh, đương nhiên, người nọ không thành công. Châm chọc là, trước khi gặp được Diệp Dịch Sinh, y chưa từng nghĩ bản thân lại là một thành viên trong đó.

Tính giao giữa nam nhân với nam nhân tuy rằng vi phạm với nguyên tắc của tự nhiên, nhưng khoái cảm mang đến lại không khác gì khi làm tình với người khác phái. Tần Tự biết rõ điểm này, y niết tuýp thuốc mỡ trên tay, do dự rất lâu, mới đứng dậy cởi quần dài của mình, cởi quần lót, sau đó tách hai chân quỳ ở giữa hai chân của thanh niên.

Một lúc lâu đều không thấy Tần Tự có động tác tiếp theo, chỉ nghe được âm thanh sột soạt, một lúc sau, trong không khí bay đến một mùi hương thanh đậm. Trong lòng của Diệp Dịch Sinh kinh nghi bất định, cảnh giác mở mắt ra, liền nhìn thấy người nọ toàn thân trần trụi, giang rộng hai chân ngồi ở trước người của hắn, một cánh tay không được tự nhiên vòng qua đùi, thò vào địa phương bí ẩn giữa hai chân, không biết đang làm gì.

Ngay từ đầu Diệp Dịch Sinh còn không quá rõ ràng, cho rằng Tần Tự đang làm trò gì mới mẻ để sửa chữa hắn, mà khi tầm mắt của hắn dừng ở khu vực giữa hai chân đang dang rộng của Tần Tự, bên tai nghe được âm thanh dâm mãnh mà quỷ dị, nhất thời giống như bị sét đánh trúng một cái, ánh mắt trừng to, không dám tin nhìn Tần Tự.

Màu da của nam nhân hơi tối, hai chân thon dài mà cường tráng, cơ đùi theo động tác của y mà hơi run run. Cửa sổ trong phòng vốn không mở, khiến cho bầu không khí trở nên oi bức mà dính dấp, mồ hôi trong

suốt từ trên trán của Tần Tự chảy xuống, làm ướt vạt tóc ngắn ở hai bên thái dương của y. Y cắn môi dưới, lại nhét thêm một ngón tay vào vào nơi bí ẩn giữa hai chân của mình.

Cảm giác không thích hợp đã không còn cường liệt giống như lúc đầu, Tần Tự cẩn thận dè chừng đưa hai ngón tay vào bên trong, mở ra nội bích căng chặt. Bởi vì tác dụng của thuốc mỡ, cơ vòng chậm rãi thả lỏng, dững đạo khô khốc cũng bắt đầu trở nên trơn ướt mềm mại. Tần Tự gian nan liếc mắt nhìn lên, nhìn gương mặt lộ ra kinh ngạc của Diệp Dịch Sinh.

“Người điên rồi.....” Diệp Dịch Sinh không dám lại nhìn về phía giữa hai chân quang lỏa của y, khởi động thân thể định đẩy y ra. Nhưng Tần Tự vừa bị hấn đẩy một cái, chớp mũi đột nhiên vang lên một tiếng rên rỉ ngọt nị. Bởi vì tác dụng từ bên ngoài, hay đầu ngón tay trạc đến một địa phương hơi hơi lồi ra ở bên trong dững đạo. Tần Tự không có thời gian dư thừa để tiếp tục nghĩ, y rút ngón tay ra, xê dịch thân mình, cầm lấy tính khí bán cương ở giữa hai chân Diệp Dịch Sinh, liền ngốc ngốc dang hai chân ra ngồi lên.

“Tần Tự!”

Diệp Dịch Sinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây nhất định là hành vi tự ngược. Liền tính hấn không hiểu tính giao giữa nam nhân với nam nhân, cũng biết hậu môn là địa phương dùng để bài tiết, không thích hợp dùng để tính giao. Nhưng Tần Tự phảng phất như không nghe thấy, một đôi mắt đen láy có chớp gắt gao nhìn chăm chăm hấn, cầm lấy quy đầu non mềm để ở chỗ nhập khẩu nhỏ hẹp mà cọ xát. Diệp Dịch Sinh đương nhiên là liều mạng chống đỡ, thường xuyên kích thích qua lại, chỗ đó của hấn không ngờ lại trưởng lên một chút.

Sắc mặt của Tần Tự lộ ra vui mừng, càng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng. Y giang chân ra, tận lực khiến cho huyết khẩu của mình thả lỏng, chậm rãi ngồi xuống. Khí tức của Diệp Dịch Sinh không ổn, trên gương mặt tuần tú bị lấy dính tình dục trở nên ửng hồng, trong mắt đều là quần bách cùng với khắc chế. Hấn cơ hồ bị Tần Tự bức bách đến mức không còn đường trốn.

Nhục huyết ướt mềm sợ hãi mở ra, đem quy đầu của hấn nhét vào trong đó. Diệp Dịch Sinh kêu rên, khoe mắt đỏ lên, gắt gao cắn lấy môi dưới đến đỏ ửng. Tần Tự thấy hấn nhẫn nại như vậy, tâm trạng phức tạp vô cùng, đơn giản không tiếp tục do dự, cắn răng ngồi thẳng xuống.

“Ấn.....” Sắc mặt của hai người trở nên phá lệ vặn vẹo. Rất đau, đây là cảm giác thống khổ mà Tần Tự chưa từng cảm thụ qua, giống như bị một thanh đao lớn từ trong thân thể đâm thẳng chém y thành hai nửa. Nhưng cảm giác thống khổ này cũng không thuần túy như vậy, bên trong còn kèm theo một loại cảm giác gì đó không nói nên lời. Nghĩ đến Diệp Dịch Sinh đang ở trong thân thể, y lại từ ở bên trong cơn đau đón cảm nhận được một tia ngọt ngào.

Diệp Dịch Sinh cũng đau, tuy rằng đã làm trơn, nhưng dững đạo của nam nhân quá mức căng chặt, giống như một vòng dây thun gắt gao buộc chặt dục vọng của hấn. Hấn thử rút dương vật của bản thân ra, nhưng vừa động một cái, bả vai liền bị Tần Tự cầm lấy, trên trán nam nhân phủ một tầng mồ hôi mỏng manh lấp lánh, sắc mặt xanh trắng đến cực điểm, lại vẫn nở một nụ cười với hấn “Đừng động..

7. Chương 7: Ái Dục (3)

Diệp Dịch Sinh không rõ vì cái gì Tần Tự lại muốn tra tấn mình như vậy, là vì lấy lòng hấn sao? Hấn không cảm thấy người muốn đem hấn tù cầm lại sẽ đi bận tâm cảm thụ của hấn lúc làm tình. Nhưng cảm giác da thịt gần sát như thế này rất chân thật, khiến hấn lại có chút hoảng hốt, nhất thời không hiểu được bản thân rốt cuộc nên đẩy y ra, hay là thỏa mãn mong muốn của y.

“Người..... Bién lớn.....” Tần Tự đỡ bờ vai của hấn, sau khi gian nan thích ứng mất một lúc, đôi mày rậm nhíu chặt khê giãn ra. Khóe môi y nhếch lên, lại có thời gian đi đùa giỡn Diệp Dịch Sinh.

Mặt của Diệp Dịch Sinh nhất thời hồng vô cùng, trong chuyện tình dục, nguyên bản không có bao nhiêu lý trí đáng nói. Hấn cũng không phải người có tính lãnh đạm, bị Tần Tự trêu chọc đến loại tình trạng này, làm sao có thể thờ ơ như cũ. Nhưng hấn không muốn bị Tần Tự nhìn thấu suy nghĩ, đành phải dửng mắt, khiến tầm mắt của bản thân rời khỏi thân thể trần trụi của nam nhân.

“Dịch Sinh, nhìn ta.....”

Tiểu huyết nóng ứot căng chặt kia đột nhiên hung hăng cắn hấn một cái, phảng phất lướt qua. Khoái cảm kịch liệt chạy dọc sống lưng của Diệp Dịch Sinh, hấn cắn răng, run run nói “Người đừng.....”

Miệng rất nhanh bị người chặn lên, hai tay Tần Tự nâng mặt hấn, phía dưới gắt gao kẹp lấy hấn, mặt trên cũng không chịu yếu thế cắn cắn cái miệng của hấn. Hai người đều mang một thân mồ hôi, da thịt dính nị ma sát lẫn nhau, cảm giác khô nóng trong không khí dần dần dày đặc. Diệp Dịch Sinh bị y không hề có kết cấu hết liêm lại hôn khiến cho tâm hấn loạn không thôi, mạnh mẽ bóp chặt eo của nam nhân, ưỡn hạ thân.

“A.....” Tần Tự bị chọc trúng tử huyết, thân thể nguyên bản thẳng tắp lập tức xuy lơ. Thanh niên kia đỉnh lộng một cái vừa mạnh vừa sâu, khiến y vừa đau đớn vừa cảm thấy một tia tê dại xông thẳng đến đỉnh đầu. Y chưa bao giờ trải qua loại cảm giác tiêu hồn thực cốt này, nhện không được liền rên rỉ thành tiếng, nội bích phản xạ đem tính khí của thanh niên cắn được càng chặt.

“Tần Tự.....” Diệp Dịch Sinh bị y cắn mạnh một chút, kiên nhẫn cơ hồ đạt đến cực hạn. Y bắt lấy cánh tay của Tần Tự, đôi mắt đen tối mà thâm trầm “Người đứng lên, đổi tư thế.”

Tần Tự nghi hoặc nhìn hấn một cái, lắc lắc đầu nói “Người muốn chạy đúng không?”

Diệp Dịch Sinh cười khổ lên tiếng “Ta còn có thể chạy đi đâu. Người chẳng phải muốn làm sao? Ta với người làm, được không?”

“Thật?” Tần Tự lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng đứng dậy, lúc dương vật rút ra khỏi tiểu huyết ứot át phát ra một tiếng cô thu, trong căn phòng yên tĩnh lại phá lệ rõ ràng.

Diệp Dịch Sinh nghe được âm thanh đó mặt đỏ tai hồng, thầm nghĩ mau chóng kết thúc trận làm tình này. Hấn khiến Tần Tự đổi một tư thế dễ dàng tiến vào, nam nhân quỳ ghé vào trên giường, toàn thân trần trụi. Trước khi tiến vào, hấn vội vàng liếc nhìn huyết khẩu một cái, hình như có chút sưng đỏ, nhưng hấn đã không còn chú ý nữa.

Dù sao Tần Tự cũng không quý trọng thân thể của y, hấn cần gì phải tốt bụng nghĩ cho y. Nghĩ đến đây, trong lòng hấn mạc danh dâng lên một cảm giác chán ghét bản thân, vì vừa rồi hấn đối với Tần Tự không có chút mềm lòng cùng do dự nào. Hấn quỳ ở trên giường, nhìn thân thể nam tính của Tần Tự hoàn toàn mở rộng trước mắt hấn, làn da màu lúa mạch căng chặt, những chỗ hõm vào trên lưng, hai cánh mông mượt mà bóng loáng..... Hấn nhắm chặt mắt, lại mở ra, khắc chế cảm giác không thích hợp trong lòng, tách mở hai phiến mông đầy đặn, đem phần thân của mình chôn vào.

Đích xác thật chặt, cũng rất nóng, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế của hấn. Diệp Dịch Sinh đỡ eo của Tần Tự, im lặng không lên tiếng bắt đầu đưa đẩy. Hấn đoán Tần Tự khả năng là có khuynh hướng tự ngược, tình dục bình thường căn bản không thể thỏa mãn y.

“Cáp a..... Dùng lực..... Lại dùng lực.....”

Quả nhiên, hấn mới động chưa được một lúc, người ở phía dưới đã liên tục cầu xin, bên trong ngữ điệu còn mang theo tiếng khóc. Ánh mắt của Diệp Dịch sinh ám ám, tăng mạnh cường độ va chạm, hai khóa thịt cầu phía dưới va chạm với thịt đùi cong nẩy vang lên tiếng ba ba rung động. Tần Tự rên rỉ đứt quãng, có khi giống như thống khổ, có khi lại giống như sướng khoái. Diệp Dịch Sinh khiến cho bản thân không để ý đến âm thanh khàn khàn kia, chỉ chết lặng đỉnh hạ thân về phía trước.“A a.....”

Không biết đụng vào chỗ nào trong nội bích căng chặt, tiếng rên rỉ của nam nhân đột nhiên trở nên cao vút, âm cuối lại mang theo một cảm giác mềm mại đáng yêu. Một khắc đó Diệp Dịch Sinh cũng có chút thất khống, nhục huyết ứot mềm vô lực mút lấy hấn, phảng phất giống như muốn hút lấy toàn bộ chất lỏng của hấn. Hấn không hề tự giác nắm lấy xương hông của Tần Tự, thẳng tắp đỉnh mạnh về phía trước, liền đem tinh dịch ẩm áp phun vào sâu trong tràng đạo của nam nhân.

“Ân..... Dịch Sinh.....” Tần Tự cũng bắn, tẩm sàng đan tối màu dính đầy bạch trọc. Y phảng phất giống như vừa mất đi toàn bộ khí lực đã sở hữu, vô lực ghé vào trên sàng đan, thở hổn hển, đường cong rõ ràng của xương bả vai phập phồng lên xuống. Diệp Dịch Sinh rút dương vật của mình ra, dùng sàng đan xoa xoa, tựa người vào đầu giường bình phục hơi thở. Nhưng mà hấn vừa nhắm mắt lại, liền cảm giác có một vệt bóng ma phủ lên trên người hấn.

Là Tần Tự, nam nhân một điểm cũng không giống với người vừa trải qua một hồi làm tình, y quỳ ngồi ở trước mặt hắn, lẳng lặng nhìn thanh niên với gương mặt hơi hơi ửng hồng “Vừa rồi làm vậy, rất thoải mái đi?”

Lồng ngực của Diệp Dịch Sinh phập phồng một chút, hắn mở mắt ra, không có nửa điểm mang theo tình dục nhìn y “Rất thoải mái. Bất quá, thì làm sao?”

“Làm sao cái gì?” Tần Tự có chút nóng nảy, y phát hiện được kể cả hai người đã kề sát đến mức gần như thế, nhưng tâm của Diệp Dịch Sinh vẫn cách y rất xa.

“Ta không phải người vô năng, cùng bất cứ một ai lên giường cũng đều có khoái cảm sinh lý. Vô luận là nam nhân, hoặc là nữ nhân, là người, hay không phải người, cũng không có khu –”

“Diệp Dịch Sinh!” Tần Tự bỗng nhiên thò tay bóp chặt cổ hắn, sắc mặt dữ tợn mà vặn vẹo “Đừng nói..... Đừng nói được hay không.....”

“Có cái gì phải phủ nhận?” Diệp Dịch Sinh cười lạnh, hắn hoàn toàn không có động tác nào phản kháng, mặc kệ cảm giác hít thở không thông tra tấn hắn “Nam nhân vốn chính là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ..... Bất quá chính là –” Hắn đột nhiên ngừng nói, sắc mặt trở nên cực kỳ cổ quái, trừng lớn đôi mắt nhìn người đối diện.

“Ta sẽ bóp chết người.....” Ngực khí của Tần Tự tràn đầy uy hiếp cùng với tàn nhẫn, nhưng trong mắt rõ ràng có hai hàng lệ rơi xuống. Diệp Dịch Sinh cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác, nhưng lúc hắn chăm chú nhìn lại, toàn bộ hốc mắt của nam nhân đều đỏ, một giọt lại một giọt nước mắt từ khóe mắt của y lăn xuống.

Giam cầm trên cổ không biết biến mất từ lúc nào, Diệp Dịch Sinh mờ mịt trộn to mắt, nhìn Tần Tự cúi gằm mặt xuống, trán để tại hõm vai của hắn, xương bả vai run run theo bả vai của y, phập phồng lên xuống.

“Ta sẽ bóp chết người.....” Y vẫn còn đang nói những lời uy hiếp, nhưng ngực lại yếu đuối vô lực, hỗn loạn, đứt quãng và nghẹn ngào. Sắc mặt khiếp sợ của Diệp Dịch Sinh biến thành vô thức, Tần Tự khom lưng không khác gì một con tôm, mái tóc đen ngắn ngùn cọ sát vào hõm vai của hắn, nước mắt lạnh lẽo thấm vào làn da của hắn. Nam nhân từ đầu tới cuối cường thế sắc bén đột nhiên trở nên yếu thế như vậy, khiến hắn hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Tần Tự.....” Hắn bất chấp, muốn đẩy đầu của Tần Tự ra.

Nam nhân khẽ động, nhưng là vương tay chặt chẽ ôm lấy vòng eo của hắn, thân hình cao lớn cũng cố sức dựa sát vào trong lòng hắn.

Tinh thần và thể xác của Diệp Dịch Sinh lúc này đều mệt mỏi, thật sự không muốn tiêu phí khí lực đấu tranh với y. Hắn nhắm mắt lại, ngã đầu ra sau, bất đắc dĩ một mình chìm vào trong giấc ngủ đen đặc.

8. Chương 8: Ngày Thứ Ba

Một giấc ngủ này Diệp Dịch Sinh ngủ thật sự sâu.

Lúc hắn tỉnh lại căn phòng vẫn hôn ám như cũ, trên ngực kê một cái đầu bù xù. Diệp Dịch Sinh không thoải mái động động thân mình, nam nhân tay dài chân dài đưa tay đè lại bờ vai của hắn, cả người trần trụi cuộn tròn vào trong lòng hắn, vẫn duy trì tư thế giống như trước khi hắn chìm vào giấc ngủ.

Cả người Diệp Dịch Sinh đều dính nị một mảnh, rất không thoải mái. Hắn nhú nhú mày, đẩy đẩy Tần Tự ra, không nghĩ tới tay hắn vừa chạm lên người y, người nọ liền mở mắt.

Đôi mắt tối màu nhìn thẳng vào hắn, mang theo một tia mờ mịt và hoảng hốt của người vừa mới tỉnh ngủ. Lần đầu tiên Diệp Dịch Sinh nhìn thấy ánh mắt của Tần Tự ở khoảng cách gần như vậy. Mắt của nam nhân không tím lớn, hai mí mắt hơi mờ nhạt, lông mi thẳng tắp và hơi rậm rạp, mày khí mắt kiếm, mười phần dương cương. Nhưng một đại nam nhân như vậy, tối hôm qua còn nằm dưới thân hắn, giang chân ra..... Diệp Dịch Sinh xoa xoa huyệt thái dương, chỉ cảm thấy gân xanh ở nơi đó cơ hồ có xu hướng bạo liệt.

“Ta muốn đi tắm rửa, người tránh ra một chút.” Diệp Dịch Sinh cảm giác giống như hấn vừa nắm được nhược điểm nào đó của Tần Tự. Ngửi khí của hấn không giống như mấy ngày trước, trào phúng mà lạnh lùng, ngược lại thật sự giống như là đang ra lệnh, mà Tần Tự lại chắc chắn sẽ không làm gì hấn.

Tần Tự trừng mắt nhìn, không quá tình nguyện cọ cọ lồng ngực của hấn, lười biếng ngáp một cái “Ta muốn ngủ tiếp.....”

“Mình người ngủ đi.” Trên thân thể của hai người đều không có một mảnh vải nào, Diệp Dịch Sinh có thể cảm giác được cái cản gì đó mềm nhũn của Tần Tự khẽ cọ xát trên đùi hấn, sắc mặt hấn trở nên xanh trắng, xê dịch thân thể, tránh khỏi việc bị Tần Tự đụng vào.

“Còn có, ta đói bụng.”

“Ăn?” Tần Tự nghe hấn nói đói bụng, lập tức muốn ngồi ngay dậy, chỉ có điều động tác này vừa được y tiến hành một nửa, gương mặt của y liền trở nên cương ngạnh, khép lại hai chân. Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh đảo qua một chút, vừa lúc nhìn thấy có một dòng tinh dịch trong suốt chảy xuống hai bên đùi của y, hấn mạnh mẽ tỉnh ngộ, hiểu được đây là làm sao, sắc mặt tái nhợt bỗng chốc trưởng đến đỏ bừng.

“Ta với người cùng nhau tắm đi, tắm xong ta đi mua bữa sáng cho người ăn.” Tần Tự ngược lại lại không quan tâm lấy một bộ quần áo xoa xoa dấu vết giữa hai chân. Diệp Dịch Sinh không thể làm gì, chỉ biết cùng với y cùng nhau vào phòng tắm. Trên chân hấn không có còng chân, phỏng chừng Tần Tự vẫn lo lắng hấn sẽ chạy.

Diệp Dịch Sinh tắm rửa từ trước đến nay vốn nhanh chóng, hai ba phút liền bôi xong xà bông, rửa sạch thân thể. Hấn đóng vòi hoa sen, xem nhẹ nam nhân vẻ mặt không được tự nhiên đang ngồi trong bồn tắm, hấn lấy một tấm khăn mặt sạch sẽ vây quanh hạ thân liền muốn đi ra ngoài.

“Dịch Sinh.” Tần Tự bỗng nhiên gọi hấn lại, thanh âm hơi nhỏ, mang theo khẩn cầu “Người có thể hay không..... Giúp ta một chút.....”

“Làm sao?” Diệp Dịch Sinh hít một hơi thật sâu, nhắc nhở bản thân tất yếu phải bảo trì kiên nhẫn.

“Bên trong có gì đó không sạch sẽ..... Ta không biết phải lấy ra như thế nào.....” Tần Tự giống như một con chó có thân hình to lớn ngồi ở bên trong bồn tắm, trên lông mi dính một giọt nước, thoát nhìn có chút đáng thương ngoài ý muốn.

Nhưng Diệp Dịch Sinh sẽ không mềm lòng, nam nhân này tính tình có khi tốt có khi xấu, một phút trước còn ôn nhu sẵn sàng, ngay sau đó liền thò tay muốn bóp cổ hấn. Hấn có thể lợi dụng nhược điểm của y, nhưng vẫn không có tự tin nghĩ rằng bản thân có thể khống chế toàn cục.

“Muốn ta hỗ trợ?” Diệp Dịch Sinh mặt không có chút biến hóa nào, nói.

“Ân.” Tần Tự gật gật đầu, nhìn hấn chờ mong.

Diệp Dịch Sinh đi qua, cúi xuống, một chân quỳ xuống nền nhà ở bên ngoài bồn tắm lớn, để thân thể ngang bằng với tầm mắt của Tần Tự “Người xoay lưng qua đi, mở chân ra.”

Tần Tự ngoan ngoãn làm theo, quỳ xuống, ghé vào bên trong bồn tắm đã xả nước được một nửa, cái mông cong mẩy quay về phía hấn, hơi hơi đung đưa trên mặt nước. Diệp Dịch Sinh mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trấn định lấy tay tách mở hai phiến mông, tiểu huyết sưng đỏ ở giữa xuất hiện ở trong tầm nhìn của hấn, nếp uốn ở huyết khẩu còn dính một chút tinh dịch màu trắng sữa.

Diệp Dịch Sinh nâng bàn tay ướt nhẹp lên, cau mày thò một ngón tay đi vào, sờ soạng xung quanh bên trong nội bích nóng ẩm. Xúc cảm trơn trượt khiến hấn có chút tâm phiền ý loạn, qua loa giúp Tần Tự thanh lý một chút, liền quay trở lại bồn rửa tay, lấy một ít nước rửa tay liều mạng kì cọ ngón tay.

“Người hình như có tính kiết phích?” Tần Tự mặc quần áo, ở một bên đầm chiêu nhìn hấn.

Diệp Dịch Sinh rửa tay đến lần thứ năm, cuối cùng mới cảm nhận được loại cảm giác chán ghét này đã tiêu tán kha khá. Hấn không trả lời Tần Tự, bọc khăn tắm quanh hạ thân, khẩn cấp đẩy cửa phòng tắm ra.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diệp Dịch Sinh lại bị đeo còng chân vào. Thực ra khi nhìn thấy Tần Tự cầm cái xích sắt màu trắng bạc đi tới, trong lòng hấn toát ra một loại ý tưởng phản kháng thậm chí là chạy trốn,

nhưng lúc này Tần Tự ở trong mắt hắn hoàn toàn là một quả bom hẹn giờ lúc nào cũng có khả năng bùng nổ, hắn không muốn mạo hiểm tính mạng đi chọc giận y.

“Uy, cữu cữu.....” Diệp Dịch Sinh ngồi trên sofa, nhìn qua thì ánh mắt của hắn đang dừng trên tập tranh đặt ở đầu gối, thực ra lỗ tai của hắn đang dựng thẳng lên, nghe Tần Tự đang cùng với một người khác nói chuyện.

“..... Ta biết, ta sẽ qua.” Không biết đầu dây kia nói những gì, sắc mặt của Tần Tự có chút giãy dụa. Diệp Dịch Sinh nhìn thấy y gãi gãi mái tóc ngắn ngắn, mày rậm nhứ chặt.

Bất quá, cuối cùng thì so với ngày hôm qua vẫn tốt hơn một chút, không có đập di động. Xem ra quan hệ giữa y cùng với cữu cữu, so với mẹ đẻ của hắn tốt hơn.“Dịch Sinh.....” Tần Tự đi tới, muốn nói lại thôi.

“Người muốn đi ra ngoài?” Diệp Dịch Sinh giúp y nói tiếp.

Tần Tự vội vàng gật gật đầu “Người ở nhà, nếu như chán có thể dùng máy tính của ta xem phim. Thế nhưng không có internet, người có muốn xem không?”

“Không cần.” Diệp Dịch Sinh khép tập tranh lại, đứng dậy đi đến bên cạnh máy chế biến nước, lấy một ly nước lạnh “Nếu người đã đem ta tù cầm ở trong này, còn chiếu cố nhu cầu về tinh thần của ta, có phải có chút đáng cười hay không?”

Tần Tự không đáp lại, mà đi vào phòng, cầm máy tính apple của y ra, đặt ở trước mặt của Diệp Dịch Sinh để lấy lòng.

“Lúc người chán có thể xem cũng được, phim đều để ở trong ổ D. Giữa trưa nếu ta vẫn chưa về, ta có làm cơm cùng với sandwich để trên bàn cho người, còn có nước chanh, đói bụng liền ăn. Chỗ đó người có thể với được, ta đã tính rồi.”

Diệp Dịch Sinh liếc mắt nhìn bàn ăn ở trong góc tường, ở bên trên có đặt một hộp giữ ấm trong suốt. Hắn căn bản chưa từng chú ý, không biết Tần Tự vào bếp làm sandwich từ lúc nào.

“Ta đi.” Tần Tự giống như đã quen với việc hắn trầm mặc, y cầm lấy chìa khóa cùng ví tiền, đổi một đôi giày vải màu đen, xoay người đi ra khỏi cửa phòng khách.

Tần Tự lái xe ra khỏi tiểu khu, lái xe đi một lúc lâu, mới đến cửa lớn của một viện dưỡng lão.

Viện dưỡng lão tư nhân này được bí ẩn xây dựng ở giữa sườn núi, bao quanh toàn là cây xanh, ngôi đền tường trắng, phong cách kiến trúc có vài phần bóng dáng của kiến trúc đời nhà Huy. Tần Tự chào hỏi bảo vệ, đi vào cửa lớn, trực tiếp đi tới một cái bát giác đình cách đó không xa.

Trong đình, có một lão nhân đã qua tuổi hoa giáp đang ngồi trên xe lăn, đầu hơi hơi lệch về một bên, vẻ mặt thả lỏng, giống như đang hưởng thụ ánh nắng ấm áp của buổi trưa. Đứng bên cạnh ông là một nam nhân trung niên có thân hình hơi gầy, giữa mi nhân cơ hồ có một chút bóng dáng của Tần Phi.

“Tiểu Tự, người đến.” Nam nhân trung niên, cũng chính là cữu cữu của Tần Tự – Tần Khải nhìn thấy y, lập tức đi lên phía trước, vui sướng vỗ vỗ bả vai của y một cái.”Ta từ Mỹ trở về chuyện đầu tiên là muốn đi nhìn người, không ngờ trên đường xảy ra chút biến cố, không đến được. Vừa lúc ở bên này ông ngoại người phát sinh một chút tình huống mới, ta nghĩ người cũng nên đến xem.”

“Tình huống mới?” Tần Tự dùng khóe mắt liếc nhìn lão nhân ngồi ở trên xe lăn, Tần Quốc Bình so với lần gặp trước còn già hơn rất nhiều, tóc hoa râm, gương mặt gầy guộc phủ đầy nếp nhăn, đôi mắt đục ngầu và vô thần hơi hơi hé mở, khiến Tần Tự chỉ nhìn thoáng qua một cái mà tâm trở nên khiếp sợ.

Tần Khải quay đầu nhìn lão nhân ngồi trên xe lăn, kéo Tần Tự sang một bên, nhỏ giọng nói “Năm ngoái không phải thuê một hộ công mới sao... Mấy ngày hôm trước, hộ công uy cơm, không biết vì sao chọc giận ông ngoại người, ông ngoại người suốt nửa đêm dũa đâm vào trong mắt của người ta..... Việc này sau khi bị lộ ra, các hộ công khác cũng không dám quay lại chiếu cố ông ngoại người.”

Tần Tự nhíu nhíu mày “Ông ngoại..... Không có uống thuốc sao?”

Tần Khải thở dài “Ông ngoại người không muốn uống thuốc, người nếu ép buộc, ông ngoại người sẽ cùng người gây hấn. Ta với mẹ người đang thương lượng, định đưa ông ngoại người đến bệnh viện tâm thần ở trong khu vực trung tâm –”

“A Phi..... Là A Phi đến sao.....”

Tần Quốc Bình ngồi trên xe lăn, tựa hồ là đã hưởng thụ đủ ánh nắng, mở mắt ra, đôi mắt đục ngầu tìm kiếm bốn xung quanh, nhìn thấy hai thân ảnh cách đó không xa, trong đó có một người có khuôn mặt nhìn qua có chút quen mắt.

“Ba, ta là Tần Khải, không phải Tiểu Phi.” Tần Khải đành phải tạm thời gián đoạn cuộc nói chuyện với Tần Tự, trở lại trước mặt Tần Quốc Bình, trấn an ông.

“Nói bậy bạ gì đó..... Rõ ràng người chính là A Phi.” Tần Quốc Bình nhếch môi nở nụ cười, sờ sờ cánh tay Tần Khải. Ông nhìn thấy có một thân ảnh khác vẫn còn đang đứng ở đằng xa không nhúc nhích, không khỏi khi hoặc nói “Người kia là ai a? A Phi, người bảo hấn lại đây cho ta xem.”

Tần Khải dùng ánh mắt ra hiệu cho Tần Tự một chút, Tần Tự tuy rằng không quá vui, nhưng vẫn kiên trì đi qua, nhận lấy sự chấp nhận của Tần Quốc Bình.

“Đây không phải cái tên tiểu tử của Hứa gia kia sao..... Hấn làm sao lại đến đây?” Tần Quốc Bình nheo mắt, đôi lông mi xám trắng dần dần nhắm lại, ông chỉ vào Tần Tự, ngữ điệu chán ghét mà cảm hận “A Phi, mau bảo hấn đi! Ta không muốn nhìn thấy hấn!”

“Ba, người nhận nhầm, hấn không phải người Hứa gia, hấn là cháu ngoại của ngài a.” Tần Khải không nghĩ tới chỉ mới hai năm không gặp, ký ức của Tần Quốc Bình lại rối loạn lợi hại đến như thế.

Tần Tự nhếch nhếch khóe miệng, tựa hồ đã quá quen thuộc với chuyện như thế này. Y nhét hai tay vào trong túi quần, lùi về sau hai bước, mắt nhìn Tần Khải “Người bảo ta ta liền đến, hiện tại người đã nhìn xong, có thể đi rồi chứ?”

“A Phi, mau đuổi hấn đi! Tên bạch nhãn lang này lúc trước cưới người vốn không có ý tốt!” Tần Quốc Bình căn bản không tin lời Tần Khải, ông nhìn thấy sự thờ ơ trên mặt Tần Tự, còn không có một điểm áy náy nào, trong lòng càng thêm oán giận, thậm chí run run rẩy rẩy muốn đứng lên khỏi xe lăn.

9. Chương 9: Phát Hiện

“Ba, người thật sự nhận nhầm người!” Tần Khải vội vàng giữ chặt cánh tay Tần Quốc Bình, đau đầu, nhấn ông ngồi lại trên xe lăn, lại nắm tay vịn của xe đẩy nó sang một hướng khác, thừa dịp Tần Quốc Bình còn đang lải nhải nói, quay đầu cho Tần Tự một ánh mắt.

“Đến cổng lớn chờ ta.” Thanh âm của Tần Khải rất nhỏ, nhưng ngữ khí rất kiên quyết. Tần Tự tặc lưỡi, cất bước đi ra khỏi lương đình.

Lúc đến cửa lớn, y quay đầu nhìn về phía lương đình. Tần Khải đẩy Tần Quốc Bình ra khỏi lương đình, đi về phía hoa viên, xa xa chỉ có thể nhìn thấy một mái tóc hoa râm lay động trong gió.

Tần Tự đối với Tần Quốc Bình không có bao nhiêu cảm tình, nhưng cũng không phải là rõ ràng chán ghét. Nhưng từ nhỏ, Tần Quốc Bình vốn không thích y, Tần Tự đoán rằng một phần là bởi vì phụ thân của y không được Tần Quốc Bình yêu thích, đặc biệt là sau khi hôn nhân của Tần Phi bị tan vỡ, hai là bởi vì bản thân y bất hạnh di truyền cái gen không bình thường của Tần gia. Đại khái là khi Tần Quốc Bình nhìn thấy y, giống như nhìn thấy một phiên bản thu nhỏ của ông, một kẻ điên không có cách nào có thể khống chế cảm xúc của mình, kể cả y có thông minh, có thiên phú dị bẩm, cũng sẽ không được thế nhân tiếp nhận.

Từ khi chứng bệnh hay quên của Tần Quốc Bình nặng thêm, quá khứ ông chỉ không thêm chú ý đến y, giờ đã triệt để chuyển thành cừ hận, chỉ vì khuôn mặt của y càng ngày càng giống với phụ thân thân sinh của y. Tần Tự từ khi bắt đầu có nhận thức đến nay chưa từng gặp được phụ thân thân sinh của y, chỉ biết là hấn còn sống. Lúc y còn rất nhỏ, có hỏi Tần Phi một lần, nhưng nhận được câu trả lời là một cái tát không hề lưu tình chút nào. Từ đó về sau y hoàn toàn ngậm miệng không hề đề cập tới phụ thân thân sinh của mình.

Y không rõ ràng năm đó phát sinh cái gì, khiến người của Tần gia hận phụ thân của y như thế. Bất quá ngoại trừ một người, đó chính là Tần Khải. Y nhớ rõ có một lần họp phụ huynh, đợi rất lâu mà Tần Phi còn chưa đến, ngược lại là Tần Khải xuất hiện, cứu vãn sự chờ đợi đến dày vò của Tần Tự. Y nhớ rõ sau khi tan họp hai người đứng ở hành lang ngoài phòng học, nói về rất nhiều đề tài mà trước đó chưa từng có người nào nói với y.

“..... Thực ra phụ thân của ngươi cũng là có nỗi khổ riêng, năm đó hôn nhân của hần và mẹ mẹ ngươi tan vỡ không hoàn toàn là lỗi của một mình phụ thân ngươi..... Ta hi vọng ngươi không cần hận hần.....”

“Hần biết sự tồn tại của ta sao?” Tần Tự với gương mặt ngây ngô ngửa đầu nhìn lên cữu cữu mà y luôn tôn kính.

“Hần..... Hần là biết đi.....” Ngữ khí của Tần Khải không quá chắc chắn.

Tần Tự âm ỉ, khoác bàn vẽ của y trở về phòng học. Khi đó y vẫn còn là một học sinh thiên tài trong mắt lão sư, là một mầm mống tốt mà ban nghệ thuật tranh nhau lôi kéo, nhưng mà hai năm sau, khi vừa nhắc đến cái tên Tần Tự, những lão sư từng dạy dỗ y đều sẽ lộ ra sắc mặt phức tạp mà sợ hãi, phảng phất giống như chạm vào điều gì đó cấm kỵ.

“Tiểu Tự, để ngươi đợi lâu. Về ông ngoại ngươi..... Thật sự là ngại ngần.....”

Tần Tự thoát khỏi hồi ức, khẽ gật đầu với người đang đi tới trước mặt, không quan trọng nói “Không có việc gì, dù sao ta cũng đã quen với việc ông như vậy.”

Ánh mắt của Tần Khải lộ ra một chút không đành lòng, nghĩ đến việc Tần Phi nhắc nhở trước khi đến, hần lại thu liễm tâm trạng dư thừa, biểu tình nghiêm túc nói “Tiểu Tự, ngươi hôm nay cũng đã thấy, tình trạng của ông ngoại ngươi..... Phỏng chừng sau này cũng chỉ có thể sống nốt cuộc đời còn lại ở trong bệnh viện tâm thần. Kỹ thuật chữa bệnh ngày xưa chưa phát triển, ông ngoại ngươi cũng chỉ biết giấu diếm, không muốn phối hợp, mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Bất quá, ngươi không giống như vậy, Tiểu Tự –” Tần Khải lại tiến thêm một bước lại gần, đưa tay đáp lên bả vai của Tần Tự, trong ánh mắt không hề che giấu đi sự quan tâm “Nếu ngươi tích cực phối hợp trị liệu, về sau xác suất tái phát sẽ giảm rất nhiều, thậm chí còn có khả năng chữa khỏi hoàn toàn.”

Tần Tự cup mắt, tay trái vô thức nắm chặt tấm vải bên trong túi quần bỏ “Ta đã tốt hơn, không cần trị liệu.”

Tần Khải khẽ thở dài một cái “Chuyện ngươi bị tai nạn giao thông ta cũng nghe nói qua. Mọi áp lực đều rất dễ dàng khiến ngươi bộc phát chương ngại trong tinh thần, huống chi lúc ấy mẹ mẹ ngươi còn đang chuẩn bị xây dựng một gia đình mới, ngươi không thể chấp nhận cũng là chuyện rất bình thường.....”

“Là Tần Phi bảo ngươi đến đảm đương việc thuyết phục ta?” Tần Tự liếc mắt lên nhìn về phía Tần Khải, trong ánh mắt nhiều một tia đề phòng.

Tần Khải không hề phủ nhận, sắc mặt Tần Tự liền trầm xuống, xoay người đi về phía bãi đỗ xe. Tần Khải nóng nảy, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu Tự, ngươi vì cái gì luôn không cho bản thân một cơ hội đâu?”

Âm thanh trầm trầm bắt đầu dĩ vang lên ở sau lưng Tần Tự.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn giống một người bình thường, sau này có thể cùng với người mình yêu kết hôn sinh con, sống một cuộc sống hạnh phúc và bình đạm đến cuối cuộc đời sao?”

Cước bộ của Tần Tự dừng một lát, giống một người bình thường..... Chỉ trong giây lát, trong đầu y thoáng hiện ra một gương mặt tuần tú mà tái nhợt. Nhưng mà cùng với người mình yêu kết hôn sinh con, đối với một người như y mà nói, vĩnh viễn không có khả năng đi.....

“Tiểu Tự, ta vẫn sẽ còn đi tìm ngươi. Cữu cữu tin tưởng ngươi sẽ không bỏ qua chính mình.” Tần Khải leo đèo theo y đến tận bãi đỗ xe, cho dù Tần Tự đã khởi động xe, hần vẫn cố chấp thò vào trong cửa xe của y.

“Ta muốn đóng cửa sổ.” Tần Tự lấy tay đẩy tay của Tần Khải ra, đeo kính đen, lạnh lùng đạp chân ra một cái, nhanh chóng chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

.....

Diệp Dịch Sinh đang nôn nóng tìm kiếm mọi ngăn tủ lớn nhỏ trong nhà.

Hắn nhớ rất rõ ràng, có hai chìa khóa có thể mở còng chân của hắn, Tần Tự chỉ mang đi một cái, nhất định còn một cái dự bị giấu ở trong nhà này.

Hắn bắt đầu tìm kiếm từ tủ TV trong phòng khách cùng với các kệ hở trên sofa, kể cả giá vẽ của Tần Tự hắn cũng không hề bỏ qua. Nhưng tìm kiếm nửa ngày, vẫn không thu hoạch được gì. Cửa phòng của Tần Tự lại khóa chặt, hắn không vào được, cuối cùng đành phải trở lại phòng mình, không hề ôm một chút hi vọng nào bắt đầu tìm kiếm xung quanh các tủ âm tường một lượt.

Hắn không tìm thấy chìa khóa, nhưng lại tìm thấy ở ngăn kéo dưới cùng trong tủ quần áo mấy lọ thuốc rỗng không. Nhìn nhãn hiệu của mấy lọ thuốc, toàn là Lithium hay như metolazone hắn chưa từng nghe qua tên, cẩn thận đọc lại một lượt từ trên xuống dưới về tác dụng của thuốc, sắc mặt của Diệp Dịch Sinh dần trở nên ngưng trọng.

“Người đang làm cái gì?” Thanh âm quen thuộc bỗng nhiên vang lên ở phía sau.

Diệp Dịch Sinh giật thót một cái, vội vàng đặt mấy lọ thuốc kia về chỗ cũ, giả bộ trấn định cầm hai bộ quần áo ra “Ta tưởng đổi một bộ quần áo khác để mặc. Bộ trên người hơi lớn, không quá vừa người.”

Tần Tự đi tới, cầm lấy bộ quần áo trong tay hắn, dùng mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới “Cũng hơi lớn, lúc đó là dựa theo vóc dáng của ta để mua, không có chú ý.” Ngày mai ta lại đi mua cho người một bộ.”

Diệp Dịch Sinh miễn cưỡng cười cười “Người không phải đi ra ngoài có việc sao, nhanh như vậy liền trở lại?”

10. Chương 10: Ngủ Cùng Giường

“Người không muốn nhìn thấy ta trở về sao?”

Diệp Dịch Sinh ngẩng phắt đầu lên nhìn vào y, đôi mắt đen láy, ánh mắt thâm thúy, giống như có thể xuyên thấu qua máu thịt của hắn, xem xét toàn bộ tâm tư bí ẩn nhất trong lòng của hắn, không còn một chút nào.

“Người đang tìm chìa khóa dự bị đi? Tìm thấy chưa?”

Hầu kết của Diệp Dịch Sinh giật giật, khô khốc “Chưa thấy.....”

Hắn chờ đợi Tần Tự nổi giận, chờ đợi sắc mặt âm trầm của y, nhưng ngoài dự kiến của hắn, Tần Tự không có tức giận, y chỉ lấy tay sờ sờ mũi của y, cụp mắt, nhìn qua có chút đau thương.

“Đương nhiên là người tìm không thấy, chìa khóa dự bị ta đặt ở trong phòng ta. Ta mệt mỏi, muốn vào phòng ngủ một giấc. Ta sẽ dậy làm cơm tối, nếu quá muộn, người bảo ta một tiếng.”

Diệp Dịch Sinh kinh ngạc nhìn y khóa cửa ra vào rồi rời đi.

.....

Mãi đến lúc bảy giờ kém, Tần Tự mới tỉnh ngủ. Lúc này Diệp Dịch Sinh sớm đói đến mức ngực dán vào lưng, nhưng hắn cố gắng kiên trì. Tình nguyện đói chết, cũng không nguyện ý chủ động đi thỏa hiệp với Tần Tự.

“Vì cái gì không gọi ta dậy? Đã trễ thế này rồi?” Tần Tự mang một cái đầu rối bù xù đi từ bên trong phòng ngủ ra, thời tiết càng lúc càng nóng, y ngủ đến mức đầu đầy mồ hôi, dứt khoát cởi áo, để trần đi tới trước mặt Diệp Dịch Sinh.

Diệp Dịch Sinh khép hờ nửa con mắt, nằm ở trên sofa, hữu khí vô lực nói “Người nhốt ta ở nơi này, có để ta đói chết cũng có gì khác đâu.”

Biểu tình của Tần Tự rõ ràng thay đổi một chút, nhưng y kịp thời kiềm chế được cảm giác khó chịu ở trong lòng, nhẹ giọng nói “Ta đã nói rồi, đừng chọc ta, ta không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì.”

Diệp Dịch Sinh cười lạnh một tiếng. Hắn đương nhiên biết Tần Tự sẽ làm cái gì, kẻ điên này sẽ trở thành một kẻ ham mê tình dục, nửa đêm xông vào phòng hắn, cưỡng ngạnh lên giường cùng với hắn. Chỉ là đáy lòng hắn thủy chung tồn tại một chút khó hiểu, lấy sức mạnh cùng với hình thể của Tần Tự, muốn áp chế hắn còn đơn giản hơn là bóp chết một con kiến, nhưng y lại không bắt buộc hắn. Tần Tự thậm chí còn chủ động nằm ở dưới thân hắn, giang chân ra..... Là vì bệnh của y sao.....

“Người suy nghĩ cái gì?” Tần Tự đột nhiên ghé sát vào hắn, biểu tình có chút bất mãn “Vừa rồi người phân tâm, người nghĩ đến ai sao?”

Diệp Dịch Sinh đương nhiên sẽ không nói ta đang nghĩ xem kẻ điên như người rớt cuộc là bị bệnh gì, hắn đảo mắt, hờ hững nói “Không phải muốn đi làm cơm sao. Nhanh lên, ta đã đói bụng được một lúc rồi.”

Cái loại ngữ khí đầy đương nhiên kia, giống như của một trưởng phu kiêu căng đang mệnh lệnh cho thê tử chịu mệt nhọc của hắn. Tần Tự cảm giác cách so sánh này phi thường thú vị, y nhin không được bật cười thành tiếng, sờ sờ mặt của Diệp Dịch Sinh “Xem ra ta đã rất nuông chiều người.”

Diệp Dịch Sinh cười ha ha.

**

Đêm nay rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến cho Diệp Dịch Sinh cảm giác được hắn sắp thần kinh đến nơi. Cửa phòng của hắn không có cách nào khóa trái, cho nên chỉ cần Tần Tự muốn, có thể tiến vào lúc nào cũng được. Vừa nghĩ đến chuyện đó, Diệp Dịch Sinh sẽ rất khó an ổn chìm vào giấc ngủ.

Cưỡng ngạnh mở mắt cho đến tận nửa đêm, Diệp Dịch Sinh cũng có chút chống đỡ không được. Nhớ tới lúc chiều, hắn vô ý tìm được mấy lọ thuốc trong tủ âm tường, hắn vẫn có một loại cảm giác nghi mà sợ. Hắn nhớ rất rõ ràng, trên lọ thuốc màu trắng có viết là: chủ yếu trị chứng táo cuồng, có hiệu quả trị liệu đối với người bị chứng ngạ khí hai chứng bệnh táo cuồng cùng với hậm hực thay phiên nhau phát tác.....Chứng táo cuồng..... Hậm hực..... Hậm hực..... Con người của Diệp Dịch Sinh dần dần trở nên đen tối, hai chữ này gợi lên một đoạn ký ức đã ẩn sâu trong lòng hắn. Trong mắt hắn lóe ra một tia thống khổ bị khắc chế, xoay người, vùi mặt vào trong gối đầu.

Một tiếng lạch cạch, cửa ra vào truyền đến một động tĩnh nho nhỏ. Lưng Diệp Dịch Sinh cứng đờ, chậm rãi quay đầu, liền nhìn thấy Tần Tự đứng ở trước giường của hắn. Trong phòng không bật đèn, chỉ có một ít ánh trăng len lỏi qua khe hở của rèm cửa rắc lên một nửa mặt của y, y cúi đầu chăm chú nhìn Diệp Dịch Sinh, giống như một cô hồn phiêu bạc đã lâu.

“Ta nghĩ muốn ngủ chung với người.” Tần Tự thấp giọng nói.

Diệp Dịch Sinh gian nan nuốt một ngụm nước bọt, phát hiện bản thân đang đứng ở trong một hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, cự tuyệt, rất có khả năng sẽ chọc cho Tần Tự nổi giận, mà đồng ý, đối với hắn mà nói, căn bản không có khả năng.....

Ngay lúc hắn đang do dự không quyết định, Tần Tự đã trèo lên giường hắn. Bàn ngày sàng đan đã được đổi sang một cái khác, sàng đan mới còn mang theo một chút hương vị thanh đạm của nước giặt quần áo, Tần Tự xóc chăn của hắn lên, rất tự nhiên cuộn tròn người lại, chui vào trong lòng hắn.

Gân xanh trên trán Diệp Dịch Sinh nổi lên, hắn chỉ có thể cảm thấy may mắn bởi vì hiện tại hai người đều mặc quần áo, ít nhất sẽ không rơi vào tình huống cả hai đều trần trụi đầy xấu hổ. Tần Tự người cao khổ lớn, lại tay dài chân dài, nói thật, bộ dáng cuộn tròn lại nằm trong lòng hắn thật sự có chút không thích hợp. Diệp Dịch Sinh có ý đẩy đầu y ra, nhưng mỗi lần Tần Tự bị hắn đẩy ra, rất nhanh lại tự động chui vào trong ngực hắn, hai tay càng lúc càng nắm chặt lấy cánh tay hắn không chịu buông.

“Ta sẽ không làm cái gì, chỉ là muốn ngủ cùng với người.” Tần Tự vuốt ve cánh tay lóa lờ của hắn, ánh mắt sâu thẳm nhìn hắn.

Diệp Dịch Sinh rung mình một cái, nói bừa “Quá nóng, dán lại với nhau ngủ không thoải mái.....”

“Ta đi mở điều hòa.” Tần Tự căn bản giống như không nghe hiểu ý tứ ở phía sau của câu nói kia, thật sự đứng dậy đi mở điều hòa. Diệp Dịch Sinh siết chặt nắm tay rồi lại thả ra, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, bắt buộc bản thân quên đi sự tồn tại của Tần Tự, thần nhiên nhắm mắt lại.

Hậu quả của việc thỏa hiệp, chính là vào buổi sáng hôm sau, Diệp Dịch Sinh hận không thể chặt đứt cánh tay của chính mình.

Nhiệt độ trong phòng sau nửa đêm hạ thấp, chăn của Diệp Dịch Sinh lại mỏng, lúc hắn ngủ mơ mơ màng màng cảm giác có chút lạnh, không tự giác liền dán người về phía Tần Tự. Bởi vậy nên hôm nay lúc hắn tỉnh lại, hắn ảo não phát hiện một cánh tay của hắn thế nhưng lại đi ôm eo của Tần Tự.

Mặt của Tần Tự dán vào cằm của hắn, hô hấp ấm áp phun vào giữa cổ của hắn, tư thế của hai người lúc này giống như một cặp người yêu thân mật khăng khít.

Đồng dạng gần sát, còn có hạ thân đang chờ phát động của hai người.

Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh đen đến mức không thể đen hơn, may mắn duy nhất chính là Tần Tự vẫn chưa tỉnh ngủ, vì thế hắn cẩn thận đỡ bả vai của Tần Tự, chậm rãi đặt y sang chỗ khác.....

“Ân.....” Không nghĩ tới mi mắt của người đối diện hơi run rẩy, y tỉnh dậy trước một bước.

“Làm sao vậy?” Tần Tự nhìn thấy tay hắn đặt ở vai của y, ngoài ý muốn cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Y hơi giật giật chân, rất nhanh liền hiểu được tình hình hiện tại là như thế nào.

“Phía dưới của ngươi.... Cứng.....” Tần Tự trừng mắt nhìn, đầu não vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng tay trái lại dựa theo ý thức của bản thân mò đến giữa hai chân của Diệp Dịch Sinh.

“Đừng — ân.....” Diệp Dịch Sinh cắn môi, tay đặt ở trên vai Tần Tự tăng thêm lực đạo, đem miếng vải ở vai áo của y vê thành một đoàn.

Tần Tự bật cười, chậm rãi từ trên người hắn ngồi dậy. Bàn tay cho hắn khoái cảm bỗng nhiên rời đi, Diệp Dịch Sinh nếu nói không thất vọng là giả, nhưng ngay sau đó, đồng tử của hắn đột nhiên co rút, Tần Tự, thế nhưng lại dùng miệng khẩu giao cho hắn.....

11. Chương 11: Ngày Thứ Tư

“Tần Tự.....” Trong đầu Diệp Dịch Sinh phảng phất giống như có hai người đang đấu tranh, một giọng nói ôn nhu dụ dỗ hắn sa vào trong loại khoái cảm này, người còn lại mang theo thái độ cường ngạnh nhắc nhở hắn nhất quyết không thể khiến cho Tần Tự có cơ hội thừa dịp lần nữa.

“Thả lỏng một chút, ta sẽ không giống lần trước, động đến ngươi.” Tần Tự quỳ xuống giữa hai chân hắn, khẽ nâng mắt nhìn hắn. Ngực của Diệp Dịch Sinh trào ra một loại cảm giác vô lực, hắn dùng tay che mặt, mặc kệ Tần Tự kéo quần lót của hắn xuống, giây tiếp theo, dục vọng bộc phát của hắn liền rơi vào trong khoang miệng ấm nóng trơn trượt.

“Ân.....”

Khoái cảm cuộn trào tới mỗi lúc một mãnh liệt, Tần Tự thật sự làm theo lời y nói, rất cẩn thận, không để cho răng của y động đến cái đó của hắn. Diệp Dịch Sinh hưởng thụ loại khoái cảm cảm kị này, nhịn không được nâng hạ thân lên, đem dục vọng của hắn đưa vào sâu trong miệng của nam nhân.

Tần Tự mặc dù có chút khó chịu, nhưng vẫn cố gắng hóp chặt hai gò má, mút phân thân trưởng đại vào sâu bên trong. Diệp Dịch Sinh nhìn cái đầu màu đen đang lên xuống giữa hai chân hắn, nội tâm có vài lần nổi lên dục vọng muốn phá hư, hận không thể thô bạo đưa tính khí của hắn đầu sâu vào trong yết hầu của y, khiến nam nhân vô sỉ này nếm thử loại tư vị nhục nhã. Nhưng hắn ngay lập tức liền trở nên cực kỳ cảnh giác, tính cách của hắn tuy lạnh lùng, nhưng vẫn chưa đến mức lãnh khốc. Vì sao hiện tại hắn lại biến thành loại người như thế này?

Đáp án tựa hồ hiện ra rất rõ ràng, Diệp Dịch Sinh siết chặt sàng đan, từ trong khoái cảm mờ mịt trộn to hai mắt, một khắc trước khi tới cao trào, bức tranh sơn dầu với sắc thái ảm đạm được treo trên tường rơi vào trong đồng tử của hắn, không gian vặn vẹo cùng với góc tranh nhọn hoắt, tựa như trái tim hắn bị chất lỏng của cừu hận đè ép đến mức biến hình.

“A.....”

Tần Tự nghe được âm thanh của một tiếng gầm đầy áp lực từ sâu trong yết hầu, trái tim vội vàng đập mạnh một cái. Dục vọng trong miệng trướng lớn, phun ra tinh dịch nồng đậm, Tần Tự không kịp lui lại, trên mặt, trên cổ đều không thể tránh được bị tinh dịch rơi vào.

Tần Tự lau sạch sẽ vết bẩn trên mặt cùng với khoe miệng, lúc đưa mắt nhìn Diệp Dịch Sinh, đã thấy người nọ hờ hững mặc quần dài, trực tiếp đi vào trong toilet.

“Dịch Sinh.....” Tần Tự bỗng nhiên ý thức được bản thân hình như làm sai cái gì. Y quỳ trên giường, vô thức cào cào tóc của mình, lều trại giữa hai chân y vẫn còn dựng thẳng, nhưng y đã chẳng còn một chút hưng trí nào ở phương diện kia.

“Ta..... Đi xuống mua bữa sáng.....” Tần Tự đi vài vòng trong phòng, cuối cùng mới do dự đi tới cửa toilet, nhìn về phía thân ảnh đang khom lưng rửa mặt.

Diệp Dịch Sinh đương nhiên sẽ không trả lời y, kể cả động tác của hắn cũng chẳng dừng lại một chút. Tần Tự có chút thất vọng, nhưng vẫn thay đổi quần áo, nhanh chóng đi xuống dưới lầu mua bữa sáng.

Gọi vài câu cũng không nghe thấy tiếng đáp lại của người nọ, Tần Tự sợ sữa đậu nành cùng với bánh bao sẽ lạnh, nhin không được gõ gõ cửa phòng của Diệp Dịch Sinh, nhưng lại nhận được ba chữ đầy lạnh lùng.

“Ta không ăn.”

Sắc mặt của Tần Tự thay đổi một chút, bưng khay đi vào phòng, giống như ngày đầu tiên, đặt bữa sáng lên tủ đầu giường “Dịch Sinh, không ăn sáng sẽ không tốt cho cơ thể.”

Diệp Dịch Sinh tựa vào đầu giường, một chân co lại, một chân duỗi thẳng đặt trên sàng đan. Hắn thờ ơ, ngẩng đầu lên nhìn Tần Tự một cái “Ta đã nói rồi, nhìn thấy người ta liền ghê tởm. Người hiện tại khiến ta không có khẩu vị, hiểu chưa?”

Lòng ngực của Tần Tự đập phồng mạnh mẽ vài cái, y nắm chặt nắm tay, cố gắng thử nói “Ăn một chút đi, ta đi ra ngoài, đợi lát nữa ta tiến vào thu thập.”

Diệp Dịch Sinh nhìn y, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười “Tần Tự, người lại đây một chút.”

Nhìn nụ cười đã lâu không xuất hiện trên gương mặt thanh niên, đôi mắt đen láy của Tần Tự phát ra tia sáng sung sướng, y hai bước tiến lại gần, cong cong khoe miệng, nói “Có chuyện –”

Diệp Dịch Sinh cầm ly sữa đậu nành nóng hằm hạp, nâng tay lên, đem chất lỏng nóng bỏng ở trong đó đều đổ lên đỉnh đầu của y. Tần Tự không hề có phòng bị, thân thể vì bị bỏng co rụt lại về phía sau, vì không kịp nhắm mắt, có một ít sữa đậu nành chảy vào trong mắt y, khiến mắt y cơ hồ ngay lập tức trở nên đỏ bừng. Diệp Dịch Sinh niết cái cốc thủy tinh rỗng không, cổ tay thon dài dùng lực đến mức gân xanh nổi lên. Tần Tự co quắp ở trước mặt hắn, trong miệng phát ra âm thanh đau đớn, hắn giống như không hề nghe thấy, chỉ biết nhìn chăm chăm số sữa đậu nành còn đọng lại dưới đáy của cốc thủy tinh. Hắn thậm chí còn cảm thấy một tia sung sướng.

Tần Tự dùng nửa hộp khăn giấy mới lau khô toàn bộ sữa đậu nành trên mặt, miễn cưỡng mở một con mắt. Má, hốc mắt cùng với cổ y đều bị bỏng đến mức đỏ ửng, áo trên người cơ hồ cũng ướt đẫm. Hơn nửa ngày, y mới kịp phản ứng được vừa rồi đã phát sinh cái gì.

“Vì cái gì?” Y ngốc ngốc nhìn thanh niên ngồi ở đầu giường, trong đôi mắt rõ ràng xẹt qua một tia cảm giác bị thương.

Diệp Dịch Sinh cười lạnh một tiếng “Đây chẳng phải là thứ mà ngươi muốn sao? Tra tấn ta, đồng hóa ta, cuối cùng biến ta thành một kẻ điên, kẻ biến thái giống như ngươi vậy! Hiện tại, ngươi vừa lòng chưa?”

“Ngươi cảm giác..... ta là biến thái?” Sắc mặt của Tần Tự bỗng trở nên trắng bệch, môi y run rẩy, âm thanh khô khốc.

“Chẳng lẽ ngươi không phải biến thái?” Diệp Dịch Sinh lắc lắc đầu, vẻ mặt trào phúng “Không cần nói với ta lý do là vì ngươi thích ta cho nên bắt ta đến đây, cũng đừng nói cái gì mà vì ta đã cứu ngươi một mạng mà ngươi liền đối với ta nhất kiến chung tình. Người bình thường sẽ không bao giờ làm chuyện như thế này, cũng sẽ không khiến ta ghê tởm như vậy!”

Ngữ điệu của hắn, càng đến cuối cùng, càng trở nên cuồng loạn. Tần Tự chưa từng thấy Diệp Dịch Sinh trong trạng thái kích động như thế, gương mặt tuần tú hơi vặn vẹo, lửa giận cùng với oán hận trong mắt hắn giống như một cây đao đâm vào trong lòng y. Y nhớ rõ từng có một Diệp Dịch Sinh lạnh nhạt, từ nhả, nhưng giờ phút này Diệp Dịch Sinh thậm chí còn khiến y cảm thấy khiếp sợ cùng với sợ hãi.

Là vì y đã khiến hắn biến thành cái bộ dáng này sao? Tần Tự đột nhiên không dám xác định, y không dám thừa nhận ngay từ đầu toàn bộ hết thảy đều là do y sai lầm, cũng không dám trực tiếp đối diện với Diệp Dịch Sinh nổi giận và lên án, y che hai tai của mình, chạy ra khỏi phòng của Diệp Dịch Sinh giống như chạy nạn.

**

“Người bình thường sẽ không khiến ta ghê tởm như vậy.....”

“Người là người điên, biến thái!”

Tần Tự cuộn tròn thân thể ở trong tủ quần áo, ôm đầu, vẻ mặt thống khổ cào cấu tóc của mình. Âm thanh chỉ trích trong đầu từng tiếng từng tiếng mỗi lúc một rõ ràng, Tần Tự tựa hồ thấy vô số gương mặt người vặn vẹo, bọn họ há to miệng, dùng lời nói vô cùng ác độc trào phúng y không hề lưu tình; Vẻ mặt của bọn họ chán ghét, ánh mắt nhìn y giống như đang nhìn rác rưởi ở trong cống. Tần Tự nắm chặt nắm tay bỏ vào trong miệng, giống như đang tự ngược cắn cắn ngón tay của chính mình, nhưng vẫn như cũ, không thể giảm bớt được cái loại dày vò cùng tra tấn không thể miêu tả được.

Ta không phải kẻ điên..... Không phải biến thái.....

Ta cũng muốn có một cuộc sống bình thường giống như các người.....

Chỉ là ta không khống chế được chính mình, khống chế không được.....

“A a –” Tần Tự quỳ trên nền tủ quần áo cứng rắn, mạnh mẽ dùng đầu đập vào thành tủ làm bằng gỗ. Một chút, lại một chút, trán va chạm với mặt tủ, phát ra âm thanh khô khốc.

Diệp Dịch Sinh đứng ở trước cửa sổ, nghe âm thanh la hét cùng với va chạm vang lên từ phòng cách vách, mấp máy môi.

Mục đích của hắn đã đạt được, dùng ngôn ngữ chọc giận Tần Tự, lại lợi dụng hảo cảm của y đối với chính mình, đánh cược rằng Tần Tự không dám thương tổn hắn. Tần Tự không có cách nào, cuối cùng khẳng định chỉ có thể tra tấn chính y..... Chỉ là hắn không dự đoán được, lúc bệnh của Tần Tự chân chính phát tác, sẽ thống khổ như vậy.....

Diệp Dịch Sinh nắm chặt nắm tay, trong tiếng vang tuyệt vọng đau khổ của nam nhân, chậm rãi nhắm mắt lại.

12. Chương 12: Ở Chung

Diệp Dịch Sinh nhìn nhìn đồng hồ, đã là một giờ chiều.

Hắn đã ăn hết bánh ở trên tủ đầu giường, chuyện này nghe qua thật sự châm chọc, tuy rằng buổi sáng hắn còn làm một bộ không bị đồ ăn làm dao động trước mặt Tần Tự, nhưng khi hắn nằm ở trên giường, bụng đói đến mức dạ dày muốn co rút, vẫn không nhịn được, thò tay vươn đến chỗ cái khay kia.

Diệp Dịch Sinh bắt đầu nghĩ lại ngôn từ cùng với hành động của hắn vào buổi sáng, hắn vốn dĩ không phải người lãnh khốc ác động, nhưng cả ngày bị nhốt trong một căn phòng không khác gì lao tù, nhìn thấy một tia hi vọng, còn phải đối diện với một nam nhân hỉ nộ vô thường, hắn thật sự không có biện pháp đi duy trì bản chất khiêm tốn cùng với nhường nhịn trong con người của hắn.

Hắn không chịu nổi khi Tần Tự thân mật với hắn như vậy, chịu không nổi mỗi tối y đều chui vào trong lòng hắn, càng chịu không nổi khi y khẩu giao cho hắn. Đáng cười, chẳng lẽ Tần Tự cho rằng hắn sẽ mềm lòng sao, sau đó sẽ tha thứ toàn bộ những gì mà y đã làm với hắn?

Tuyệt đối không có khả năng! Vô luận y tra tấn thân thể hần, hay có ý đồ dẫn dắt tâm lý của hần, hần đều sẽ không bị y nắm mũi dắt đi. Tù cấm chính là tù cấm, là một tội vi phạm tự do nhân quyền, mặc kệ y nhún nhường hay làm gì cho hần, hần sẽ không bao giờ tha thứ cho y!

Ý nghĩ của Diệp Dịch Sinh dần trở nên kiên định, hần cũng theo đó mà bình tĩnh lại. Hần đi vào toilet rửa mặt, nhìn thanh niên với sắc mặt tối tăm ở trong gương, rất lâu, hần mới lau khô tay, đi ra khỏi phòng.

Hần vẫn quá xúc động, tuy rằng hần đã thành công chọc giận Tần Tự, nhưng cũng khiến cho cảm xúc của bản thân suýt chút nữa không thể kiểm soát, hoàn toàn mất nhiều hơn được. Hần đáng lẽ là phải lãnh tĩnh, trấn định hơn một chút.

Diệp Dịch Sinh đi đến cửa phòng Tần Tự, do dự một chút, mới đưa tay gõ cửa.

Không có đáp lại. Diệp Dịch Sinh biết Tần Tự không có rời đi chung cư, y khẳng định vẫn còn ở trong phòng. Hần ghé tai vào cửa nghe một chút, bên trong phòng là một mảnh tĩnh mịch. Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt, hần nhanh chóng vận tay nắm cửa, cửa phòng khẽ mở ra. Hần nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đột nhiên cô đọng.

Trên bốn vách tường đều dán đầy ảnh chụp, mà người trong ảnh chụp, hoặc là mỉm cười, hoặc suy tư, hoặc bình tĩnh, đều là cùng một người.

Diệp Dịch Sinh ngắm người rất lâu, mới chần chờ đi tới trước mặt một bức tường gần nhất. Chính giữa là một bức ảnh chụp được phóng đại, nam sinh cao gầy đang ngồi bên một cái bàn dài trong thư viện, hần đang tập trung đọc một quyển sách tiếng anh chuyên ngành. Ánh sáng nhàn nhạt hắt qua cửa sổ thủy tinh rải lên người hần, khiến áo sơ mi màu trắng của thanh niên cũng nhiễm lên một màu sáng ấm áp. Diệp Dịch Sinh nhìn tấm ảnh chụp kia, không tự giác rung mình một cái.

Hần bỗng nhiên hiểu được toàn bộ, Tần Tự tựa hồ có một loại bệnh trạng mê luyến đối với hần, bằng không sẽ không đến trường học rình coi hần, còn chụp nhiều ảnh đến như vậy, còn in ra dán lên trên tường. Diệp Dịch Sinh nhíu nhíu mày, muốn rời khỏi căn phòng khiến hần tâm phiền ý loạn này, nhưng chân vừa bước ra khỏi cửa, lại do dự dừng lại bước chân.

Hần là vì muốn xác định Tần Tự có ở trong này hay không nên mới vào, hần đại khái biết được người bị bệnh tâm thần là như thế nào, rất nhiều thời điểm, chỉ một chút kích thích rất bé nhỏ không đáng kể cũng có thể khiến cho họ không kiểm soát được mà phát cuồng. Nếu Tần Tự không có ở trong phòng, với cái trạng thái lúc đó của y mà đi ra ngoài, chẳng phải là rất nguy hiểm.....

Suy nghĩ trong đầu của Diệp Dịch Sinh lộn xộn, hần ần ần trán, thông thả bước xung quanh căn phòng. Hần thật sự chán ghét Tần Tự, nhưng cũng không đến mức coi như không có gì mà nhìn y bước đến đường cùng. Hần nhìn xiềng xích trên chân, lại bỗng nhiên cảm giác bản thân thập phần đáng cười. Lo lắng cho một người tù cấm bản thân, hần đang bị mắc chứng Stockholm sao? (N/A: Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.)

Hít sâu một ngụm khí, Diệp Dịch Sinh quyết định không làm gì nữa, về phòng của mình ngủ một giấc. Nhưng lúc hần đang muốn xoay người, khóe mắt đột nhiên liếc nhìn đến một cái tủ quần áo làm bằng gỗ màu nâu sậm ở góc tường. Từ lúc hần vừa mới đi vào phòng đã bắt đầu chú ý đến cái tủ quần áo này, rất cao, cũng rất to, cơ hồ có thể chứa được vài người trưởng thành.....

Đồng tử của Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên co rút lại, hần bước hai bước đi tới trước cái tủ quần áo kia, nhanh chóng kéo cửa tủ ra. Hình ảnh trước mắt khiến trong lòng hần run lên. Nam nhân cao lớn ôm đầu gối ngồi ở bên trong tủ quần áo, đầu của y lệch sang một bên dựa vào thành tủ, thái dương còn có vết ứ đỏ rõ rệt, mắt mũi nhắm tịt, nhìn qua thì là đang ngủ.

Y thế nhưng thật sự là ở bên trong tủ quần áo..... Diệp Dịch Sinh nhìn tư thế ngủ của nam nhân không khác gì của trẻ con, hơi cúi đầu, nhếch nhếch khóe miệng, cười khổ.**

Tần Tự bị một tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức.

Mắt y vẫn còn nhắm, qua loa sờ soạn một lúc, hơn nửa ngày mới mò được di động của mình. Y cầm điện thoại áp lên một bên tai, không kiên nhẫn, nói “Ừ?”

“Tiểu Tự, là ta.”

“Cứu cứu?” Tần Tự ngay lập tức mở mắt ra, từ trên giường ngồi dậy. Lúc này y mới phát hiện, bản thân lại nằm an ổn trên giường, y rõ ràng nhớ là lúc trước y vẫn luôn ngồi ở bên trong tủ quần áo.

“Tiểu Tự, người nghe ta nói, mẹ mẹ người không tính toán kết hôn cùng với nam nhân kia, trừ phi có sự đồng ý của người. Nhà trai bây giờ đang rất buồn bực, mẹ mẹ người bị kẹt ở giữa rất khó xử. Ta gọi cuộc điện thoại này cho người –”

“Bảo ta đi khuyên nàng kết hôn sao?” Tần Tự lạnh lùng nói.

“Không phải, Tiểu Tự, tâm tình của mẹ mẹ người hiện tại hẳn rất không tốt, ta gọi điện thoại nàng không nghe, ta nghĩ cũng chỉ có người có thể liên hệ với nàng. Bất quá, ta không muốn bắt buộc người làm cái gì, ta chỉ muốn người biết, mẹ mẹ người không quá ích kỷ giống như người tưởng tượng, nàng rất yêu người. Vì người, nàng có thể buông tay nhiều thứ.”

“Yêu ta?” Tần Tự lắc lắc đầu, chỉ thấy vợ vẫn cùng với buồn cười “Hơn hai mươi năm, ngay cả phụ thân của ta hình dáng như thế nào, hiện tại đang ở đâu ta cũng không biết. Trước khi ta không bị bệnh, nàng ở khắp nơi khoe ta là nhi tử thiên tài, vừa bị bệnh, nàng ngay lập tức đưa ta đến bệnh viện tâm thần không khác gì đang xua đuổi ôn dịch. Trong nửa năm kia, một lần... một lần nàng cũng không thèm đến nhìn ta. Người còn không rõ ràng sao, nàng yêu thương nhưng là có điều kiện đi kèm. Người cảm giác nàng không ích kỷ? Yêu thương ta?”

“Tiểu Tự.....” Âm thanh ở đầu dây bên kia mang theo một chút bất đắc dĩ cùng với không đành lòng.

“Cứu cứu, người đừng khuyên ta, ta cũng không muốn mối quan hệ của ta với người không tốt. Ta tắt máy a.” Tần Tự hít hít mũi, quyết đoán tắt điện thoại. Thái dương ửng ửng truyền đến một trận đau đớn, y nhận không được lấy tay sờ sờ, cảm giác trơn trượt, còn mang theo mùi thơm của thuốc mỡ.

Ánh mắt đen sâu của Tần Tự xẹt qua gì đó. Y đi xuống giường, để chân trần nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, bên trong phòng khách, thanh niên tuấn tú ngồi ở bên cạnh bàn dài, sắc mặt bình tĩnh, đang cầm dao bôi mứt quả lên trên mặt bánh mì.

Hình ảnh này quá mức tốt đẹp, khiến Tần Tự thậm chí cho rằng bản thân sinh ra ảo giác. Rõ ràng chuyện phát sinh buổi sáng vẫn còn rành rành ngay trước mắt, y thiếu chút nữa mất luôn cả dũng khí mở cửa phòng.

“Ta không vào được phòng bếp, chỉ đi đến được tủ lạnh. Ăn hết toàn bộ đồ ăn còn lại của người, người chắc không ngại?” Diệp Dịch Sinh cảm thấy được ánh mắt chăm chú của y, quay sang nhìn y. Ánh mắt của hắn rất lạnh nhạt, không phải lạnh lùng, không phải chán ghét.

Tần Tự sững sờ nhìn hắn.

Diệp Dịch Sinh cắn một miếng bánh mì phết một ít mứt blueberry, nhú mồm “Bất quá mấy cái bánh mì để lâu rồi, trở nên khô cứng. Người có bánh mì cơ sao, có thể nướng một chút.”

13. Chương 13: Ngày Thứ Năm

“Ta..... Không có.....” Tần Tự lắp bắp nói “Người đừng ăn bánh mì..... Ta nấu cơm..... Nấu cơm cho người.....” Y thuận tay cầm lấy di động nhìn nhìn, đã là bốn giờ hơn.

Tần Tự vội vàng chạy xuống phòng bếp nấu cơm, Diệp Dịch Sinh đặt dao xuống, vẫn ngồi ở trên băng ghế không nhúc nhích. Hắn nhìn thanh niên bận rộn ở trong phòng bếp, nhìn hồng ngân vẫn chưa tan biến ở trên mặt y, trái tim cảm giác giống như đang bị một bàn tay vô hình đè ép.

Hai người đều không hề nhắc lại chuyện đã phát sinh vào buổi sáng, chuyện cứ như vậy mà nhẹ nhàng trôi qua, phẳng phất giống như vài thương tổn, hăm hại cùng với thống khổ đều là ảo giác của hai người.

Diệp Dịch Sinh ăn cơm tối xong, liền quay về phòng mình xem đồng tập tranh mà Tần Tự đưa cho hắn. Mà Tần Tự sau khi rửa sạch bát đĩa, liền ngồi vào giá vẽ bắt đầu sáng tác tác phẩm mới của y. Y vẫn hoạch định vào lúc hai giờ sáng mới cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi. Ban ngày ngủ rất nhiều, đến khuya, đại não ngược lại lại vô cùng tỉnh táo.

Sau khi rửa thuốc màu cùng với bút vẽ xong, Tần Tự khẽ liếc nhìn cửa phòng của Diệp Dịch Sinh, do dự rất lâu, y mới chậm rãi đi đến trước cánh cửa kia, xoay tay nắm.

Trên sàng đan màu xanh sẫm, nam sinh đang ngủ, gương mặt an tường mà yên tĩnh, khuôn mặt trắng nõn thanh lệ giống như một bông hoa quỳnh lặng lẽ nở rộ trong bóng đêm. Tần Tự có một loại dự cảm, nếu y cứ tiếp tục tù cầm hắn ở trong này, bông hoa quỳnh này rất nhanh sẽ bởi vì mất đi ánh sáng cùng với bầu không khí mới mẻ mà héo rũ.

Tần Tự thống khổ nắm chặt nắm tay, để ở bên miệng.

**

Diệp Dịch Sinh khó có khi ngủ ngon. Không có chuyện nửa đêm bị quấy rầy cùng với dây dưa, cũng không có vấn đề đáng xấu hổ vào lúc sáng sớm, tinh thần của hắn thoát nhìn tốt hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều.

“Dịch Sinh, người tỉnh.” Lúc hắn rửa mặt xong ra khỏi phòng, liền đụng phải Tần Tự đang đi ngang qua, người nọ cười chào hắn “Buổi sáng hôm nay muốn ăn cái gì?”

Diệp Dịch Sinh ngẩn người một lúc, không tự nhiên, nói “Tùy tiện đi.” Tần Tự quen với loại ngữ khí này, giống như bọn họ đã nhận thức từ rất lâu trước kia.

“Ta đây pha nước chanh cho người uống đi.” Tần Tự mở tủ lạnh, cầm mấy quả chanh, cùng với một túi mỳ Ý “Sau đó làm cho người một phần mỳ Ý.”

Diệp Dịch Sinh âm ừ ân một tiếng, hắn đi tới cửa ban công ở phòng khách, nhìn cây đại thụ cao lớn ngoài cửa sổ, cùng với bầu trời màu xanh lam, nhỏ hẹp. Thời tiết hôm nay rất tốt, ánh sáng phản chiếu trên lá cây màu xanh đậm tạo nên một loại cảm giác chói mắt, cơ hồ khiến hắn không thể nhìn thẳng.

Cửa sổ trong phòng hắn bị khóa chặt, nhưng cái cửa ra ngoài ban công này lại không bị khóa. Hắn đẩy cánh cửa ra, chậm rãi đi ra ban công, hít sâu vào lồng ngực bầu không khí mới mẻ ở bên ngoài.

Tần Tự cầm một gói mỳ Ý đứng ở cửa ra ban công, vô thanh nhìn thấy một màn này.

“Ta hôm nay muốn đi ra ngoài một chuyến.” Lúc ăn bữa sáng, Tần Tự bỗng nhiên mở miệng.

Đáy mắt của Diệp Dịch Sinh có chút ngạc nhiên, nhưng hắn rất nhanh liền cup mắt xuống, uống một ngụm nước chanh.

“Trước khi đi ta sẽ nấu cháo cho người, trong tủ lạnh có dưa muối với tô bún, đợi nó nguội là có thể ăn.”

Diệp Dịch Sinh dùng thìa quấy quấy mỳ Ý ở trong đĩa, trước kia hắn chưa bao giờ ăn thứ này, chỉ ăn bữa sáng kiểu Trung. Nhưng lần đầu tiên nếm thử mỳ Ý, phát hiện hương vị này cũng không tệ lắm.

Tần Tự không nghe thấy hắn trả lời, cũng không giận mà thản nhiên nói “Đại khái là hai ba giờ chiều ta sẽ trở về. Máy tính đã sạc đầy điện, nếu người chán có thể dùng xem phim.”

Diệp Dịch Sinh cuối cùng gật gật đầu.

Tần Tự ăn xong bữa sáng của mình, thu dọn bàn ăn, cầm chìa khóa rời khỏi chung cư.

**

Tần Tự lái xe đi về phía khu trung tâm thương nghiệp của thành phố, ở bên trong siêu thị mua vài túi đồ, nhét vào trong cốp xe, lại tiếp tục đi đến một tiệm thuốc.

Đi ra khỏi tiệm thuốc, Tần Tự ngồi ở trên xe, lấy di động ra vào mục tin nhắn, đọc xuống dưới rất lâu rất lâu, mới tìm được một cái địa chỉ Tần Phi gửi cho y.

Tần Phi sau khi ly hôn cũng có nói chuyện tình cảm vài lần, nhưng kết quả đều không quá tốt. Có nhà trai nhìn trúng tiền của Tần gia, có nhà trai ghét bỏ y là con chồng trước, nhưng toàn bộ không có một ai chân tâm đối với Tần Phi. Nhiều năm như vậy, có thể nói chuyện tình cảm đến bước bàn việc hôn nhân này, cũng chỉ có một mình Vương tổng.

Tần Tự dựa theo địa chỉ, tìm đến chung cư của Tần Phi, nằm trong một tiểu khu ở ngoại thành nhưng cách thành phố rất gần. Đây là lần đầu tiên sau khi Tần Phi chuyển đến, y đặt chân tới nơi này.

Y ấn chuông cửa rất lâu, cái cánh cửa phòng trộm mới chậm rãi mở ra. Tần Phi với gương mặt tái nhợt tiều tụy xuất hiện ở cổng, nàng vừa nhìn thấy Tần Tự, liền sửng sốt tròn to mắt “Tiểu Tự, sao người lại tới đây?”

“Ta có để quên một tập tranh ở chỗ của người, lúc người chuyển nhà qua đây, hẳn là cũng chuyển nó qua đây đi?” Tần Tự lảng tránh ánh mắt của nàng.

“Là tập tranh bản Monet kia đi? Ta có nhớ.....” Tần Phi ần ần trán của mình “Để ta tìm cho người, người đi vào ngồi đi.” (N/A: Monet là một họa sĩ nổi tiếng người Pháp, là một trong những người sáng lập ra trường phái ấn tượng.)

Tần Phi uống rượu, Tần Tự ngửi thấy một mùi rượu thản nhiên thoát ra từ người nàng, cau mày nói “Không cần, ta còn có việc, ta chờ người ở cửa, người tìm tập tranh rồi mang ra cho ta là được.”

Tần Phi sửng sốt nhìn y, nàng nhìn Tần Tự từ trên xuống dưới, bỗng nhiên chú ý tới nửa bên mặt của y ửng đỏ có chút không bình thường “Tiểu Tự, mặt người đây là..... Làm sao?”

“Không có gì, không cần thận bị bỏng một chút.” Tần Tự nghiêng qua, mang theo biểu tình không muốn tiếp tục nói chuyện.

Tần Phi im lặng, nàng hất hất mái tóc dài của mình, quay lại căn phòng tối như mực. Tìm ở trong thư phòng một lúc lâu, nàng mới tìm được tập tranh mà Tần Tự nói. Nàng nhớ rõ lúc Tần Tự chuyển ra ngoài ở một mình, có nói qua tập tranh này là phiên bản cũ rồi, y đã mua phiên bản mới, bản này nàng xử trí thế nào cũng được. Không nghĩ tới y còn quay trở về tìm nàng đòi tập tranh này.

“Đây, nó đã có chút hơi hám, để ở trong thư phòng lâu lắm rồi, trước khi mở ra người nhớ lau chùi một chút.” Tần Phi đưa tập tranh dày cộp cho thanh niên đang chờ ở cửa.

Tần Tự cầm lấy tập tranh, kẹp dưới nách, xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Tự!” Tần Phi bỗng nhiên gọi y lại.

“Thực ra người cố ý đến gặp ta đúng không? Muốn xác nhận ta không xảy ra chuyện gì?”

Lưng Tần Tự cứng ngắc.

“Người suy nghĩ nhiều.” Y xoay người, cất bước đi vào hành lang.

14. Chương 14: Say Rượu Cùng Thông Báo

Lúc trời chạng vạng, Tần Tự mới xách bao lớn bao nhỏ quay trở lại chung cư.

So với buổi sáng lúc đi ra ngoài, y trầm mặc hơn rất nhiều, Diệp Dịch Sinh nhìn y im lặng nấu cơm, im lặng dọn bữa tối lên bàn, cảm giác bản thân giống như đang xem một đoạn kịch câm.

Hắn đoán Tần Tự có khả năng đang tiến vào một giai đoạn tâm tình vô cùng suy sút. Hắn không rõ ràng táo cuồng là một loại bệnh như thế nào, nhưng phỏng đoán theo nghĩa đen của tên loại bệnh này, táo cuồng tồn tại song song với tinh thần hậm hực, người này có khả năng lúc thì tâm tình tăng vọt, chốc chốc lại bi quan tiêu cực. Giống như một đồng xu hai mặt đang xoay tròn, người vĩnh viễn sẽ không biết được lúc mà cái đồng xu này dừng không chuyển động nữa, thì mặt nào sẽ hiện ra trước mắt người.

“Ăn cơm đi.” Tần Tự múc cho hắn một chén canh rong biển, sau đó kéo ghế, bản thân ngồi xuống, bưng bát cơm lên bắt đầu bới cơm.

Diệp Dịch Sinh còn chưa uống xong canh, Tần Tự đã ăn cơm xong. Y bảo Diệp Dịch Sinh ăn cơm xong không cần dọn dẹp bát đĩa bẩn, ngày mai y sẽ thu dọn. Sau đó y trực tiếp đi tới cửa ban công, cầm lấy một cái giá vẽ cùng với mấy hộp thuốc màu, trở về phòng mình.

Diệp Dịch Sinh nhìn cái bóng dáng toàn thân được bao phủ một cỗ bị thương biến mất sau cánh cửa, trong mắt lóe ra một tia sững sốt.

Tần Tự đang vẽ lại một bức tranh thủy tiên của Monet.(N/A: ở đây mình nghĩ là bức Blue Water Lilies của Monet, tạm dịch là tranh thủy tiên nước.)

Tranh của Monet là đại biểu cho trường phái ấn tượng, từ trước đến nay lấy bút pháp thô sơ, màu sắc cùng với cùng với ánh sáng cho người ta cảm xúc rõ ràng mà nổi danh. Tần Tự cũng từng vẽ không dưới hai mươi bức tranh theo trường phái ấn tượng. Trên thực tế, lấy trình độ hiện tại của y, vẽ lại tác phẩm của các nghệ sĩ nổi danh, cơ hồ có thể đánh tráo được với tranh thật. Nhưng hôm nay không biết làm sao, y pha thuốc màu thôi mà tốn thời gian gấp đôi mọi ngày.

Lúc Tần Tự sửa chữa lại bức tranh lần thứ hai, nhìn chằm chằm hồ nước với màu sắc tối tăm cùng với những bông thủy tiên không có sức sống, một loại cảm giác vô lực cùng với thất bại bỗng nhiên sinh ra từ sâu trong đáy lòng của y.

Một tác phẩm thất bại, cũng giống như cuộc sống đầy thất bại của y.

Tần Tự lột giấy vẽ xuống, vo thành một đoàn, ném vào trong cái thùng rác đã sớm bị các loại giấy nhồi đầy.

Y đứng dậy, mở cửa phòng ra, để chân trần đi vào phòng bếp.

Đông đông. Cửa phòng của Diệp Dịch Sinh bị gõ vang.

“Muốn uống bia không?” Tần Tự cà lơ phát phơ đứng ở cửa, tay trái của y cầm một lốc bia lon, tay phải siết một lon bia đã bị uống hơn phân nửa, tựa hồ có chút say.

Diệp Dịch Sinh thoáng đề phòng nhìn y.

“Úc, ta quên, người không uống rượu, thuốc lá cũng không hút, nhất định là một thanh niên ba tốt.” Tần Tự vòng qua hắt, đi vào trong phòng, đặt mông ngồi xuống giường, tiếng mở một lon bia vang dội, đồng thời lốc lon bia ở trong tay.

“Thử một chút đi, ta sẽ không ép buộc người, chỉ uống một lon?”

Tần Tự tựa hồ có chút say, làn da màu lúa mạch hơi lộ ra chút hồng, con ngươi đem nhiễm hơi nước của y nhìn Diệp Dịch Sinh, đáy mắt tràn ngập chờ mong cùng với khẩn cầu. Chỉ trong tích tắc như vậy, Diệp Dịch Sinh thiếu chút nữa liền mềm lòng.

“Được, ta uống với người một lon.” Diệp Dịch Sinh nhìn xiềng xích trên chân, nhẹ giọng nói.

“Ngạch..... Hương vị của bia thế nào? Có phải rất đắng hay không?” Tần Tự khoanh chân ngồi ở trên giường, lớn tiếng nói chuyện.“Khá tốt.” Diệp Dịch Sinh cầm lấy lon bia, uống một ngụm, cảm giác lạnh lẽo cùng với vị đắng rất nhanh liền tràn ngập trong cổ họng, khiến hắn không tự giác nhắm mi lại.

“Lại uống thêm một ngụm.....” Ánh mắt của Tần Tự sâu thẳm nhìn một bên mặt của hắn.

Diệp Dịch Sinh nhìn y một cái, lần này ngửa đầu, uống hơn phân nửa lon bia.

“Ha ha..... Sảng khoái.” Tần Tự lại mở một lon bia mới đưa tới bên miệng của mình, lúc Diệp Dịch Sinh còn chưa uống hết nửa lon bia còn lại, y đã uống xong hai lon.

“Ta nói chuyện này với người..... Thực ra lần trước người mắng ta..... Ngạch, là kẻ điên..... Không hề mắng sai.” Tần Tự uống say, sắc mặt ửng hồng, khoác tay lên bờ vai của hắn, một bên ngây ngô cười, một bên lộn xộn nói “Ta chính là..... kẻ điên..... ta từng phải vào bệnh viện tâm thần..... hơn nữa mỗi ngày đều phải uống rất nhiều thuốc..... bọn họ đều rất sợ ta..... Ha ha, sợ ta cầm dao giết bọn họ..... Ha ha, người nói có buồn cười hay không.....”

Diệp Dịch Sinh siết chặt lon bia trống rỗng trong tay, không nói gì.

“..... Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng có một người bạn nào..... Mới trước đây..... ta thường xuyên, thường xuyên chuyển trường..... Sau mỗi lần ta phát bệnh, bọn họ đều sợ ta..... Mới học được một nửa trung học cũng nghỉ học.....” Tần Tự lắc lư lon bia trong tay, trong miệng của y nồng nặc mùi rượu, ngữ điệu tự giễu mà mờ mịt “Ngay cả mẹ của ta cũng không thích ta..... Nàng muốn có một..... đứa con ưu tú, có thể làm cho nàng nở mày nở mặt..... Mà không phải ta..... một quái vật..... một kẻ điên.....”

“Tần Tự” Diệp Dịch Sinh đoạt lấy lon bia trong tay y, cup mắt nói “Người uống say, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ta..... Không cần.” Tần Tự bắt lấy cổ tay của hắn, cả người sát lại gần hắn, trong phút chốc phả ra một mùi rượu nồng nặc “Ta biết..... Người cũng căm ghét ta..... Nhưng là..... Nhưng là.....” Y nhìn ánh mắt trốn tránh của Diệp Dịch Sinh, nhìn vẻ mặt cương ngạnh của hắn, bỗng nhiên cảm giác những lời nói còn lại bị nghẹn ở trong yết hầu, mỗi một âm tiết phát ra đều vô cùng gian nan “Ta..... Thật..... Rất thích người.....”

**

Cả Tần Tự cũng nói không rõ được bản thân vào lúc nào triệt để mê luyện Diệp Dịch Sinh.

Y vẫn còn nhớ rõ hoàn cảnh của lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Ngày đó, khi y nhận được tin tức kết hôn của Tần Phi, mà đối tượng kết hôn là một nam nhân xa lạ y chưa từng được nghe nhắc tới, cái loại cảm xúc phần nộ khi bị người lừa gạt cùng ruồng bỏ ngay lập tức thổi quét y, Y chạy ra khỏi Tần gia, lái xe du đãng ở xung quanh thành thị, ngay cả vào lúc nào đâm phải một cái xe tải cũng không biết. Xe tải bỏ chạy khỏi hiện trường, y không cài dây an toàn, trán va chạm lên kính chắn gió, đau đến mức muốn hôn mê. Khi đó thậm chí y từng nghĩ, cứ như vậy mà chết đi cũng được.

Cho đến khi Diệp Dịch Sinh xuất hiện.

Y nhớ rõ hôm đó Diệp Dịch Sinh mặc một cái áo khoác jacket tối màu, cùng với một cái quần dài cùng màu, tóc của hắn rất đen, khiến cho làn da đặc biệt trắng nõn. Hắn khom lưng gõ cửa sổ xe của y, nôn nóng xác nhận tình trạng của y. Màu máu tràn ngập tầm nhìn, y nhìn đôi môi hồng nhạt của hắn khép mở, đường cong từ cằm đến cổ hết sức cốt cảm mà xinh đẹp.

Y không biết được cái đó có được coi là nhất kiến chung tình hay không. Khi nhân viên y tá nâng cáng đặt y đi lướt qua nam nhân, khóe mắt của y liếc nhìn thấy thẻ sinh viên của nam nhân hơi lộ ra khỏi túi áo khoác, thuận tay trộm đi. Khi đó, trong lòng của y nghĩ rằng, nhất định phải lưu lại thứ gì đó, khiến y có thể tìm đến hắn.

Đó là một loại cảm giác khó có thể hình dung, không phải lần đầu tiên y nhìn thấy hắn, liền cảm thấy tim đập loạn nhịp, nháy mắt rơi vào bể tình. Mà là theo thời gian trôi qua từng ngày một, cảm giác mất mát đầy xa lạ mới bắt đầu lên men. Hơn nửa tháng nằm trong viện, y thường xuyên nhìn chằm chằm tấm thẻ sinh viên kia, một lần lại một lần nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Y cảm giác ngọn lửa hi vọng đã chết lặng rất lâu trong lòng tựa hồ một lần nữa sống dậy, y tích cực phối hợp trị liệu, tham gia phục kiện. Y bắt đầu chờ mong ngày mai đến, chờ mong một ngày được xuất viện, chờ mong..... được nhìn thấy hắn một lần nữa.

***** Tác giả có lời muốn nói: Giải thích thêm một chút, bệnh mà tiểu thụ mắc phải là song tương chương ngại, thuộc về loại hình tảo cuồng cùng với chứng hãm hực hỗn hợp phát tác. Từng chữa khỏi một lần, thế nhưng dễ bị tái phát.

Ps: truyện này khiến ta phải tìm hiểu rất nhiều lĩnh vực mới, về gia đình, về tình yêu, về bệnh trạng cùng với trạng thái hàng ngày, ta cảm giác có lẽ có gì đó có thể kích thích nhân tâm. Tuy rằng giấu diếm cùng đả kích khiến ta cảm thấy thất bại.

15. Chương 15: Ngày Thứ Sáu

Nhưng mà, từ lúc bắt đầu y đã phạm phải sai lầm, y không dám quang minh chính đại đi làm quen Diệp Dịch Sinh, không thể theo đuổi người mà y thích giống như một người bình thường. Y chỉ biết lén lút theo

dôi hần, chụp lên hần, ở trong lòng phác thảo cảnh tượng hai người gặp nhau, nghĩ trong lòng hình ảnh bản thân đến gần hần vô số lần, nhưng không có lần nào dám hành động thực tế.

Bởi vì càng “lý giải” Diệp Dịch Sinh, y càng trở nên rõ ràng hiểu được bản thân y cùng với hần chênh lệch giống như một trời một vực. Khi đó cảm giác tự ti cùng chán ghét bản thân của y cơ hồ đến cực hạn, y thường xuyên mất ngủ cả đêm, cảm xúc cũng có mấy lần bị tan vỡ. Ý thức được bệnh của mình rất có khả năng lại tái phát, nhưng y cự tuyệt sự giúp đỡ của Tần Phi, y tình nguyện rơi vào trong bể sâu hắc ám một lần nữa.

Chỉ là lần này, y đem Diệp Dịch Sinh cũng kéo vào trong đó. Y biết rõ Diệp Dịch Sinh chán ghét bị trói buộc, bị ép buộc, nhưng vẫn không khống chế được dục vọng muốn tàn phá trong nội tâm, kéo hần vào trong vũng bùn.

Thực ra, y vốn đã biết, một người có tâm lý khỏe mạnh, ở cùng một chỗ với kẻ điên như y, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày sẽ biến thành kẻ điên.

Không biết vì cái gì, Tần Tự bỗng nhiên nhớ lại một buổi chiều y từng đến đại học T, trên con đường với hai hàng cây ngô đồng rợp bóng, nam sinh cao gầy mặc một chiếc áo sơ mi màu lam nhạt khẽ mỉm cười, trong tay ôm chồng sách giáo khoa, đi lướt qua y. Trong khoảnh khắc đó, trong không khí tràn ngập hương thơm của cỏ non đâm say lòng người.

Biết rõ nụ cười kia không phải dành cho y, nhưng y vẫn đứng tại chỗ hoảng hốt rất lâu.

“Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy người..... Cho đến sau đó, ta đi đại học T vụng trộm nhìn người..... Người khẳng định không biết..... Ta còn học cùng với người một buổi, ha ha.....” Tần Tự đã say đến lợi hại, câu đầu câu cuối không trùng khớp, lon bìa trong tay cũng bị y siết đến biến hình. Diệp Dịch Sinh trầm mặc nghe, lòng mi ngẫu nhiên sẽ nhẩn lại một chút, nhưng toàn bộ thời gian gương mặt đều bình tĩnh giống như một bức tượng điêu khắc.

“Trong lòng người khẳng định là đang nói..... Ta là biến thái đi..... Ngạch..... Tuy rằng người chưa từng có bạn gái..... Nhưng phỏng chừng cũng không thích nam nhân..... Ta biết bản thân..... hoàn toàn chính là si tâm vọng tưởng!” Lúc y nói đến hai chữ ‘vọng tưởng’ kia, nửa người trên hơi nghiêng, đầu thẳng tắp đè nặng lên bả vai của Diệp Dịch Sinh.

Lòng ngực của Diệp Dịch Sinh hơi hơi phập phồng một chút, hần do dự, nhẹ nhàng mở miệng “..... Tần Tự?”

Đáp lại hần là một vài câu lảm bảm không rõ nghĩa.

Diệp Dịch Sinh đợi một lát, xác nhận Tần Tự thật sự ngủ say, mới cẩn thận cầm lấy lon bìa trong tay y, lại cẩn thận đẩy đầu của y ra, đỡ y nằm thẳng trên giường.

Ót của Tần Tự vừa chạm vào gối đầu mềm mại, y liền thoải mái mà cọ cọ. Y dựa vào góc tường, không tự giác liền cuộn tròn thân mình. Lúc Diệp Dịch Sinh do dự có nên đắp chăn cho y hay không, có một tiếng di động đột ngột vang lên.

Là di động của Tần Tự, bị y đặt ở trong phòng khách.

Tim của Diệp Dịch Sinh đập nhanh và mạnh hơn, hần khẩn trương quan sát gương mặt của Tần Tự, y đang ngủ, vô thức cau mày, nhưng chỉ trở người, không để ý đến cái di động vẫn vang lên không ngừng.

Tiếng chuông dừng lại.

Diệp Dịch Sinh nói không rõ được bản thân hần đang thất vọng hay là đang nhẹ nhõm thở một hơi. Hần đắp chăn cho Tần Tự, lúc vừa đi ra khỏi cửa phòng, chuông di động lại vang lên.

Diệp Dịch Sinh vội vàng đóng cửa phòng ở phía sau lưng lại. Hần đi đến chỗ sofa, mỗi một bước tiến lại gần cái di động không ngừng chấn động kia, trái tim hần càng đập nhanh đến mức lợi hại.

Trên màn hình của chiếc di động màu đen hiện ra hai chữ ‘cửu cửu’. Diệp Dịch Sinh hít sâu một ngụm khí, cầm lấy chiếc di động đang rung không ngừng, lấy ngón tay trượt đến nút màu xanh, nghe điện thoại.

“Chào người.”

**

Lúc Tần Tự tỉnh lại, huyết thái dương vẫn có chút ẩn ẩn đau.

Y ngủ ở trên giường của Diệp Dịch Sinh, rèm cửa kín mít, không phân biệt được bây giờ là ban ngày hay đêm tối.

Tần Tự nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ sáng. Y gãi gãi cái đầu rồi bù xù vì say rượu, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Đêm qua, hẳn là do y mượn rượu làm càn chạy đến phòng của Diệp Dịch Sinh, còn nói một loạt những từ ngữ phiến tình mà buồn nôn, thật sự là đáng cười lại đáng buồn.....

Tần Tự nhìn quanh bốn phía, Diệp Dịch Sinh không ở trong phòng, trong toilet cũng không nghe được tiếng nước. Tần Tự có chút nghi hoặc, y đi xuống giường, mở cửa phòng ra, nhất thời thở nhẹ nhõm một hơi. Diệp Dịch Sinh đang ngồi ở trên sofa xem tập tranh. Y còn tưởng rằng.....

Tần Tự đi toilet rửa mặt, kéo cái rèm trong phòng ra, lại thu thập toàn bộ lon bia. Đang muốn hỏi Diệp Dịch Sinh buổi sáng muốn ăn cái gì, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Dịch Sinh, người có thể..... Về phòng một lát được không?” Tần Tự lộ ra một vẻ mặt khó xử nhìn về phía Diệp Dịch Sinh.

Không nghĩ tới Diệp Dịch Sinh lại rất phối hợp, hẩn gật gật đầu, khép tập tranh lại, trở về phòng.

Tần Tự lúc này mới cầm lấy chìa khóa, mở cửa nhà, nhìn thấy người đến, ánh mắt y lộ ra một tia ngạc nhiên.

“Cửu cửu, sao người lại tới đây?”

Tần Khải nhìn thấy y vội vàng khép lại cửa phòng chung cư ở sau lưng, vẻ mặt dăm chiêu “Tiểu Tự, không mời ta đi vào ngồi một lát sao?”

Tần Tự liếc mắt nhìn cửa nhà ở sau lưng, sờ sờ mũi nói “Bên trong rất loạn, ta chưa kịp dọn dẹp. Để người đi vào không hay lắm.”

Tần Khải thở hắt ra, khoe miệng của hẩn hơi giật giật, một lúc lâu mới thấp giọng nói “Tiểu Tự..... Chuyện của người và thanh niên kia..... Ta đã biết.....”

Đồng tử của Tần Tự co rút một chút, trợn to mắt nhìn về phía hẩn.

“Người biết giam giữ người khác một cách phi pháp..... Là phạm tội đi?”

Hai tay của Tần Tự dần dần nắm chặt, y không hỏi Tần Khải làm sao biết được chuyện này, mà cặp mắt nói “Ta biết.”

Tần Khải xoa xoa trán của mình, chưa xót thở dài “Tiểu Tự.....”

“Cửu cửu, cho ta thời gian một ngày cuối cùng, có được không?” Tần Tự tựa hồ đấu tranh rất lâu, mới nói ra những lời này.

“Sau ngày hôm nay, ta sẽ đi Bắc Kinh trị liệu với các người, ta sẽ không trốn tránh.”

Tần Tự nhìn thấy sự kiên định cùng dứt khoát trong mắt y, bỗng nhiên hiểu được cái gì. Cuộc điện thoại kia..... Có lẽ cũng không phải ngẫu nhiên.....

“Tiểu Tự, cửu cửu hiểu được, người là một đứa trẻ ngoan.....” Tần Khải cảm thấy vui mừng, muốn sờ sờ đầu của y giống như trước đây vậy, nhưng Tần Tự nghiêng đầu, không tự nhiên né tránh.

“Ta đi vào trước.” Tần Tự gật đầu nói với hẩn, lập tức xoay người vặn mở cửa nhà, thân ảnh cao lớn nhảy mất biến mất sau cánh cửa.

16. Chương 16: Tận Tình

Diệp Dịch Sinh ghé tai nghe âm thanh từ ngoài cửa. Một tiếng phịch vang lên, hẳn là tiếng đóng cửa, tim hẳn đập có chút nhanh hơn, thấp thỏm chờ đợi có người xuất hiện ở phía sau cửa.

Người đi vào là Tần Tự, ở đằng sau không có người khác. Trong mắt Diệp Dịch Sinh xẹt qua một tia thất vọng rất rõ nét, chẳng lẽ lời nói mà hắn nói với cữu cữu của Tần Tự ở trong điện thoại không có bất cứ hiệu quả nào..... Hay vẫn là nói, Tần Tự tìm có gì đó che giấu được toàn bộ khi đứng trước cữu cữu của y.....

Trong đầu Diệp Dịch Sinh đảo qua rất nhiều trường hợp, kể cả Tần Tự đi tới trước mặt hắn, hắn cũng không hề nhận ra. Thẳng đến khi có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ bờ vai của hắn, hắn ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt tối tăm của Tần Tự.

“Buổi sáng muốn ăn cái gì? Ta làm cho ngươi.” Ngữ điệu của y mềm nhẹ.

“Tần Tự.....” Ngực của Diệp Dịch Sinh dần dần băng lãnh, hắn dùng tay che mặt, cười khổ lắc lắc đầu “Ta cầu ngươi..... Thả ta đi.”

“Cứ tiếp tục như vậy..... Ta cũng sẽ phát điên..... Ta biết ngươi không khống chế được cảm xúc của bản thân, ngươi chỉ cần thả ta đi, ta sẽ không so đo chuyện ngươi tù cầm ta..... Coi như chúng ta chưa từng quen biết nhau..... Được không?”

Đây là lần đầu tiên, Diệp Dịch Sinh thỏa hiệp với y. Tần Tự nhìn gương mặt bị bao trùm bởi sự tuyệt vọng của hắn, nhìn ánh mắt cầu xin của hắn, bỗng nhiên cảm thấy bi thương. Bờ môi của y giật giật, muốn nói gì đó, lại bị ngạnh tại yết hầu, cuối cùng, cũng chỉ khô khốc nói “Ta đi nấu bữa sáng.”

Diệp Dịch Sinh thấy y rời đi, thoát lực ngồi ở trên giường, đem mặt vùi sâu vào hai lòng bàn tay.

Ngày hôm nay cũng lặp lại giống như ngày hôm qua, đáy lòng của Diệp Dịch Sinh đối với loại sinh hoạt này sớm đã phiền chán đến cực điểm, nhưng lại không có biện pháp. Cả một ngày, trừ lúc ăn cơm, vẫn luôn không nhúc nhích ngồi ở trên một cái ghế mây cạnh cửa ban công nhìn ra bên ngoài, phảng phất giống như đã biến thành một bức tượng điêu khắc lạnh như băng.

“Ta đã trở về.”

Lúc trời chạng vạng, Tần Tự cũng giống như ngày hôm qua, xách bao lớn bao nhỏ vào cửa. Y đi vào bếp, đem nguyên liệu nấu ăn mà y mua, phân loại đặt lên bệ bếp, cá sống rửa sạch, ướp với rượu và gia vị cùng với muối, cắt khoai tây cùng với củ cải thành từng khối nhỏ, lấy thịt bò cùng với giò heo đã đông băng đem ra giá đông..... Chờ đến khi một bàn đồ ăn đã được bày ra, đầu y đã đầy mồ hôi, trên tay không biết đã bị dầu nóng bắn vào tạo nên không biết bao nhiêu bọt nước.

Khi Diệp Dịch Sinh nhìn bữa cơm tối phong phú ở trên bàn, gương mặt lạnh băng rốt cuộc có một khe hở. Canh cá trích nấu đậu hủ, giò heo quay, cá rô xào thịt bò, gà hầm khoai, rau muống xào..... Y muốn đem đồ ăn của vài ngày nấu trong một lần sao?

“Ăn cơm đi, đầu tiên nếm canh ta nấu.” Tần Tự múc cho hắn một chén canh đậu hủ, đưa tới tay của hắn. Trong lòng của Diệp Dịch Sinh bắt đầu nghi hoặc, hoảng hốt giống như có cảm giác đây là bữa tối cuối cùng. Hắn nhận lấy bát canh kia, trên mặt lóe ra một chút do dự, nhưng vẫn uống hơn nửa bát trước ánh mắt chờ mong của Tần Tự.

Hương vị thế nhưng cũng không tệ lắm..... Bất quá Diệp Dịch Sinh không hề biểu hiện ra trên mặt, cũng giống như vài ngày trước, hắn uống xong bát canh liền bắt đầu trầm mặc ăn cơm. Mà Tần Tự ngoại trừ gắp mấy miếng thịt gà hầm khoai cùng với rau muống xào, trên cơ bản là không ăn thêm cái gì.

Diệp Dịch Sinh biết y vẫn nhìn hắn, dùng cái loại ánh mắt chuyên chú đến mức khiến hắn phải sợ hãi. Trực giác mách bảo cho hắn biết Tần Tự hôm nay có chút kì lạ, không biết có phải lời nói buổi sáng chọc giận y hay không, lúc ấy tuy rằng Tần Tự không có biểu hiện gì, hẳn là y áp chế cơn tức giận đi.....

Diệp Dịch Sinh thở dài trong lòng, cơm nước xong, liền cầm lấy một tập tranh, trở về phòng. Sau đó, Tần Tự có vào phòng một lần, pha cho hắn một ly nước chanh. Diệp Dịch Sinh vừa lúc cảm thấy khát nước, không nghĩ nhiều, liền cầm lấy một ngụm uống cạn. Tựa hồ không hoàn toàn là hương vị của chanh, còn có

một thứ gì đó khác..... Chờ đến khi Diệp Dịch Sinh kịp thời phản ứng, nơi bụng dưới của hắn đã dâng lên một loại cảm giác khô nóng không nói thành lời, miệng cũng khô khan đến lợi hại.

“Tần Tự..... Người thả cái gì vào trong nước chanh?.....” Gương mặt trắng nõn của Diệp Dịch Sinh nhiễm lên một lớp màu hồng nhàn nhạt, hắn thấy Tần Tự tới gần, không ngừng chân kinh lui về phía sau.

Tần Tự không nói gì, mà cúi người, lấy chìa khóa tháo xiềng xích ở trên chân của hắn. Diệp Dịch Sinh giống như gặp đại địch, cố tình không thể tiếp tục lui, sau lưng của hắn đã kề sát vách tường cứng rắn, ma sát đến mức xương bả vai của hắn nổi lên từng đợt đau đớn.

“Tần Tự..... Đừng làm cho ta hận ngươi.....” Diệp Dịch Sinh có một loại dự cảm không tốt, Tần Tự cường tráng hơn hắn rất nhiều, dễ dàng áp chế hắn ở trên tường, hắn vô lực chống cự, trong ánh mắt tràn ngập kháng cự cùng với bài xích.

“Ta nói, ta sẽ không thương tổn ngươi.....” Ánh mắt của Tần Tự sáng quắc, y xoa xoa gương mặt tuấn tú của Diệp Dịch Sinh, hôn hôn khoe miệng của hắn, nỉ non nói “Ta sẽ chỉ khiến ngươi..... thương tổn ta.....”

Diệp Dịch Sinh dự cảm được hình ảnh thảm thiết của đêm hôm đó lại muốn tái hiện, hắn không rõ vì cái gì Tần Tự trong chuyện tình dục sẽ cố chấp như vậy, rõ ràng cả hai người đều chưa từng đạt được quá nhiều khoái cảm. Giữa suy nghĩ hỗn loạn, dục vọng yếu ớt đã bị một bàn tay nắm lấy. Toàn thân của Diệp Dịch Sinh căng thẳng, nhưng ngay sau đó liền bị tác dụng của thuốc mà thần kinh trở nên lơ lửng, thậm chí còn vô thức khát vọng cái tay kia dùng lực xoa nắn hơn một chút.

Tần Tự kéo quần dài của hắn xuống, cách quần lót nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa bộ bị bán cương cứng kia. Chỗ đó rất nhanh liền bắt đầu trương lớn, quy đầu hồng nộn thậm chí đã chui ra khỏi quần lót. Tần Tự dùng đầu ngón tay chà xát đỉnh lỗ nhỏ, kích thích cường liệt kia khiến Diệp Dịch Sinh luôn luôn lãnh tỉnh cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ trong cổ họng.

“Ân.....”

Một tiếng than nhẹ kia rót vào tai Tần Tự so với bất cứ âm thanh nào cũng đều mỹ diệu. Hắn nhìn biểu tình say mê của Diệp Dịch Sinh, không thêm suy nghĩ hạ thấp người, kéo quần lót của nam sinh xuống, ngậm tính khí trưởng đại kia vào trong miệng.

Y dùng toàn bộ kỹ xảo mà mình biết mút lấy tính khí của thanh niên, đồng thời không quên xoa nắn hai quả trứng nặng chịch ở phía dưới của hắn. Diệp Dịch Sinh cảm giác dục vọng dưới bụng đột nhiên tăng vọt, miệng của nam nhân ẩm nóng, đồng thời lại vô cùng căng chặt, mỗi một lần quy đầu chà sát qua yết hầu, đều mang cho hắn một loại hưởng thụ vô cùng.

Khoái cảm không ngừng tích lũy, sắc mặt của Diệp Dịch Sinh cũng dần trở nên khó nhìn, mỗi một lần miệng của Tần Tự lại gần, hắn đều nhìn không được nắm lấy tóc của y, ấn gáy của y, khiến y đem tính khí của hắn nuốt càng sâu. Tần Tự tuy rằng khó chịu, nhưng cũng cực lực phối hợp. Diệp Dịch Sinh thở phì phò, cúi đầu nhìn mái tóc ngắn ngắn của Tần Tự không ngừng rung đưa, trong đầu không biết vì sao lại hiện ra hình ảnh tối hôm qua Tần Tự say rượu ngã đầu vào vai hắn. Hắn nhắm mắt lại, bụng dưới thẳng tắp, không hề dự liệu bắn ra trong miệng của Tần Tự.

“Hô.....” Miệng của Tần Tự đều là tinh dịch của hắn, y tùy tiện dùng ống tay áo xoa xoa, lập tức đứng lên, đem áo, cùng quần dài, cùng quần lót cởi toàn bộ, lộ ra thân hình cao ngất mà cường tráng. Diệp Dịch Sinh vẫn còn thở dốc, khoe mắt liếc qua, liền thấy y lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong túi áo ra, bóp ra một đồng lớn ở trong lòng bàn tay, sau đó một chân quỳ xuống giường, quay cái lưng màu mật ong cùng với mông hướng về phía hắn, ngón tay dính thuốc mỡ cố gắng tách hai phiến mông, xâm nhập vào mật địa nhỏ hẹp.

Diệp Dịch Sinh phát tiết một lần, vẫn cảm giác trong cơ thể có một loại cảm giác khô nóng còn tồn tại, bởi vậy, khi hắn mơ màng nhìn thấy động tác cầu dẫn này của Tần Tự, không thể tránh được tiếp tục cứng. Hắn muốn đem ánh mắt dời đi, lại không thể không chế chính mình nhìn về phía đó.

Trên thân thể màu mật ong của Tần Tự phủ một tầng mồ hôi mỏng, ngón tay của y không quá thuần thực thò vào trong huyết khẩu, gốc nghéch làm động tác đưa đẩy vào trong dũng đạo. Y không dám nghĩ xem Diệp Dịch Sinh sẽ dùng ánh mắt gì nhìn y, chỉ biết giống đà điều chôn mặt ở trên giường.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước ái muội cùng với tiếng đưa đẩy vang vọng. Tần Tự nhẹ nhàng thở hổn hển, mái tóc đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, y dùng hơn phân nửa tuýp thuốc mỡ mới có thể khiến cho bốn ngón tay thuận lợi cắm vào, hai bên cơ đùi căng thẳng đến mức đau mỗi. Y chịu đựng cảm giác dính nị ở chỗ đó, chậm rãi xoay người ngồi ở trên giường, run run rẩy rẩy giang chân ra hướng về phía Diệp Dịch Sinh, mặt đỏ đến mức cơ hồ muốn xuất huyết “Dịch Sinh, ta muốn ngươi..... sáp ta.....”

17. Chương 17: Tự Do

Diệp Dịch Sinh cơ hồ tiêu hao toàn bộ khí lực, mới không khiến cho bản thân cứ như vậy mà nhào lên không khác gì một người tỉnh trùng thượng não. Có lẽ do tác dụng của thuốc làm đẹp toàn bộ, thân thể thuần nam tính kia trong mắt hắn không giống như lần đầu tiên xấu xí như vậy, mà là nhiều thêm vài phần gợi cảm cùng với tình sắc. Nhất là khi ngón tay của Tần Tự rút ra khỏi phiền mê, một dòng chất lỏng chứa thuốc mỡ trong suốt chảy dài trên mặt trong của đùi y.....

Hạ thân của Diệp Dịch Sinh cơ hồ sưng đến phát đau, hắn dùng đôi chân cương ngạnh đi qua. Tần Tự nằm ở trên giường, không hề e dè nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt ấy mang theo một loại cảm giác thâm tình, cổ chấp, cùng với một chút quần bách, Diệp Dịch Sinh đặt tay lên bả vai của hắn, nhẹ nhàng đẩy, Tần Tự liền nằm ngửa lên giường, thân hình cao ngất kiêu hãnh hoàn toàn mở rộng trước mắt hắn.

“Nhấc chân.....” Giọng nói của Diệp Dịch Sinh nhiễm thêm tình dục trở nên khàn khàn. Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Tần Tự do dự nâng chân trái lên, thanh niên quỳ gối giữa hai chân của y, dục vọng cứng rắn nóng bỏng nôn nóng cọ cọ kề hông của y. Loại tư thế này rất khó đi vào, Diệp Dịch Sinh dứt khoát nâng cả hai đùi của y lên, khoắc lên bả vai của mình. Tầm mắt nhìn xuống phía dưới, mặt địa ở dưới âm nang đã hoàn toàn lộ ra, mặt địa nhỏ hẹp co rúm lại.

Diệp Dịch Sinh không hề do dự, nhanh chóng cắm dục vọng của hắn vào trong huyết khẩu. Tuy rằng Tần Tự đã tự mình bôi trơn, nhưng chiều dài cùng với độ thô của ngón tay không thể nào so sánh với chiều dài của dương cụ. Quy đầu của Diệp Dịch Sinh miễn cưỡng đi vào được một chút, liền cảm giác dưng đạo nóng ướt co rúm lại, trong cảm giác đau đớn còn có một loại khoái cảm không thể miêu tả bằng lời.

“.....A.....”

Cảm giác vật cứng lại thâm nhập vào sâu bên trong huyết khẩu một ít, sắc mặt Tần Tự cũng theo đó mà đau đớn. Y gất gao cau mày, mồ hôi lấm tấm trên lưng cơ hồ muốn làm ướt đẹp sảng đan. Diệp Dịch Sinh cảm thấy cơ nhục toàn thân của y đều đang trong trạng thái căng thẳng, nhất là cái khu vực bí ẩn giữa hai chân khiến cho hắn đẩy vào càng thêm khó khăn, hắn nhìn không được thò tay sờ sờ bả vai của y, đỏ mặt, nói “Ngươi..... Thả lỏng một chút..... Bằng không ta vào không được.....”

“Ân.....” Một từ này của Tần Tự không biết là ngậm đau hay vẫn là trả lời hắn. Bất quá Diệp Dịch Sinh xác thật cảm thấy quá trình tiến vào thuận lợi hơn rất nhiều, bị nội bích căng chặt hút vào, tính khí vốn đã sưng đến lợi hại tựa hồ lại trưởng lớn một vòng. Cái trán trơn bóng của Diệp Dịch Sinh ướt nhẹp mồ hôi, hàng mi dài của hắn nhẹ nhàng chớp máy, biểu tình khắc chế mà nhẫn nại. Tuy rằng tính khí đã hoàn toàn vùi vào trong cơ thể của Tần Tự, nhưng hắn không biết xuất phát từ nguyên do gì, tình nguyện cố nén tình triền đang cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể, cũng không chịu tận tình phóng túng dục vọng của chính mình.

Có lẽ đây lòng hắn vẫn còn một phần kiên trì, không muốn lý trí bị dục vọng khống chế..... Có lẽ, hắn sợ bản thân một khi sa vào bên trong dục vọng, liền quên bản thân của lúc ban đầu.....

“Dịch Sinh.”

Tần Tự nhẹ giọng kêu tên của hắn, tuy rằng một bộ phận của hắn lúc này đang ở trong thân thể của y, thể nhưng y vẫn như cũ cảm giác được ở sâu bên trong bản thân y có một cái động lớn, cái loại cảm giác trống rỗng đến vô biên cùng với cảm giác cô độc không có lúc nào là không tra tấn y. Y cố gắng ngăn đầu lên, tưởng muốn lại gần mặt của Diệp Dịch Sinh gần hơn một chút.

“Có thể..... Hôn ta một chút được hay không.....”

Diệp Dịch Sinh đưa mắt nhìn xuống gương mặt của Tần Tự, đôi mắt đen sẫm mang theo cảm giác yếu ớt cùng với cầu xin, giống như một người bị giam ở bên trong sa mạc, sắp chết vì khát khô cầu xin một dòng

nước mát. Diệp Dịch Sinh yên lặng nhìn đôi mắt kia, ngay cả hắn cũng không biết, bản thân hắn vào lúc nào cúi người xuống, hôn lên hai cánh môi mềm mại kia.....

Những chuyện sau đó đều hoàn toàn thoát ly khỏi sự chường khổng của Diệp Dịch Sinh.

Tần Tự nóng bỏng hôn lại hắn, đôi chân dài càng gắt gao gác lên bờ vai của hắn, loại tư thế này khiến nơi kết hợp dưới hạ thể của hai người càng thêm chặt chẽ. Diệp Dịch Sinh cuối cùng nhịn không được, cử động hạ thân, đưa đẩy vào bên trong tiểu huyết ướm mềm căng chặt.

Lại nói tiếp, đây mới là lần đầu tiên hắn chân chính nếm được tư vị cực lạc khi làm tình, lại là cùng một nam nhân.

Diệp Dịch Sinh dưới đáy lòng trào phúng chính mình, hạ thân lại không ngừng nghỉ đánh vào bên trong huyết khẩu ẩm ướt. Tần Tự bị hắn đỉnh liên tục lui về phía sau, lồng ngực trần trụi liên tiếp phập phồng không ngừng. Miệng của Diệp Dịch Sinh rời khỏi môi của y, cánh tay đi xuống vuốt ve lồng ngực co dãn, đầu ngón tay lướt qua đầu vú nho nhỏ, nhìn thấy Tần Tự không thích ứng co quắp một chút, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác kì dị.

Là bởi vì trước kia chưa từng có ai như vậy đối diện với y sao..... Lần trước y cùng với hắn lên giường, cũng là vô tâm giang chân ra liền ngồi lên trên người hắn..... Y không sợ đau, nhưng hình như lại rất sợ hắn vuốt ve.....

Diệp Dịch Sinh không muốn tiếp tục suy nghĩ sâu vào vấn đề, hắn cúi đầu, ra sức chạy nước rút. Tần Tự cũng rất phối hợp, không ngừng co rút hạ thân, sau khi thích ứng thước tắc của Diệp Dịch Sinh, y cảm nhận được bản thân cũng không còn gian nan đau đớn, ngẫu nhiên còn có chút cảm giác tê dại không nói nên lời thổi quét toàn thân, nhất là khi Diệp Dịch Sinh đỉnh tới nơi nào đó, y sẽ thoải mái đến mức cuộn tròn ngón chân.

Hai người ở trên giường làm ba lần, lúc đi vào phòng tắm lại làm một lần. Lần cuối cùng kia, tác dụng của được vật trong cơ thể Diệp Dịch Sinh đã giảm hơn phân nửa, nhưng nhìn thấy Tần Tự quỳ ở bên trong bồn tắm, ngốc ngốc, có ý đồ lấy ra thứ gì đó ở giữa hai chân, khi y thử vài lần đều thất bại, liền đem ánh mắt ướt sũng đầy chờ mong nhìn về phía hắn, hắn giống như không bình thường, nhịn không được bước vào trong bồn tắm lớn, đè nặng Tần Tự lại tới thêm một lần.....

Diệp Dịch Sinh không biết bản thân ngủ lúc nào, hình như hắn vừa dính lên gối đầu liền tiến vào mộng đẹp. Hắn quá mệt mỏi, cảm giác giống như thân thể bị vắt khô vậy.

Một giấc này, hắn ngủ đến tận tám giờ hơn sáng hôm sau, ánh nắng đầu hạ sáng sớm đã vô cùng chói mắt. Mi mắt của Diệp Dịch Sinh giật giật, trong ánh nắng chói lọi không thoải mái mở to mắt.

Cửa sổ sao lại mở? Hắn ngồi dậy, ý thức dần dần thanh tỉnh, ký ức kiều diễm tối hôm qua tựa như thủy triều mãnh liệt cuộn trào mà đến. Diệp Dịch Sinh lại cảm thấy ảo não cùng bất đắc dĩ, chỉ sợ chuyện xảy ra tối hôm qua, Tần Tự có thể làm ra lần thứ hai.....

Hắn xuống giường, đi toilet rửa mặt, thay quần áo. Trở lại phòng mới phát hiện đệm trải giường ở trên giường đã bị đổi, Tần Tự thế nhưng lại dậy sớm như vậy.....

Bất quá, hôm nay giống như phá lệ im lặng, ngay cả bước chân của hắn cũng không có một tiếng vang?

Diệp Dịch Sinh cúi đầu, kinh ngạc phát hiện còng chân đã biến mất, chỉ có ở chỗ mắt cá chân lưu lại một vòng Ứ ngân nhàn nhạt. Hắn giống như ý thức được cái gì, nhìn lại về phía tủ đầu giường, liền thấy chỗ đó có đặt một cái khay, trừ một ly nước chanh cùng với một phần sandwich, bên cạnh còn có cái di động màu đen của hắn.

Ngay lúc Diệp Dịch Sinh ngẩn người, chuông cửa ở bên ngoài đột nhiên vang lên.

18. Chương 18: Chia Ly

Diệp Dịch Sinh đi vào phòng khách, nhưng không nhìn thấy Tần Tự, phỏng đoán nào đó dần dần thành hình trong lòng hắn. Nghe tiếng chuông cửa vang lên liên tục, hắn nhú nhú mày, đi lên trước mở cửa ra.

Một nam nhân cao gầy mặc tây trang đứng ở ngoài cửa, niên kỷ xấp xỉ năm mươi tuổi, giữa mi nhân có vài phần tương tự với Tần Tự.

“Chào người, ta là cữu cữu của Tần Tự. Ngày hôm qua chúng ta có nói chuyện qua điện thoại.”

“Tần bá phụ, chào người.”

Không cần hắn nói, Diệp Dịch Sinh đã đoán được thân phận của nam nhân. Tần Khải gật gật đầu với hắn, đi vào phòng khách, nhìn xung quanh một chút, mới ngồi xuống sô pha.

“Về người và tiểu Tự.....” Tần Khải ngồi ngay ngắn trên sô pha, khẽ nhíu mày “Ta rất xin lỗi vì tiểu Tự đã làm một chút hành vi quá khích với người. Ta cũng không phải muốn biện giải cho hắn, chỉ là hi vọng người biết, trạng thái tinh thần của hắn không tốt, có một số việc hắn không thể khống chế. Nếu như hôm nay người không cam lòng rời đi, muốn báo nguy lên cơ quan luật pháp, Tần gia cũng vui vẻ phụng bồi.”

Lời nói này nếu nói là giải thích, chi bằng nói là biến thành uy hiếp. Hôm qua Tần Khải sau khi nhận được cuộc điện thoại kia, phản ứng đầu tiên là cho rằng người này đang đùa dai, trong mắt của hắn, Tần Tự tuy rằng có chút vấn đề trên phương diện tinh thần, nhưng còn không đến mức sẽ làm ra hành động phạm tội. Nhưng ngữ khí của Diệp Dịch Sinh thành khẩn, lại là dùng điện thoại của Tần Tự để nói với hắn, lại liên tưởng tới dị trạng của Tần Tự mấy ngày hôm nay, hắn không thể không chú ý nhiều hơn một chút. Không nghĩ tới buổi sáng ngày hôm qua, khi hắn đến chung cư của Tần Tự, liền xác thực được toàn bộ.

Tần Khải tuy rằng vô cùng tức giận cùng thất vọng, nhưng sau khi tĩnh táo lại, suy nghĩ kỹ, lại có vài phần lý giải Tần Tự. Đứa nhỏ này vốn dĩ rất cô độc, lần đầu tiên thích một người, cũng không biết làm thế nào để theo đuổi đối phương, chỉ có thể dùng loại phương thức cực đoan này.....

“Người yên tâm, ta sẽ không báo nguy.” Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh lúc này vô cùng bình tĩnh, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần vô cùng thoải mái, nghĩ đến rất nhanh có thể rời khỏi tòa nhà giam này, trong lòng càng ẩn ẩn nổi lên kích động “Ta đáp ứng với Tần Tự, nếu hắn thả ta ra, ta sẽ không truy cứu toàn bộ những gì hắn đã làm lúc trước.”

Tần Khải không nghĩ tới Diệp Dịch Sinh dễ nói chuyện như vậy, hắn đánh giá nam sinh thanh tú ngồi trên sô pha, một lúc lâu sau, mới gật gật đầu “Thật tốt..... Người nói qua người học nghiên cứu sinh ở đại học T đi, ta biết địa chỉ của đại học T, ta có thể đưa người trở về.”

“Không cần, ta có thể tự mình trở về.” Diệp Dịch Sinh từ chối ý tốt của nam nhân, hắn trở lại phòng, thu thập toàn bộ quần áo của hắn, đặt di động về trong túi, cuối cùng trở lại phòng khách. Tần Khải còn ngồi trên sô pha, nhìn thấy hắn xách một túi đồ to đi ra, nhíu mày, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

“Người không gặp tiểu Tự.... Nói một tiếng sao?”

Diệp Dịch Sinh khẽ liếc mắt nhìn cửa phòng của Tần Tự, hắn lắc lắc đầu “Không tắt yếu, coi như ta và hắn chưa từng quen biết nhau.”

Hắn xách gói to, không hề quay đầu nhìn lại một chút, sắc mặt thông dong đi ra khỏi chung cư.

**

Tần Tự dựa vào cửa phòng, nghe tiếng bước chân của người nọ dần dần đi xa, biến mất, mỗi một bước đều giống như đập vào trong lòng y.

Tần Tự đem đầu chôn sâu vào giữa hai đầu gối, chỗ sâu trong thân thể tựa hồ còn lưu lại khí tức thanh lãnh của người nọ, y nhớ rõ nhiệt độ cơ thể khi hai người quấn lấy nhau, nhớ rõ nụ hôn tối qua của Diệp Dịch Sinh, dừng ở ngoài miệng của y, cảm giác mềm mại, ấm áp như vậy, tuy rằng y đều biết những thứ đó đều do tác dụng của dược vật, hoặc là Diệp Dịch Sinh nhìn thấy y đáng thương, mới hào phóng bố thí cho y một lần.

Hắn đi, về sau hắn là sẽ không bao giờ muốn gặp lại y đi, chung quy mấy ngày này đối với hắn mà nói, thống khổ cùng với dày vò như vậy. Hắn sẽ rất nhanh quên đi toàn bộ hết thấy những gì đã diễn ra ở trong này, quên một người tên là Tần Tự, sau đó trở lại trường học, bắt đầu một cuộc sống mới.....

Trái tim giống như một bàn tay vô hình đè nặng xoa nắn, cái loại cảm giác đau đớn này cũng không bén nhọn, nhưng lại vô cùng âm ỉ, giống như có một cây búa tạ, chậm rãi gõ vào ngực y. Lưng Tần Tự chậm rãi trượt xuống khỏi cánh cửa, ôm lấy đầu của chính mình, trong cổ họng vô thanh phát ra tiếng la hét đầy thống khổ.

“Tiểu Tự, ta biết ngươi ở bên trong..... Ngươi không sao chứ?” Tần Khải biết y đem bản thân nhốt vào trong phòng, hẳn đi tới trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa. Qua rất lâu, bên trong cũng không có ai trả lời.

Tần Khải chưa từng nghĩ Tần Tự sẽ thích người cùng giới, hơn nữa, nói thật, cùng với tình trạng tinh thần không tốt của Tần Tự, nếu đem ra so sánh tính hướng của y tựa hồ không quan trọng lắm. Hẳn đương nhiên hy vọng y có thể nói chuyện yêu đương một lần, vô luận là nữ sinh hay là nam sinh, nhưng tình trạng hiện tại của Tần Tự, đừng nói là yêu đương, ngay cả công năng xã hội bình thường cũng có vấn đề.....

“Tiểu Tự, ngươi nghe ta nói, ngày mai chúng ta lập tức đi Bắc Kinh, nếu thầy thuốc ở Bắc Kinh nói không được ta sẽ lập tức đưa ngươi sang Mỹ. Tóm lại, chúng ta nhất định sẽ chữa khỏi bệnh này. Như vậy ngươi sẽ giống với những nam bằng hữu cùng trang lứa với ngươi, đi kết giao bạn bè, yêu đương. Về sau ngươi có thể có dũng khí đi theo đuổi người người thích..... Ngươi nghe được sao?”

“..... Tiểu Tự?” Đợi một lúc lâu, bên trong vẫn không có thanh âm. Trái tim của Tần Khải dần dần trầm xuống, sợ Tần Tự ở bên trong làm ra chuyện gì không tốt, suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, chuẩn bị tinh thần đi phá cửa, cửa phòng mở ra từ bên trong.

Ánh mắt của Tần Tự có chút sưng đỏ, y nắm tay nắm cửa, ánh mắt thâm đen mà ử dột nhìn Tần Khải.

“Hôm nay liền đi đi.”

**

Chuyện đầu tiên Diệp Dịch Sinh làm khi ra khỏi đồng chung cư, chính là mở di động ra, gọi điện cho mẹ hắn. Điều khiến hắn sững sốt là, cha mẹ đối với chuyện hắn mất tích tựa hồ không hay biết.

“Dịch Sinh a, lúc nào được nghỉ trở về ăn cơm đi, ngươi đã rất lâu không trở về.”

Nhà Diệp Dịch Sinh ở thị trấn gần thành phố, cách đại học T cũng chỉ hai giờ đi đường, chỉ là trừ phi có chuyện quan trọng, bình thường cuối tuần Diệp Dịch Sinh đều ở lại trường học, cực ít về nhà.

Nghe thanh âm hiền lành mà ôn hòa của mẹ, trong lòng Diệp Dịch Sinh không khống chế được mà chua xót một chút, hắn cầm di động, nhìn bậc thang màu xám trong hành lang, nhẹ giọng nói “Được.”

Treo điện thoại, Diệp Dịch Sinh lại ấn gọi vào dãy số của lão sư. Lúc trước, hắn lướt qua nhật ký liên hệ đã có chút nghi hoặc, quá bình tĩnh, hắn mất tích chính chính sáu ngày, nhưng di động nhận được số cuộc gọi ít ỏi có vài cuộc, cùng với lúc hắn ở trong trường đại học chẳng khác gì nhau. Thẳng đến lúc hắn gọi được cho lão sư, mới hiểu được rốt cuộc phát sinh những gì.

“Thăm nom cha mẹ xong rồi sao? Thân thể của ba ba ngươi thế nào, khôi phục lại chưa?”

“Àn..... Bọn họ đều ổn định rồi.” Lúc Diệp Dịch Sinh vừa mới nhận được điện thoại còn chưa hiểu ra sao, nhưng nghĩ tới di động của hắn mấy ngày nay đều ở chỗ của Tần Tự, rất nhanh đều hiểu được toàn bộ.

Hắn là Tần Tự xin phép cho hắn, còn dùng danh nghĩa là người thân. Khó trách lần đó hắn nói sẽ có cảnh sát tìm tới cửa, y cười đến mức đầy khinh thường như vậy.....

“Được rồi, ngươi tính toán lúc nào trở về trường học? Có một nước vừa mới tổ chức cho tham dự thi nghiên cứu sinh, ta hy vọng ngươi có thể tham gia, còn có lần trước bản luận văn sơ lược ngươi gửi cho ta, bản sửa chữa ta đã gửi đến hòm thư của ngươi.”

“Hôm nay ta liền trở về trường học. Lão sư, thật sự xin lỗi, chậm trễ nhiều chuyện như vậy.....”

Diệp Dịch Sinh đóng di động lại, đứng yên tại chỗ thật lâu, mới thoát lực ngồi xuống trên cầu thang. Hắn không có cách nào để kể những chuyện đã phát sinh trên người hắn trong sáu ngày qua cho người khác, hắn chỉ có thể đem toàn bộ tra tấn, thống khổ, oán hận còn toàn bộ bắt đắc dĩ đã nhận giấu ở trong lòng. Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã không còn là Diệp Dịch Sinh của lúc trước, nhưng ở bên ngoài kia, hắn vẫn phải giả bộ như cũ.

Cỡ nào tàn nhẫn, lại biết bao ôn nhu.

19. Chương 19: Đã Lâu Không Gặp

Bệnh viện nào đó ở Bắc Kinh.

“Hôm nay là lần trị liệu cuối cùng, quá trình ta cũng không nhắc lại nữa, hộ sĩ sẽ dẫn người đi vào.”

Tần Tự gật gật đầu với người mặc áo blouse trắng trước mắt, đi vào bên trong phòng cùng với hộ sĩ.

Tần Phi nhìn bóng dáng của y biến mất ở sau cánh cửa, nghĩ tới việc Tần Tự lại tiếp tục trải qua cái loại thống khổ này, gương mặt được trang điểm trang nhã sớm đã cắt không còn giọt máu.

“Thầy thuốc Trương, ta muốn hỏi một chút, lần trị liệu này có thể trị tận gốc bệnh của tiểu Tự không? Bởi vì lần trước đều là cứu vãn của hần dẫn hần tới, tình huống tương quan ta cũng không quá rõ ràng.....”

Chủ nhiệm khoa thần kinh mang theo một đôi mắt kính viền bạc gật gật đầu, cầm lấy một phần báo cáo hồ sơ bệnh án trong tay đưa cho Tần Phi “Đúng là như vậy, liệu pháp sốc điện đối với việc trị liệu song tương chướng ngại, táo cuồng cùng với hãm hực cao độ đều có hiệu quả trị liệu phi thường rõ rệt, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn là so với việc uống thuốc. Sau ba lần trị liệu, tình trạng hãm hực của tiểu Tự đã giảm bớt rất nhiều, người có thể xem xét quá trình ghi lại ở trong này. Đương nhiên, chúng ta vẫn hi vọng người có thể dẫn hần đi gặp cố vấn tâm lý, làm phối hợp trị liệu sau này.”

Lúc nhắc tới cố vấn tâm lý, biểu tình của Tần Phi có vài phần khó xử “Thầy thuốc Trương, thực sự trước kia tiểu Tự cũng đã từng đi gặp cố vấn tâm lý, thế nhưng hiệu quả không tốt lắm..... Có vài lần còn phá nát văn phòng cố vấn tâm lý.....”

“Ân, khả năng là do tìm không đúng cố vấn tâm lý.” Thầy thuốc Trương cũng không lộ ra biểu tình sững sốt, ông kéo ngăn kéo ra, lấy một tấm danh thiếp mỏng manh ra. Tần Phi vội vàng đặt báo cáo xuống, nhận lấy danh thiếp trong tay ông.

Thầy thuốc Trương nâng kính mắt, ngữ khí ôn hòa “Đây là phòng công tác của bạn hữu ta mở, cũng ở thành phố S, năng đối với việc xử lý phương diện song tương chướng ngại rất có kinh nghiệm.” Nói xong, ông lại tự giễu, cười cười “Ta không phải quảng cáo, chỉ là cảm giác các người có thể thử một chút.”

Tần Phi hơi mím môi, nhìn hoa văn cùng với chữ viết ở trên tấm danh thiếp trắng muốt, nhẹ giọng nói “Được, thầy thuốc Trương, chờ lúc trở về thành phố S ta sẽ lập tức dẫn tiểu Tự đi thử xem.”

Lúc này, Tần Tự đang nằm trên một giường bệnh nhỏ hẹp, quanh đầu dán đầy thiếp điện cực, khăn trướng chờ đợi bắt đầu trị liệu. Tuy rằng cơ nhục thả lỏng bởi có thuốc gây tê, nhưng y vẫn không có cách nào không chế thân thể run rẩy của bản thân. Y nhớ rõ lúc vừa kết thúc đợt trị liệu đầu tiên, vừa đi ra khỏi phòng bệnh, y lập tức nôn ra đầy đất.....

“Không cần khăn trướng, rất nhanh liền có thể kết thúc.” Một nữ bác sĩ đang thao tác dụng cụ trị liệu an ủi y.

Tần Tự gật gật đầu, nhắm mắt lại, chờ đợi cổ cảm giác thống khổ quen thuộc ập đến. Theo tiếng vang của dụng cụ khi vận chuyển, tim của y càng lúc càng đập loạn, qua vài giây, một luồng điện bén nhọn đánh về phía đại não của y, y không tự giác căng thẳng thân thể, cắn răng thừa nhận cảm giác đau đớn tựa hồ muốn xé nứt đầu của mình.....

Không biết qua bao lâu, vào lúc Tần Tự cho rằng đại não của y cứ như vậy mà nổ mất, cổ đau đớn kia rốt cuộc biến mất. Mở to mắt, y nhìn thấy gương mặt quan tâm của nữ bác sĩ, có một đoạn thời gian rất dài y chỉ có thể nhìn thấy miệng nàng đang khép mở, nhưng không thể hiểu được nàng đang nói cái gì.

“Người khá hơn chút nào không? Có thể nghe thấy ta nói hay không?”

Cả người Tần Tự đều trong trạng thái hốt hoảng, đáy mắt của y là một mảng mờ mịt, giống như một đứa nhỏ vừa mới chào đời đang bất an đánh giá thế giới này. Nữ bác sĩ cầm bản ghi chép, kiên nhẫn đứng ở một bên quan sát, cho đến khi đáy mắt của Tần Tự dần dần khôi phục ý thức.

“Ta..... Tốt rồi..... Ta muốn xuống giường.....” Tần Tự dứt quãng nói.

“Xác định sao? Khả năng sẽ có một chút cảm giác mê man, có cần ta đỡ người hay không?”

Tần Tự khoát tay, cự tuyệt nữ bác sĩ dụ y. Chờ đến khi thiếp phiến diện cực ở trên đầu lần lượt bị tháo ra, y dùng tay chống lên mép giường, chậm rãi xuống giường.

“Thầy thuốc Trương đang chờ người ở văn phòng.” Tần Tự vuốt vuốt mái tóc lộn xộn, chậm rãi đi ra khỏi cửa phòng bệnh.**

“Hai lạng cơm, một xiên thịt nướng, một cái đùi gà luộc, cảm ơn.”

Diệp Dịch Sinh bưng một khay đồ ăn đầy ắp, đi ra khỏi dòng người chen lấn, tìm một góc ngồi xuống. Ghế ngồi ở căng tin khu Bắc đều được xếp theo kiểu truyền thống, bốn người một bàn, Diệp Dịch Sinh vừa ngồi xuống bàn, còn chưa đặt ba lô xuống, trên vai đã bị một bàn tay vỗ một cái.

“Dịch Sinh, thật trùng hợp a, lại gặp được người!” Trong tay Trịnh Minh Vũ cũng bưng một khay đồ ăn. Không đợi Diệp Dịch Sinh tiếp lời, đã vội vàng ngồi xuống đối diện với hắn, một bộ biểu tình sợ bản thân bị người khác đoạt mất chỗ ngồi.

“Đúng vậy. Ta nhớ rõ hôm nay người hình như có tiết, như thế nào lại tan học sớm thế?” Trịnh Minh Vũ không phải cùng một khoa với Diệp Dịch Sinh, thế nhưng phòng ngủ của hai người ở cùng một tầng, lại là đồng hương nên thường xuyên gặp gỡ, thường xuyên qua lại dẫn đến quen biết nhau.

“Úc, hôm nay vừa mới phải thi tiếng anh cuối kì, phải lên diễn thuyết, chờ lão sư nhận xét xong là có thể đi. Còn người, hình như cũng sắp kết thúc chương trình học rồi a?”

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, gấp một miếng thịt gà trong đĩa thức ăn bỏ vào trong miệng.

Trịnh Minh Vũ cười hắc hắc, bỗng nhiên chớp chớp mắt vài cái với Diệp Dịch Sinh, trêu chọc nói “Dịch Sinh, ta thấy thời gian nghiên cứu sinh của người sắp xong, anh em thấy người còn đơn thân, thật sự là không đành lòng a. Không bằng như vậy, ta giới thiệu cho người vài cô nàng xinh đẹp ở viện khác cho người, người thấy thế nào?”

Cái tay cầm đũa của Diệp Dịch Sinh dừng một lát, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm đĩa thức ăn, sắc mặt lạnh nhạt “Không cần.”

“Người đừng như vậy a.” Trịnh Minh Vũ cảm thấy bất bình thay hắn “Tuy rằng trường học của chúng ta nhiều nam ít nữ, nhiều người không đủ phân chia, nhưng Dịch Sinh, điều kiện của người tốt như vậy, không lo các nàng không thích người a.”

Diệp Dịch Sinh không tỏ rõ thái độ, gấp một miếng cà bỏ vào miệng, chờ ăn hết miếng cà trong miệng, hắn mới chậm rì rì nói “Tạm thời ta không muốn có bạn gái.”

Trịnh Minh Vũ thấy vẻ mặt của hắn nhất thời ảm đạm, nhất thời kinh ngạc phát hiện bản thân đá vào tấm sắt, không dám hỏi lại, đành phải cười ha hả đổi đề tài. Đáy lòng lại ngầm tự hỏi, Dịch Sinh không muốn có bạn gái, chẳng lẽ là thích nam.....

Cơm nước xong, hai người chia tay nhau ở cửa căng tin. Diệp Dịch Sinh đến thư viện trước, mượn vài quyển sách tư liệu, rồi lại đi phòng thực nghiệm, hoàn thành bài thực nghiệm hôm qua chưa làm xong. Lúc hắn ghi lại số liệu cuối cùng trong bản thực nghiệm, trời đã tối hẳn. Liên tục làm thực nghiệm hơn sáu giờ, lúc này hắn mới cảm thấy có chút đói bụng.

Diệp Dịch Sinh vốn đọc lai đọc vãng quen, vốn dĩ có một sư huynh ở trong tổ thực nghiệm với hắn mời hắn tối nay đi liên quan, bị hắn nói vài lời quanh co xin miễn. Hắn ở căng tin ăn cơm chiên trứng, sau đó đẩy xe đạp trở về ký túc xá. Đến ký túc xá, hắn cũng không lên mạng hoặc là nghịch ngợm điện thoại di động như những người khác, mà đổi một bộ đồng phục vận động, mang vào đồng hồ thể thao, lại đi ra khỏi ký túc xá.

Bắt đầu từ lúc trở lại trường học vào hơn hai tháng trước, hắn liền hạ quyết tâm phải thực hiện một ít thay đổi, ít nhất là về phương diện thể lực không thể dễ dàng bị người áp chế như vậy. Đầu tiên, hắn kiên trì chạy một vạn mét mỗi ngày, hôm nào không mưa thì chạy ở sân thể dục, hôm nào mưa thì đi phòng tập thể

thao. Phương diện khác, hần cũng tập hít đất, tuy rằng ban đầu hần không thể kiên trì được mười phút, nhưng hiện tại đã có thể liên một lúc chống đẩy một trăm cái. Ở bên ngoài, có lẽ nhìn qua thân thể của hần vẫn hơi gầy, nhưng Diệp Dịch Sinh rất rõ ràng, thân thể của hần từ một đoạn thời gian trở lại đây đã không còn gầy yếu như lúc trước.

Đêm nay trời không mưa, cho nên hần chạy một vạn mét ở trên sân thể dục. Còn hai vòng cuối cùng, trạng thái của hần vẫn rất tốt, không có giống như lần đầu tiên, cơ hồ tê liệt ngã xuống ngay trên đường băng đến mức không bò dậy được. Mồ hôi đã thấm ướt toàn bộ đồng phục trên người, hần chậm rãi đi dưới ánh đèn hân ám trên sân thể dục, nghe trong lồng ngực của hần truyền đến tiếng tim đập một cách rõ ràng, cảm giác phá lệ yên tĩnh.

Hần thích loại sinh hoạt này, tuy rằng mỗi ngày trôi qua đều rất bình đạm, đơn điệu, thậm chí còn có chút cô độc, nhưng đây là cuộc sống mà hần có thể hoàn toàn tự tay nắm lấy. Hần cũng không ngại sau này mỗi một ngày trôi qua đều cứ như vậy.

Chạy bộ xong, Diệp Dịch Sinh trực tiếp đi về, trên người hần đều là mồ hôi, cảm giác dính nị không chịu biến mất, khiến hần thậm chí nghĩ nhanh trở về tắm rửa. Bước chân của hần rất vội vàng, nhanh như chớp đã đi tới khu ký túc xá, nhưng mà, ngay lúc hần vừa mới đi tới cổng ký túc xá, một thanh âm trầm thấp lại vang lên phía sau lưng hần.

“Dịch Sinh.”

20. Chương 20: Lễ Vật

Lưng của Diệp Dịch Sinh cơ hồ là cương ngạnh ngay lập tức, âm thanh này quá mức quen thuộc, lại cũng quá mức xa xăm, hần ngốc ngốc đứng tại chỗ, thậm chí một chút dũng khí để quay đầu lại nhìn cũng không có.

“Dịch Sinh.” Cái thanh âm kia lại vang lên một lần nữa, chứng minh những gì phát sinh vừa rồi không phải ảo giác. Hai tháng, Diệp Dịch Sinh cho rằng bản thân hần đã sớm quên được cái loại cảm giác sợ hãi khi bị người quản chế, nhưng trong giây phút cái thân ảnh kia tiến lại gần hần, bờ vai của hần vẫn không nhịn được mà run rẩy.

“Ta..... Ta sẽ không thương tổn ngươi.....” Tần Tự từ trong một lùm cây tối um đi ra, trong tay y còn một một vật thể hình chữ nhật được bọc cẩn thận, bên trong hình như là một bức tranh sơn dầu. Y đi đến trước mặt Diệp Dịch Sinh, thấp thỏm mà cẩn thận, nhìn hần “Ta chính là muốn..... nhìn nhìn ngươi.....”

Hai bàn tay nắm chặt của Diệp Dịch Sinh chậm rãi buông lỏng, ở cổng ký túc xá không có lắp đèn tường, chỉ có một luồng ánh sáng trắng ảm đạm được hắt ra từ bên trong phòng trực ban của quản lý ký túc xá. Tần Tự dừng trước mặt hần, hơi cúi đầu, thân hình tựa hồ gầy đi rất nhiều, gương mặt dương cương dưới ánh sáng ảm đạm có vẻ phá lệ thâm thúy.

Diệp Dịch Sinh biết y lại đang chăm chú nhìn hần, dùng cái loại ánh mắt chuyên chú mà nóng bỏng, chỉ là ánh mắt này so với trước kia thiếu đi vài phần cảm giác xâm lược. Hần không tự nhiên lui về phía sau một bước, tầm mắt nhìn sang nơi khác “Ta đã nói rồi, ta không muốn gặp lại ngươi.”

Cánh tay ôm bức tranh của Tần Tự run lên một chút, y hít một hơi thật sâu, thấy chung quanh tạm thời không có người đi ngang qua, mới trịnh trọng nhẹ giọng nói “Ta đến nói với ngươi rằng ta rất xin lỗi, ta không xa với cầu ngươi tha thứ. Hai tháng nay ta vẫn ở Bắc Kinh chữa bệnh, hiện tại đã tốt hơn nhiều..... Ngươi có thể cho ta một cơ hội không, cho ta cơ hội một lần nữa bắt đầu theo đuổi ngươi?”

“Theo đuổi ta?”

Diệp Dịch Sinh giống như là đang nghe ai đó nói một cái gì đó rất buồn cười, hần nâng mắt nhìn lên người trước mặt, ánh mắt lăm lăm mà sắc bén “Đây chính là phương thức mà ngươi thích một người sao? Lợi dụng lý do bị bệnh tâm thần, không quan tâm, tù cầm ta, tra tấn ta. Hiện tại chữa khỏi bệnh, lại muốn nói với ta mong được theo đuổi ta một lần nữa? A, ngươi nghĩ rằng ta cũng bị bệnh giống như ngươi sao?”

“Ta.....” Trong mắt Tần Tự xẹt qua một tia thụ thương, y ôm bức tranh sơn dầu, đầu cúi càng lúc càng thấp. Đúng vậy, Diệp Dịch Sinh nói rất đúng, làm một người từng thương tổn hần, y làm sao còn có tư cách đứng trước mặt hần, luôn mồm nói muốn theo đuổi hần!

“Ta không quan tâm người có chấp nhận hay không..... Ta chỉ..... chỉ là muốn đối tốt với người.....” Tần Tự lộn xộn giải thích suy nghĩ của y, y chỉ là muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy hần, có thể nói chuyện với hần, y cần bản không hề kỳ vọng Diệp Dịch Sinh có thể đáp lại y, hy vọng duy nhất của y là hần không chán ghét y.

Hai tay Tần Tự khấn trương vuốt ve khung ảnh lồng kính ở trong tay, không dám nhìn Diệp Dịch Sinh, đặt bức tranh kia ở dưới chân Diệp Dịch Sinh “Đây là ta..... tranh ta tặng người..... Ta đi trước.....”

Rõ ràng có thể nhìn thấy hần là một chuyện rất vui vẻ, nhưng dưới ánh mắt khiển trách của Diệp Dịch Sinh, y cảm giác bản thân đến nơi này chính là một sai lầm. Liên tính y cố gắng chữa bệnh, cố gắng trở thành một người bình thường, cũng chỉ có thể khiến y chán ghét sao? Yết hầu của Tần Tự lên xuống nhanh chóng, lồng ngực giống như bị đặt vào một tảng đá lớn, xoay người đi ra ngoài. Quá khó chịu, loại cảm giác này còn mãnh liệt hơn so với dĩ vãng, thậm chí còn khiến y tuyệt vọng hơn.

“Y, người đi đường kiểu gì vậy a!”

Đèn đường hôn ám, bước chân của Tần Tự vội vàng, cũng không nhìn kỹ đường, không cẩn thận liền đụng phải cánh tay của một nam sinh đi ngược chiều.

“Xin lỗi xin lỗi” Tần Tự vội vàng nói xin lỗi, cúi thấp đầu vội vàng chạy ra ngoài. Y không muốn khiến bất cứ ai nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình.

“Đồng học, đồ này là của người sao? Có thể chuyển nó sang bên một chút, bằng không ta không có cách nào mở cửa.”

Một nam sinh muốn đi lên cầu thang ở trong khu ký túc xá, nghi hoặc nhìn Diệp Dịch Sinh còn đang đứng ở cửa.

“Không phải của ta.” Diệp Dịch Sinh nhìn cái bóng dáng cao lớn kia biến mất sau hàng cây long não, hần thu hồi tầm mắt, đá cái thứ đặt dưới chân sang một bên góc tường, quẹt thẻ ký túc xá liền đi vào bên trong.

Hần ở tầng mười ba, thang máy chậm chạp mãi không xuống, hần dứt khoát leo cầu thang trở về phòng ký túc xá. Khóa cửa ký túc xá, nhanh chóng đi vào nhà tắm tắm rửa. Tắm rửa xong, hần đứng ở trước tấm kính cao bằng nửa người, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác khó chịu khó tả.

Người không làm sai, không làm sai, hần không ngừng nói với chính mình. Hần không phải thánh mẫu thánh phụ, cũng không có một tấm lòng bao dung thiện lương, sáu ngày sáu đêm bị tù cấm kia, vĩnh viễn là sỉ nhục trong đời của hần. Hần có thể tha thứ y, nhưng sẽ không chấp nhận y, càng vĩnh viễn sẽ không quên loại sỉ nhục này.

Dùng nước lạnh hung hăng vỗ lên mặt, Diệp Dịch Sinh trở lại trước bàn, rút ra một quyển sách chuyên ngành, tính toán phiên dịch một đoạn. Nhưng sắc mặt thụ thương của Tần Tự, cùng với ánh mắt u ám đau thương, không biết vì sao cứ hiện lên trước mắt hần không bỏ qua được. Vài chữ cái tiếng anh cũng cứ như vậy mà phảng phất vụn vụn trước mắt hần. Hần không kiên nhẫn khép lại quyển sách tiếng anh, thở hắt ra một hơi, bỗng nhiên cầm lấy chìa khóa, mở cửa đi xuống dưới tầng.

Bức tranh được bọc bởi một lớp vải trắng vẫn còn nằm lẻ loi trên mặt đất, tấm vải màu trắng xuất hiện vài dấu chân cùng với vệt nước. Diệp Dịch Sinh đứng ở nơi đó, do dự rất lâu, mới nhặt bức tranh kia lên.

**

“Tiểu Tự, hiện tại người đang ở đâu? Mụ mụ có chút chuyện muốn nói với người.”

Mới ra khỏi cửa đại học T, Tần Tự liền nhận được điện thoại của Tần Phi, tuy rằng y tạm thời muốn chờ đợi một mình, nhưng nghe ngữ khí khẩn cầu của Tần Phi, y vẫn không nói được lời cự tuyệt.

“Ta đang ở đại học T.” Y cứng rắn nói.

“Đại học T?”

Đôi lông mày thanh tú của Tần Phi hơi nhíu, ngữ điệu có chút nghi hoặc. Hôm qua, trước khi trở về Mỹ, Tần Khải có đem chuyện phát sinh giữa Tần Tự cùng với Diệp Dịch Sinh nói rõ ràng hết cho nàng, lúc đầu khi nghe được chuyện này nàng khiếp sợ vô cùng, không dám tin, bởi vì Tần Tự chưa từng nói y có người trong lòng trước mặt nàng. Nhưng vừa nghĩ đến hai tháng vừa qua đi Bắc Kinh chữa bệnh cùng với Tần Tự, bao giờ y cũng trong tình trạng tinh thần không tỉnh táo, còn có lần lúc nàng đang thu thập quần áo cho y, trong lúc vô ý thấy có một tấm thẻ sinh viên rơi ra từ trong túi của Tần Tự..... Lúc đó nàng không nghĩ nhiều, cho rằng thẻ sinh viên của nam sinh nào đó là của bạn bè của Tần Tự, nhưng ngày hôm qua nói chuyện cả một buổi chiều với Tần Khải, nàng mới phát hiện mình đã sai một cách hoàn toàn.

Nhiều năm như vậy, hiểu biết của nàng đối với cuộc sống cùng với tình cảm của Tần Tự hoàn toàn trống rỗng, nàng không phải không tự cách, chỉ là cơ hội hoàn hảo nói chuyện giữa nàng và Tần Tự rất ít, lại càng không cần nói đến cái loại đề tài mẫn cảm này.

Tần Phi khắc chế dụng vọng muốn dò hỏi đến cùng, nhắm chặt mắt, nói “Như vậy đi, người tìm một quán cà phê ở gần đó chờ ta. Đại học T cách chỗ ta đang ở tương đối gần, hai mươi phút sau ta sẽ đến nơi.”

“Ân.”

Tần Tự mơ hồ đoán được cái gì, chau mày, treo điện thoại. Y đến một tiệm bán báo mua một quyển tạp chí, tìm một quán cà phê ở khu vực xung quanh trường học ngồi xuống, hai mươi phút sau, Tần Phi quả nhiên đúng hẹn mà tới.

Trường hợp hai mẹ con cứ như vậy đối diện nhau, trực tiếp trao đổi cũng không nhiều, sau khi thành niên, Tần Tự liền chuyển ra ở một mình, Tần Phi trừ gửi tiền cho y đúng thời hạn, ngẫu nhiên quan tâm bệnh tình của y, số lần liên lạc của hai người thực ra không nhiều. Bởi vậy Tần Phi vừa mới ngồi xuống, bầu không khí liền có chút căng thẳng.

“Người muốn uống cái gì? Ta mời người.” Tần Phi lật xem menu đồ uống, dường như lại nghĩ tới cái gì “Buổi tối uống cà phê không tốt, ta gọi hồng trà cho người đi.”

Tần Tự không quan trọng gật gật đầu, tầm mắt nhìn hoa văn ở trên mặt bàn. Tần Phi đánh giá vẻ mặt của y, bỗng nhiên mở miệng nói “Cứu cứu người trước khi về Mỹ, đem toàn bộ chuyện của người đều nói cho ta biết.”

Không cần nàng nói, Tần Tự cũng đoán được. Vẻ mặt của y bình tĩnh, hai tay đặt ở trên đầu gối, lạnh nhạt nhìn Tần Phi “Sau đó thì sao? Có phải người đến khuyên ta không cần thích nam nhân hay không?”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hai người nói chuyện lúc nào cũng giương cung bạt kiếm như vậy. Tuy rằng bệnh của Tần Tự đã chữa khỏi hơn phân nửa, nhưng thái độ lạnh lùng xa cách đối với Tần Phi tựa hồ cảm rết thật sâu trong lòng, mặc kệ Tần Phi làm cái gì, đều rất khó thay đổi điều này.

“Người hiểu lầm.” Tần Phi hơi hơi có chút xót xa, nàng khẽ vén phần tóc mái vừa rơi xuống trên má, ra vẻ thoải mái mà nhìn Tần Tự “Ta chỉ là rất ngạc nhiên, người lúc nào có người trong lòng. Người luôn luôn chưa từng kể với mẹ.”

Tần Tự không nghĩ được nàng thế nhưng không vừa mở miệng đã trách cứ y, gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hắn đang học ở đại học T đúng không, vừa rồi là người đi gặp hắn sao?”

21. Chương 21: Nói Chuyện

Tần Tự do dự vài giây, mới gật gật đầu.

Tần Phi ân một tiếng, nàng khép lại menu trong tay, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ lại đây yêu cầu đồ uống. Chờ nhân viên phục vụ đi xa, nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hai ngày nay nàng vẫn luôn một mực khiến bản thân tỉnh táo lại, nàng hoài nghi có phải bởi vì Tần Tự từ nhỏ thiếu thốn tình cảm của phụ thân, mới đi thích đồng tính hay không. Nàng cùng với phụ thân của Tần Tự sau khi ly hôn, sau đó chưa từng cho hai cha con gặp mặt, đối với những câu hỏi về phụ thân của Tần

Tự cũng chưa bao giờ giải đáp. Nàng thừa nhận, nàng rất ích kỷ, bởi vì cảm hận nam nhân kia, cho nên cả quyền lợi được hưởng thụ phụ ái của Tần Tự cũng tàn nhẫn cướp đoạt.

Nàng vốn dĩ chưa từng là một người mẹ tốt, lần đầu tiên Tần Tự phát bệnh phải đi bệnh viện tâm thần trị liệu một năm, trong một năm đó, nàng chưa từng đến nhìn hắt một cái. Nàng không cách nào đối diện với một Tần Tự bị bệnh, nhìn một Tần Tự cảm xúc thất khống, táo bạo dễ nổi giận, tựa như nàng nhìn thấy người cha hỉ nộ vô thường của hàng, đó là bóng ma thời thơ ấu của nàng. Lúc đó tình cảm cùng với cuộc sống của nàng cũng là một mảnh hỗn loạn, tuy rằng bề ngoài của nàng ngăn nắp, diêm lệ, nhưng trong lòng nàng lại vô cùng yếu ớt cùng trống rỗng, gia cảnh tốt cùng với vẻ ngoài xinh đẹp khiến nàng có thể dễ dàng thông đồng với rất nhiều nam nhân, nàng lên giường với bọn họ, yêu đương, nhưng cũng không trả giá thật tâm, đối với thật tâm của người khác cũng không thêm để ý.

Nếu không phải lần đó Tần Tự xảy ra tai nạn xe cộ, nàng đại khái vẫn còn đắm chìm trong thế giới của chính nàng không muốn tỉnh lại. Thẳng đến khi nàng nhìn thấy Tần Tự nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, nàng mới tỉnh ngộ và hiểu được nàng là một người mẹ thất bại như thế nào. Nàng trốn tránh nhiều năm như vậy, không muốn nhìn thẳng vào rắc rối của gia đình này, không muốn chân chính tiếp nhận cùng với yêu thương Tần Tự, kết quả đầu, ông trời khiến nàng ném thử tư vị bị báo ứng, nàng thiếu chút nữa mất đi đứa con duy nhất của nàng.

Nàng muốn bắt đầu lại một lần nữa, cố gắng khiến Tần Tự tiếp nhận nàng, trong hai tháng bởi y đi Bắc Kinh trị liệu, mối quan hệ của hai người xác thật đã được kéo gần rất nhiều, nhưng nàng hiểu được tâm lý của Tần Tự vẫn có chỗ chướng ngại, không có biện pháp hoàn toàn nhận nàng. Chuyện này cũng rất bình thường, nàng thật sự không vội được, chung khi lúc Tần Tự cần sự giúp đỡ và tình cảm yêu thương nhất, nàng lại tàn nhẫn lựa chọn né tránh.

Nhưng một lần này, nàng sẽ không lặp lại sai lầm năm đó, lại càng sẽ không trở mặt nhìn Tần Tự ở trên phương diện tình cảm dẫm lên vết xe đổ của nàng.

“Người đi gặp hắt, còn hắt thì sao? Nhìn thấy người hắt có cao hứng không?”

Tần Phi tận lực khiến ngữ khí của nàng nghe vào tai hoàn toàn bình thường.

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt của Tần Tự nhất thời trở nên vô cùng tái nhợt. Y cúi đầu, chăm chú nghịch ngợm ngón tay của mình, tựa hồ không muốn trả lời vấn đề của nàng.

“Phải chăng, hắt nói với người, bảo người không cần tiếp tục đi tìm hắt, hắt không muốn thấy người?” Tần Phi chỉ cần nhìn biểu tình của Tần Tự cũng đã đoán được toàn bộ, nàng biết nói những lời này là tàn nhẫn, sẽ đả kích sự tự tin của Tần Tự, nhưng nàng tất yếu phải nói.

“Người làm chuyện đó với hắt, chỉ cần là người bình thường đều không muốn gặp lại người. Ta hiểu được, người thích hắt, nhưng mà tiểu Tự, người biết làm thế nào để thích một người sao?”

Tần Tự gắt gao mím môi, lông mày cau lại, không nói một câu.

Tần Phi nhìn bộ dáng quật cường của y, không đành lòng cầm lấy tay y, nhẹ giọng nói “Tiểu Tệ, nghe mẹ nói được không, về sau trong cuộc đời, người còn có thể gặp rất nhiều người, người sẽ gặp được một người chân chính quan tâm người, yêu người, không ngại quá khứ của người. Nhưng nam sinh kia có thể làm như thế sao? Sẽ không, hắt không có cách nào chấp nhận người, mặc kệ bệnh của người có tốt lên hay không, kể cả người làm rất nhiều vì hắt, hắt cũng sẽ không thích người.”

“..... Buông tay hắt đi, ta không muốn nhìn thấy người bị thương tổn.”

Đích xác, những lời nói này của Tần Phi rất vô tình, nhưng cũng rất thực tế, mỗi một câu đều trạc vào trong lòng y. Thực ra Tần Tự có thể không hiểu được những thứ này sao? Không, trong lòng y so với ai đều hiểu được. Nhưng cho dù hiểu được, y cũng không cam tâm, có lẽ là y quá ngây thơ, liền tính biết rõ sẽ bị đâm cho đầu rơi máu chảy, vẫn muốn phản đối loại suy nghĩ đó nhảy vào bên trong đoạn tình cảm lưu luyến si mê này.

Tần Tự rút tay về, cup mắt, nói “Người hỏi ta có biết như thế nào là thích một người hay không, nhưng còn người thì sao? Người biết sao?”

Tần Phi không nghĩ tới Tần Tự thế nhưng sẽ hỏi lại chính mình, nàng nhìn cặp mắt đen láy kiên định mà sáng sủa kia, trong lúc nhất thời lại cảm thấy hoảng hốt. Về mặt này, cùng với nàng của năm đó giống y như đúc. Khi đó nàng không để ý Tần Khải khuyên can, cố ý dùng thủ đoạn trơ trẽn uy hiếp dụ dỗ Hứa Khiêm kết hôn với nàng, cứ việc biết rõ Hứa Khiêm không yêu nàng, nàng vẫn cố chấp sinh ra Tần Tự, kết quả đầu, đứa nhỏ này không giữ được tâm của Hứa Khiêm, hẳn vẫn yêu nữ nhân kia sâu đậm như cũ.....

Tần Phi lắc đầu, bỗng bật cười, một màn này cỡ nào châm chọc. Con trai của nàng giống hệt nàng, cố chấp yêu phải một người vĩnh viễn không có khả năng yêu lại mình. Chẳng lẽ, đây đều là quả báo cho những việc nàng làm lúc trước sao?

“Tiểu Tự, có phải ta chưa từng nói với ngươi rằng ta đã từng rất yêu ba ba ngươi không, yêu đến mức có thể vì hắn mà chết.” Tần Phi lấy ngón tay gạt khóe mắt, cười tự giễu “Nhưng mà ba ba ngươi đối với ta không có cảm tình, ta hao tổn biết bao tâm tư để có được hắn, hắn lại vẫn không yêu ta. Cảm tình là thứ không thể cưỡng cầu, ngươi hiểu không?” Đây là lần đầu tiên, Tần Phi nhắc tới phụ thân trước mặt của Tần Tự. Đáy lòng của Tần Tự bất ngờ không kịp phòng bị bị chạm vào một chút, y nhìn Tần Phi cùng với hốc mắt đỏ bừng, lại có một loại cảm giác chân tay luống cuống.

“Ta biết ngươi hận ta, bởi vì ta chưa bao giờ cho ngươi gặp hắn.” Tần Phi dừng một chút, bỗng nhiên cười thần nhiên “Nhưng mà tiểu Tự, nếu như sau khi ngươi nhìn thấy hắn, phát hiện hắn gia đình mỹ mãn, thành đôi với một nữ nhân khác, thậm chí còn không nhớ rõ có một đứa con như ngươi, ngươi sẽ còn muốn gặp hắn sao?”

Trong lòng Tần Tự mạnh mẽ run rẩy, trong đầu ong ong vang lên, hình tượng một phụ thân lý tưởng mà y chờ mong phảng phất hóa thành bong bóng trong giây lát. Y cầm cái chén sứ lên, muốn uống một ngụm trà để xoa dịu đi cảm giác hít thở không thông nơi lồng ngực, nhưng y lại phát hiện hai tay của y phát run, cơ hồ không thể cầm lấy cái chén.

Tần Phi nói xong câu nói kia, liền cầm một quyển sổ nhỏ cùng với một cái bút từ trong túi xách, nàng xé một trang giấy, viết nhanh lên đó hai hàng chữ, sau đó đưa tờ giấy kia tới trước mặt Tần Tự.

“Đây là tên và địa chỉ của phụ thân ngươi, nếu ngươi muốn nhìn thấy hắn, ta không phản đối.”

**

“Địch Sinh, có đi đánh bóng bàn hay không a?”

Trịnh Minh Vũ mặc một cái áo màu lam ngắn tay, đầy mặt chờ mong tiến vào thăm dò. Diệp Dịch Sinh đang sửa sang lại báo cáo thực nghiệm, nghe vậy cũng không thêm ngăn đầu, nói “Lần sau đi, hôm nay không rảnh.”

“Lại không rảnh.....” Trịnh Minh Vũ đầy mặt ai oán đi tới gần, vẫn như cũ đánh giá phòng ở ký túc xá của Diệp Dịch Sinh một chút, chắc chắn cảm thấy nơi này quá mức sạch sẽ, sau đó chuyển chuyển ánh mắt, nhìn tới một vật thể hình chữ nhật được đặt ở góc phòng.

“Ày, Dịch Sinh, đây là cái gì a? Bọc kín mít như vậy.” Trịnh Minh Vũ hiếu kỳ cúi người, sờ sờ góc cạnh cứng rắn kia “Nhìn qua thấy giống khung ảnh lồng kính a.”

Diệp Dịch Sinh đang muốn lật trang sách tiếp theo, chợt dừng lại, hắn liếc mắt nhìn tới món đồ trong góc tường, không quá để ý, nói “Không có gì, đồ người khác gửi nhờ ở đây.”

Trịnh Minh Vũ im lặng, nhất thời mất hứng thú. Hai tay của y đặt ở trong túi, đi tới trước mặt Diệp Dịch Sinh, rướn cổ nhìn báo cáo thực nghiệm của hắn “Lại nói, sắp đến nghỉ hè, ngươi có về nhà không? Hay vẫn ở lại trường học?”

“Ta không về nhà, lưu giáo.” Diệp Dịch Sinh trả lời ngắn gọn mà ý nhiều.

“Ta cũng không trở về, đạo sư muốn bắt chúng ta làm thí nghiệm trên người, căn bản là thật.” Trịnh Minh Vũ ai oán hai tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói “Đúng rồi, gần đây trường học có một chuyện tày trời, ngươi có nghe nói chưa?”

“Chuyện gì?”

Trịnh Minh Vũ nhìn trái nhìn phải, giống như sợ tai vách mạch rừng, hạ thấp thanh âm, nói “Chiều hôm qua có một nghiên cứu sinh của học viện công nghiệp nhảy hồ..... Nghe nói là vì bị bệnh trầm cảm.....”

Đồng tử của Diệp Dịch Sinh chợt co rút một chút, hấn cụp mắt, rất nhanh khôi phục lại ánh mắt bình tĩnh “Đúng không, hình như ta chưa nghe nói qua.”

“Tin tức bên trong, vô cùng chính xác.” Trịnh Minh Vũ chắc chắn sờ cằm, một bộ sắc mặt suy tư “Nhưng mà ta vẫn không hiểu được những người này, người nói cuộc sống dù có như thế nào thì cũng phải sống nha. Người vừa chết, chẳng phải cái gì cũng không có sao, hơn nữa cha mẹ bọn họ sẽ vô cùng thất vọng và đau khổ a.....”

Trịnh Minh Vũ không chú ý thấy, Diệp Dịch Sinh ở một bên phảng phất giống như không nghe thấy những lời nói của y, nhìn số liệu trên báo cáo, ánh mắt đại ra mà mờ mịt.

22. Chương 22: Phát Giận

Cuối tuần, Diệp Dịch Sinh bớt thời gian trở về nhà một chuyến.

“Dịch Sinh, ăn canh a, mù mù làm riêng canh gà đất cho người.” Trên bàn cơm, mẹ Diệp cười nhẹ nhìn hấn.

Diệp Dịch Sinh lấy tay bưng bát gốm bị chất một núi thức ăn thật đầy, miễn cưỡng cười cười “Mụ, ta biết, người cũng ăn đi.”

“Mụ mụ biết, người nhìn lại người, ở trường học lại gây, có phải thức ăn ở căng tin không ngon không?” Mẹ Diệp đau lòng nhìn cái cằm càng lúc càng trở nên gầy nhon của nhi tử.

Diệp Dịch Sinh lắc đầu, rất tự nhiên chuyển hướng đề tài “Ba đâu? Không phải nói là giữa trưa sẽ về ăn cơm sao?”

“Ba người a.....” Mẹ Diệp liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt có chút buồn bã “Đơn vị của ba người rất bận bịu a, cuối tuần cũng có rất nhiều cuộc xã giao, phỏng chừng sẽ không về nhà ăn.”

Diệp Dịch Sinh nhìn đồ ăn tươi ngon xếp đầy trên bàn, nghĩ mẹ Diệp vì bữa cơm này phỏng chừng đã ở trong nhà bận rộn cả một buổi sáng, tâm tình có chút hơi hơi chua xót, không nói gì thêm, chỉ biết vùi đầu ăn cơm.

Lúc hai giờ chiều, ba Diệp mới mang một gương mặt đỏ ửng về tới cửa nhà. Trên người ông mang theo mùi rượu nồng nặc, nhìn thấy Diệp Dịch Sinh đang ngồi xem TV trên sofa, cũng chỉ nhú mày, nở một nụ cười không quá quen thuộc “Dịch Sinh trở về a.”

“Làm sao lại uống rượu.” Mẹ Diệp cau mày, cầm một chiếc khăn ướt đi đến gần, dìu ba Diệp ngồi xuống sofa, chà lau trán và má cho ông. Ba Diệp thực ra cũng không uống quá nhiều, chỉ là dễ dàng bị đổ mặt, khiến người ta nghĩ rằng ông bị say quá mức lợi hại. Ông kéo tay mẹ Diệp xuống, không kiên nhẫn, nói “Không cần lau, ta không có say. Lần này gọi Dịch Sinh trở về không phải bởi vì..... Người đã nói với hấn chưa?”

“Người nói cái chuyện kia a.....” Cánh tay đang cầm khăn của mẹ Diệp bỗng chốc buông xuống, bị ba Diệp nhắc nhở một chút, bà mới nhớ tới mục đích gọi Dịch Sinh trở về lần này. Bà ngồi ngay ngắn xuống sofa, thanh niên sắc mặt nghiêm nghị, giật mình ý thức được hấn đã không phải là một thiếu niên với bộ dáng nhu thuận trong trí nhớ, nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào.

Siết siết khăn mặt trong tay, mẹ Diệp cố gắng nở một nụ cười, ngữ khí ôn hòa, nói “Dịch Sinh a, người xem người cũng sắp hai bốn tuổi, ta thấy người ở trường học hình như cũng chưa yêu đương gì. Vừa lúc, đồng sự của ba người có một cô con gái niên kỷ cũng gần gần với người, cũng đang nghiên cứu sinh ở đại học, cô nương đó bộ dạng rất xinh đẹp, lại thông minh, hiểu chuyện..... người xem.....”

“Ta tạm thời không muốn yêu đương.” Diệp Dịch Sinh nắm điều khiển từ xa, đường cong bên mặt có chút lạnh lùng.

Mẹ Diệp xấu hổ cười cười “Cũng không phải nói người lập tức phải có bạn gái, chính là chỉ đi gặp gặp cô nương một chút.....”

“Hiện tại không có còn chờ lúc nào?” Âm thanh nghiêm khắc của ba Diệp bỗng nhiên vang lên “Người xem xem tiểu Lâm nhà bên cạnh, vừa tốt nghiệp đại học liền kết hôn sinh con, không để người trong nhà phải dành thời gian lo lắng. Người lại nhìn nhìn người, đơn vị sự nghiệp tốt đẹp không chịu vào, nhất định muốn học cao học! Hiện tại công việc tranh giành ác liệt, chờ người tốt nghiệp cao học xong còn có rất nhiều người vừa tốt nghiệp đại học tranh giành công tác với người –”

“Buổi chiều ta còn có tiết thực nghiệm, về trường học trước.” Diệp Dịch Sinh ấn tắt TV, đột nhiên đứng lên, trực tiếp đi về phòng mình.

“Người có ý gì? Lão tử nói còn dám không nghe!” Ba Diệp lại không nghĩ nhi tử sẽ phản kháng một cách lạnh lùng như thế, nhớ tới ngày đó, vì cái công việc trong đơn vị, ông đã phải nhét bao nhiêu tiền, tìm bao nhiêu mối quan hệ, kết quả tiểu tử này nói không đi liền không đi. Trong lòng ông nổi giận, tay phải đâm thùm thụp lên cánh tay vịn trên sofa “Diệp Dịch Sinh, người đứng lại đó cho ta!”

“Lão Diệp.....” Mẹ Diệp không tán đồng nhìn ông “Người cũng đừng bức đứa nhỏ.....”

Cánh tay đang đẩy cửa phòng của Diệp Dịch Sinh chợt dừng, hắn quay đầu, sắc mặt bình thản nhìn ba Diệp “Người cứ bức ta như vậy, sẽ không sợ cuối cùng ta cũng sẽ rơi vào kết cục như Diệp Tranh sao?”

Hai chữ Diệp Tranh này phảng phất giống như một thứ cấm kỵ, khiến ba Diệp cùng mẹ Diệp sắc mặt đồng thời trở nên trắng bệch. Cái tên này, là một vết sẹo cũ mà nhà họ Diệp không muốn nhắc lại, trừ phi tất yếu, tuyệt sẽ không có người dễ dàng nhắc tới.

Ba Diệp hoàn toàn tỉnh rượu, ông nhìn nhi tử sắc mặt lạnh lùng, một cổ phần nộ cùng với vô lực không nói nên lời tràn ngập nội tâm ông.

“Được, được, về sau ta mặc kệ đứa con bất hiếu như người, người thích làm gì thì làm đi!”

“Lão Diệp.....” Lúc Diệp Dịch Sinh xuống khỏi xe bus công cộng, mới phát hiện bên ngoài trời đổ mưa. Hắn không mang theo dù, đành phải dùng ba lô che đỉnh đầu, miễn cưỡng che chắn nước mưa, chạy nhanh về phía trường học. Lúc hắn sắp đến ký túc xá, cước bộ đột nhiên dừng, lưng không thể tránh khỏi việc hơi chút cương ngạnh. Hắn cảm giác được, Tần Tự lại đến.

Đây đã không phải là lần đầu tiên, từ cái ngày Tần Tự đưa bức tranh xong lập tức rời đi, vài ngày tiếp theo, Diệp Dịch Sinh đều có thể nhìn thấy cái thân ảnh lúc nào cũng thấp thoáng ở gần hắn trong sân trường. Ban đầu, sự tồn tại của y khiến Diệp Dịch Sinh vô cùng phiền chán, nhưng Tần Tự cũng không quấy rầy hắn, bao giờ y cũng ngoan ngoãn yên lặng đứng trong đám người, hoặc đứng ở một góc nào đó nhìn hắn, điều này khiến cho Diệp Dịch Sinh hoàn toàn không biết phải làm sao. Buổi tối, sau khi Diệp Dịch Sinh kết thúc buổi chạy đường dài, sẽ nhìn thấy trên ghế, ngoại trừ ba lô của hắn còn có một chai nước ngoài, mà hắn, lần nào cũng thế, không nhìn chai nước khoáng, trực tiếp cầm lấy ba lô rời đi.

Lòng ngực tràn ngập một loại khó chịu không thể miêu tả thành lời, Diệp Dịch Sinh âm thầm nguyên rửa, móc thẻ ký túc xá ra mở cửa. Trở lại ký túc xá, chuyện đầu tiên là hắn vắt cái ba lô ướt nhẹp xuống nền đất. Sau khi rửa mặt từ trong toilet đi ra, Diệp Dịch Sinh thoát lực ngồi trên ghế. Tiếng mưa ào ào rơi ở bên ngoài gõ vào màng nhĩ của hắn, hắn nhìn chằm chằm cái máy tính để trên mặt bàn, gương mặt tuấn tú càng lúc càng thêm âm trầm.....

Kể diên kia hắn là sẽ không còn đứng ở dưới sân đi? Mưa lớn như vậy, y cũng không mang dù.....

Hạt mưa to bằng hạt đậu nện trên cửa sổ, thanh âm phá lệ chói tai, Diệp Dịch Sinh rốt cuộc nhịn không được, đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ. Quả nhiên, ở khu vực xanh hóa bên cạnh ký túc xá, có một thân ảnh màu xám lảng lảng đứng dưới tàng cây long não, mưa to xối ướt toàn thân của y, nhưng y vẫn như cũ, giống một con bù nhìn, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Diệp Dịch Sinh cảm giác ngực của hắn phảng phất có một cỗ lửa nóng bị đốt lên, hắn không thèm cầm dù, nắm lấy chìa khóa liền chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ. Thang máy vừa mở ra, hắn liền nhanh chóng đẩy cửa lớn của ký túc xá ra, mím chặt môi chạy ra khu vực xanh hóa ở bên cạnh ký túc xá.

Hắn đi tới trước mặt Tần Tự đang ướt nhẹp như chuột lột, trong ánh mắt đen láy phảng phất có một mạch nước ngầm đang sôi trào.

“Đi theo ta!” Thanh âm của hắn trầm thấp mà cực cần, ngữ khí cường ngạnh trước nay chưa từng có.

Tần Tự nhìn thấy hắn, mắt sáng lên, nhưng y đã đứng dưới tàng cây lâu lắm, hai chân sớm đã trở nên tê mỏi vô cùng, bước một bước cũng đã phi thường cố sức. Lúc này Diệp Dịch Sinh đột nhiên nghiêng người, đột nhiên thò tay tóm lấy cánh tay của y, mảy nhú chặt “Đi nhanh lên!”

Tần Tự đành phải bước chân nhanh hơn, đi về phía khu ký túc xá cùng với hắn. Mãi cho đến khi hai người đi vào trong thang máy, Diệp Dịch Sinh vẫn còn kéo cánh tay của y. Hôm nay y mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu xám, làn da lóa lổ dưới cánh tay có thể trực tiếp cảm nhận được hơi lạnh từ ngón tay của Diệp Dịch Sinh. Tần Tự nhìn ngón tay trắng nõn mà thon dài của Diệp Dịch Sinh, sự ngạc nhiên trong đáy mắt vẫn còn chưa rút đi, cánh tay lại bị hung hăng kéo một chút.

Nguyên lai là đến tầng mười ba. Tần Tự nhìn Diệp Dịch Sinh mang sắc mặt khó chịu móc chìa khóa ra mở cửa phòng ngủ, vừa định nói gì đó, bả vai liền bị người đẩy một cái, tiếp theo đó, liền vang lên âm thanh của cửa phòng trộm đóng lại.

“Dịch Sinh..... ta.....” Trên mặt Tần Tự vẫn còn dính nước mưa, y nhìn Diệp Dịch Sinh sắc mặt âm trầm vô cùng, ngực co rút đau đớn một chút, gục đầu xuống “Xin lỗi..... ta không phải cố ý.....”

Y nghĩ, lần sau phải tìm một chỗ nào đó càng khó phát hiện để ẩn nấp, bằng không Diệp Dịch Sinh sẽ nhanh như vậy liền phát hiện ra y. Y thậm chí còn tuyệt vọng nghĩ nhĩ, có lẽ trở lại thành phố H để tìm hắn, căn bản chính là sai lầm.....”

“Cởi quần áo!”

“.....” Tần Tự trừng lớn mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, không thể tin được lời nói vừa nghe được.

“Quần áo của người đều ướt đầm, không thấy à?”

Cảm xúc của Diệp Dịch Sinh chưa từng thất khống như hôm nay, lúc hắn nhìn thấy Tần Tự bị nước mưa xối cho ướt nhẹp, cúi đầu đứng trước mặt hắn, nhìn cái áo T – shirt ướt đầm dán vào thân thể y, trong giây lát, ngực hắn có một cỗ lửa giận vô danh càng lúc càng bốc lên, phảng phất giống như đem toàn bộ lý trí mà hắn có thôn phệ không còn một chút gì.

Trong mắt Tần Tự lóe ra một tia khó hiểu, nhưng rất nhanh liền dựa theo lời nói của hắn cởi áo T – shirt. Diệp Dịch Sinh nhìn thân trên lóa lổ của y, ngữ khí lợi hại “Quần cũng cởi, cởi toàn bộ!”

Tần Tự trầm trầm a một tiếng, nhưng bị ánh mắt sắc bén như đao của Diệp Dịch Sinh nhìn chăm chăm, trừ ngoan ngoãn làm theo, cũng không có biện pháp khác. Cởi cái quần dài bị nước mưa xối ướt, lại cởi đến quần lót ở trên người, lúc Tần Tự kéo xuống mảnh vải mỏng manh cuối cùng trên cơ thể, nhìn cơ thể trần trụi của chính mình, gương mặt anh tuấn của y không hề báo trước nhiễm lên một tầng phi sắc.

Đúng lúc này, một cái khăn mặt khô ném lên trên mặt y.

“Lau khô người đi!”

23. Chương 23: Ngày Mưa

Ngoài cửa sổ, giọt mưa âm ỉ rơi xuống đất, khiến cho từng đám bọt nước bắn ra tung tóe.

Trong phòng, Tần Tự cầm khăn mặt, đứng ở bên giường, im lặng chà sát thân thể mình. Diệp Dịch Sinh vẫn đứng ở trước mặt y, việc này khiến cho y cảm thấy có chút ngột ngạt, chỉ tùy tiện xoa xoa mặt cùng với lồng ngực, liền đem khăn mặt đặt ở một bên.

“Lau chưa sạch sẽ.” Diệp Dịch Sinh nhìn một màn này, nhú mảy, cầm lấy cái khăn mặt khô ở trên giường, sau đó dè dặt đầu vai của Tần Tự, động tác thô lỗ chà lau trên lưng của y.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, khiến Tần Tự cảm nhận được khí tức buốt giá trên người hắn, chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim đều ấm áp. Tuy rằng động tác của Diệp Dịch Sinh không hề ôn nhu dù chỉ một chút, nhưng y vẫn cảm nhận được ở bên trong đó một tia ấm áp. Có lẽ, Dịch Sinh không quá chán ghét y.....

Tay cầm khăn mặt của Diệp Dịch Sinh lướt qua bụng của Tần Tự, y cảm thấy ngứa ngứa, cúi đầu xuống nhìn, liền thấy Diệp Dịch Sinh đang nhìn chăm chăm giữa hai chân của y, sau đó, cái khăn mặt mềm mại cũng chuyển đến chỗ đó, hung hăng xát qua cái côn thịt đang mềm nhuyễn.

Tần Tự khẽ a một tiếng, không phải là y cảm thấy đau, mà là một loại cảm giác khô nóng khó nhịn, đã lâu không ghé qua cơ thể. Sắc mặt của y càng lúc càng hồng, căn này nọ trong bụi cỏ đen nháy không tự giác bắt đầu nhếch lên. Y theo bản năng lấy tay che lấp, gục đầu xuống, không dám đối diện với ánh mắt của Diệp Dịch Sinh.

Trong căn phòng im lặng, bởi vì cúi đầu, cho nên Tần Tự không nhìn thấy ánh mắt dần trở nên ám trầm của Diệp Dịch Sinh.

“Lên giường.” Âm thanh từ tính êm tai vang lên sát ngay bên tai của Tần Tự.

Tần Tự ngẩng đầu, sửng sốt mà ngại ngần nhìn Diệp Dịch Sinh. Y cho rằng bản thân nghe nhầm, nhưng Diệp Dịch Sinh lại mang theo sắc mặt thâm trầm lặp lại một lần.

“Lên giường.”

Trực giác mách bảo cho Tần Tự biết hôm nay Diệp Dịch Sinh gặp phải chuyện gì, suy nghĩ của hắn có chút không bình thường..... Y không được tự nhiên chà chà ngón tay, ngồi lên trên giường, khóe mắt đột nhiên thoáng nhìn thấy khung ảnh lồng kính được bọc bằng vải trắng được đặt ở góc giường, nhất thời trong lòng khẽ động. Đó không phải là tranh y đưa cho hắn sao, nguyên lai là hắn nhận. Còn chưa kịp cao hứng, trước mắt bỗng nhiên bao phủ một cái bóng, Diệp Dịch Sinh túm lấy bờ vai của y, đẩy một cái, cả người y liền không hề phòng bị ngã ngửa lên trên giường. Còn chưa phục hồi tinh thần, gương mặt tuần tú của người nó đã sát lại gần ngay trước mắt.

“Dịch Sinh.....” Trái tim của Tần Tự đập thành thịch, y nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Diệp Dịch Sinh, nghĩ muốn đưa tay lên vuốt ve, cổ tay lại bị thanh niên bắt được.

“Là muốn cùng ta làm chuyện này sao?”

Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh sáng tối trộn lẫn vào nhau, lông mi dài mà nồng đậm, trong con ngươi sáng sủa tựa hồ mang theo một tia ánh sáng. Tần Tự bị y nắm lấy cổ tay, cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể phía trên người mình, căn này nọ phía dưới càng trở nên ngứa ngáy.

“Ân.....” Y thành thực gật đầu.

“Nếu hôm nay ta thỏa mãn ngươi, ngươi có thể ngay lập tức dừng việc gây rối ta lại hay không?”

Thân thể Tần Tự chấn động một chút, y nhìn ánh mắt của Diệp Dịch Sinh, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng.“Ta.....” Cảm giác chán ghét cùng với không kiên nhẫn trong ánh mắt kia, rõ ràng lúc trước y đã nhìn thấy vô số lần. Y, như thế nào còn có thể cho rằng, Diệp Dịch Sinh thế nhưng sẽ không quá chán ghét y?

Liền tính, Tần Tự thần kinh không tinh tế miễn cảm như người bình thường, nhưng đối diện với sự nhục nhã như vậy, y vẫn cảm giác được lòng ngực lạnh giá. Gắt gao cắn môi dưới, y tránh thoát cánh tay của Diệp Dịch Sinh, muốn ngồi dậy.

Lại không nghĩ đến, y căn bản không thể đẩy được người ở phía trên ra, sức lực của nam sinh đã không còn yếu ớt như hai tháng trước, tuy rằng thân hình nhìn qua vẫn gầy như trước, nhưng sức bật ẩn dưới lớp quần áo lại không thể coi thường.

“Muốn đi?” Diệp Dịch Sinh đè bờ vai của y xuống, nhìn từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt nguy hiểm mà hung ác, nham hiểm “Người nghĩ với cái bộ dáng như này, còn muốn đi đâu?”

Bỗng nhiên, hắn vươn tay nắm lấy hạ thể của Tần Tự, hung tợn xoa nắn. Địa phương yếu ớt nhất bị người chưởng khống ở trong tay, Tần Tự cả người đều mất đi năng lực phản kháng. Y nằm ở dưới thân của Diệp Dịch Sinh, nhìn ngón tay trắng nõn thon dài kia vỗ về chơi đùa phân thân màu đỏ thắm của mình. Đây là hình ảnh mà y chờ mong đã lâu, nhưng vì cái gì trong lúc này, y lại chỉ cảm thấy hốc mắt chua xót, thậm chí còn hi vọng chính mình không cần xuất hiện ở nơi này.

Đây là lần đầu tiên Diệp Dịch Sinh làm loại chuyện này cho một người cùng giới. Thủ pháp của hắn vẫn rất ngây ngô, hoàn toàn dựa vào một cổ lửa giận không rõ tên thúc giục cứng rắn an ủi phân thân của Tần Tự. Bất quá, rất nhanh hắn liền biết phải làm như thế nào khiến cho Tần Tự thoải mái, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng khều khều quy đầu bóng loáng, móng tay của ngón cái gầy gầy lỗ nhỏ trên đỉnh, rất nhanh liền nhìn thấy cái lỗ nhỏ hẹp trong nháy mắt chảy ra vài giọt dịch nhầy trong suốt.

Nhưng mà sắc mặt Tần Tự lại không tương thích với trạng thái của thân thể, y cắn môi, vẻ mặt có vài phần kháng cự cùng giãy dụa. Diệp Dịch Sinh đối diện ánh mắt của y, bỗng nhiên lạnh lùng cười một cái, ghé sát miệng lại gần tai của y, thấp giọng nói “Người hiện tại đã biết cảm giác bị người khác bức bách như thế nào chưa?”

Tần Tự nghe thấy lời nói của hắn, ánh mắt đột nhiên trợn to, trong giây phút đó, y dường như đột nhiên hiểu ra cái gì. Nguyên lai là Dịch Sinh muốn.....

“Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng thân thể vẫn nhận được khoái cảm.” Diệp Dịch Sinh lấy tay cuốn lấy tính khí trướng đại của y, chậm rãi bộ lộ, vẻ mặt mang theo một tia trào phúng “Tựa như người bây giờ.”

Khoái cảm khi nặng khi nhẹ khiến cho Tần Tự có chút nôn nóng, khiến cho gương mặt của Diệp Dịch Sinh ngay trước mắt cũng trở nên mơ hồ không rõ, y cố gắng nâng hạ thân lên, đem phân thân cương cứng cố gắng đẩy vào trong tay nam sinh, trong miệng cũng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

“Ấn..... Dịch Sinh.....”

Lại vào lúc này, cái tay cho y khoái cảm bỗng nhiên ngừng lại. Tần Tự sắc mặt ửng hồng, khó hiểu nhìn qua, liền thấy Diệp Dịch Sinh xuống giường, không biết lấy đâu ra một sợi dây thừng, đi lại gần.

“Dịch Sinh..... Người muốn làm gì?” Tần Tự nghi hoặc nhìn hắn, y chống hai tay, từ trên giường ngồi dậy, nhìn nam sinh đang càng lúc càng tiến lại gần, không tự chủ lui về phía sau.

“Sợ?” Diệp Dịch Sinh nắm dây thừng trong tay, gương mặt lộ ra biểu tình châm chọc nhìn y “Nhưng người có sợ cũng vô dụng, đây chính là do người lựa chọn.” Hắn vừa nói, vừa cúi xuống, vốn tưởng rằng Tần Tự sẽ giãy dụa một phen, không nghĩ tới người nọ chỉ ngoan ngoãn nằm, tùy hai tay của y bị hắn trói lên đầu giường.

“Làm sao không phản kháng?” Diệp Dịch Sinh nhìn Tần Tự vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, không khỏi có chút ngạc nhiên. Ngón từ vũ nhục lúc trước, cộng với hiện tại thân thể bị giam cầm, chẳng lẽ còn không có cách nào khác để đuổi y đi sao.....

Tần Tự run run mi mắt, y nâng mắt nhìn lên Diệp Dịch Sinh, ánh mắt bên trong hoàn toàn chỉ có sự tín nhiệm “Ta tin tưởng người, sẽ không thật sự thương tổn ta.”

24. Chương 24: Giao Triền

Diệp Dịch Sinh nghe được câu nói kia, cảm giác đầu trái tim tựa hồ bị cái gì đó hung hăng đụng một cái.

Tần Tự trần trụi, tứ chi thon dài, thân thể hoàn toàn rộng mở trước mắt hắn, liền tính tay chân bị trói, trên mặt y cũng không có bất cứ chút sắc thái không kiên nhẫn nào, mà ánh mắt còn ôn hòa nhìn hắn.

Trong sáu ngày hắn bị tù cấm, nam nhân này cũng nhiều lần dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. Nhưng hắn luôn luôn không thèm để ý, bởi vì hắn hiểu được, có lẽ ngay sau đó, nam nhân này sẽ thay đổi sắc mặt, trở nên cuồng loạn, âm tình bất định, đối với hắn nói những lời độc ác.

Mà khi hắn gặp lại một Tần Tự của hai tháng sau, y lại hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Y trở nên cẩn thận chặt chẽ, khiêm cung chăm sóc, giữa mi nhân cũng không còn cảm giác tối tăm cùng tảo bạo của ngày xưa, cơ hồ cùng với trước kia cứ như hai người.

Đáy lòng có chút kháng cự loại thay đổi này, hắn tình nguyện Tần Tự vẫn là cái kẻ điên âm tình bất định kia, như vậy, liền tính y cứ tiếp tục quẩn lấy hắn, hắn cũng sẽ không mất chút sức nào, có thể lạnh lùng

đáp lại y, khiến y triệt để chết đi tà tâm của mình. Nhưng Tần Tự lại cố tình không giống, y biến trở về thành một người bình thường, hoặc là nói, tiếp cận người khác giống như một người bình thường.

Điều này khiến cho Diệp Dịch Sinh bó tay vô thố, thế cho nên mỗi lần Tần Tự muốn tới gần hắn, hắn liền theo bản năng lui về phía sau, cơ hồ trở thành bản năng cầu sinh của hắn. Cho đến lần này, hắn rốt cuộc lui đến mức không thể lui tiếp nữa.

“Dịch Sinh, ngươi đang kinh hoàng sao?” Tần Tự nhìn sắc mặt của hắn, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Kinh hoàng khi phát hiện người thực ra không chán ghét đến mức như vậy –”

“Im miệng!”

Diệp Dịch Sinh tâm tình rối loạn, hắn vươn tay, vì bị chọc giận mà bóp mạnh cổ Tần Tự, ánh mắt thâm trầm. Tần Tự tuy rằng khó chịu, nhưng vẫn thản nhiên như cũ, không sợ hãi khi đối diện với hắn, y nhìn sâu vào ánh mắt tối đen của Diệp Dịch Sinh, nhìn sự kháng cự, lửa giận cùng với giãy giụa ở bên trong đó, há miệng thở dốc, vừa định nói cái gì, đầu vai đã đau xót, dĩ nhiên là Diệp Dịch Sinh buông cánh tay đang bóp chặt cổ y, nặng nề cần một ngụm lên đầu vai trái của y.

“Tê.....” Tần Tự thở ra một ngụm khí lạnh, Diệp Dịch Sinh cắn rất nặng, rất nhanh liền lưu một dấu răng đỏ chót rõ ràng trên làn da màu lúa mạch của y.

Nhưng Tần Tự cũng không cảm giác đau đớn nhiều lắm, tương phản, khi cánh môi mềm mại của Diệp Dịch Sinh rời khỏi đầu vai của y, cảm giác xao động quen thuộc lại bắt đầu từ dưới thân thể lan tràn khắp tứ chi, khiến y hận không thể ôm lấy cổ Diệp Dịch Sinh, khiến thân thể của hắn càng lúc càng gần sát vào chính mình, an ủi cảm giác khô nóng đang cuộn trào mãnh liệt, tán loạn trong cơ thể.

Khóe mắt Tần Tự hơi hơi phấp phồng, y nhìn Diệp Dịch Sinh, liếm liếm khóe môi, hai chân thon dài, cường tráng vô ý thức cọ sát, thanh âm khàn khàn “Ta muốn lại đau thêm một chút.....”

Con người đen của Diệp Dịch Sinh nhất thời trở nên sâu thẳm, hắn nhìn đáy mắt nhấp nhô khát cầu của Tần Tự, trong đầu bỗng nhiên thoáng hiện ra hình ảnh của buổi tối cuối cùng kia, Tần Tự toàn thân trần truội nằm ở trên giường, run run rẩy rẩy mở rộng hai chân, nhẹ giọng nói “Dịch Sinh, ta muốn ngươi..... sát ta.....”

Hắn cho rằng hắn đã quên, những buổi đêm cùng với thân thể kiều diễm dây dưa lẫn nhau. Bao giờ hắn cũng một lần lại một lần nhắc nhở chính mình về những áp bách cùng tra tấn mà hắn nhận được trong căn nhà giam kia, bao giờ cũng nhắc nhở chính mình không cần quên sự khuất nhục khi Tần Tự áp đặt hắn, nhưng hắn lại quên, những thứ này cũng không phải toàn bộ của hồi ức.

Những tra tấn, dày vò cùng thống khổ đều là chân thực, nhưng nước mắt mà Tần Tự lưu lại đầu vai của hắn, hình ảnh y yếu ớt cuộn tròn bên trong tú quần áo, cùng với sự chiếu cố từng li từng tí, cũng đều là chân thật. Cho dù hắn cố gắng đem mấy hồi ức này phong ấn, vùi lấp, nhưng dù thế nào cũng không thay đổi được, chúng nó thật sự đã từng tồn tại.

Diệp Dịch Sinh giải khai dây thừng trên chân Tần Tự, lại lấy một lọ kem dưỡng da ở trong ngăn kéo ra. (N/A: =.=! anh xài kem dưỡng da làm gì a =.=!)

Tần Tự ngốc ngốc nhìn hắn.

“Mở chân ra.”

Ánh mắt trong veo, tối đen của Diệp Dịch Sinh nhìn lại, khiến sắc mặt của Tần Tự bỗng chốc trướng lên đỏ bừng. Y giống như hiểu được cái gì, cup mắt, im lặng đem hai chân tách ra một chút.

Diệp Dịch Sinh lên giường, quỳ ở giữa hai chân của Tần Tự, chèn một đồng lớn kem dưỡng da ra lòng bàn tay, đặt hai chân của Tần Tự xếp thành hình chữ M, sau đó dùng ngón tay chấm một ít kem dưỡng da, đưa vào giữa hai chân của Tần Tự.

Tần Tự khẩn trương không thôi, nhưng lại vẫn rất phối hợp, tận lực thả lỏng cơ nhục ở chỗ đó, khiến cho ngón tay của Diệp Dịch Sinh tiến vào thuận lợi hơn. Y không xác định có phải bởi vì lúc này y nói câu kia,

mới khiến Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên muốn làm loại chuyện này với y. Là vì tức giận, muốn trừng phạt y sao? Hay là, bởi vì cái gì.....

“Ân.....” Ngón tay thon dài dính cao sưng màu trắng đưa đẩy trong cơ thể y, cái loại cảm giác quái dị mà âm mĩ này, không biết ngón tay của Diệp Dịch Sinh trạc đến điểm nào đó, thân thể y liền run lên, than nhẹ một tiếng, tính khí giữa hai chân cũng càng ngẩng cao thêm một chút.

Nhận thấy ánh mắt của Diệp Dịch Sinh nhìn lại, Tần Tự vội vàng cắn môi, không dám lại phát ra một tia thanh âm.

Toàn bộ quá trình Diệp Dịch Sinh tự làm khuếch trương cho Tần Tự, hẳn đều trầm mặc, thậm chí lúc sau, ba ngón tay của hắn ra ra vào vào giữa hai chân của Tần Tự, chỗ đó của y ướt đến rồi tỉnh rồi mù, chủ động đem chân quần lên eo của hắn, Diệp Dịch Sinh cũng không nói một câu nào.

Điều này đồng thời khiến cho Tần Tự thấp thỏm không thôi, ngực đập càng lúc càng nhanh. Y cảm giác, Dịch Sinh như vậy, có một loại cảm giác không giống như bình thường, khí chất phá lệ cấm dục mà mê người.....

“Dịch Sinh..... Được rồi..... Người vào đi.....” Sắc mặt của Tần Tự đã trắng đến đỏ bừng, y đều đã nói rõ ràng như vậy, vì cái gì Dịch Sinh vẫn không có hành động đâu.

Diệp Dịch Sinh ném lọ kem dưỡng da sang một bên, lúc này mới bắt đầu cởi quần áo, hắn chỉ hai ba phút đã thoát toàn bộ áo cùng với quần dài, ánh mắt của Tần Tự chăm chăm nhìn về phía da thịt nhẵn nhụi mềm dẻo hơn rất nhiều lần so với trước kia, tựa hồ còn phủ một lớp ánh sáng, y hoàn toàn không dời mắt được.

Đến lúc hắn cởi quần lót, Diệp Dịch Sinh do dự một lúc, mới cởi quần lót ra. Ánh mắt của Tần Tự lập tức đảo qua đó, kinh ngạc phát hiện cái đó của hắn đã nằm trong trạng thái bán cương.

“Nhắm mắt lại!” Diệp Dịch Sinh cảm giác được ánh nhìn chăm chú của y, tựa hồ có chút xấu hổ, khó thở, hổn hển nói.

Tần Tự ỨC một tiếng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Sau đó y liền cảm thấy hai đùi của mình bị nâng lên, hạ thân quang lỏa triệt để bại lộ dưới ánh nhìn của một người khác.

Tim của Tần Tự tăng tốc đập loạn nhịp, lông mi dày của y rung động không thôi, tay cũng không tự giác nắm chặt sàng đan dưới thân.

Động tác của Diệp Dịch Sinh cũng không ôn nhu, nhưng cũng không thô lỗ, hắn dùng cái đỉnh bóng loáng cọ sát vài cái ở miệng huyết khẩu nho nhỏ, sau đó thẳng eo, đâm nhanh vào trong đó.

Trong giây phút đó, Tần Tự đau đến mức siết mạnh sàng đan, toàn bộ thân thể ngay lập tức cương ngạnh, nhiệt độ cùng với độ cứng khảm ở trong thân thể của y quá mức rõ ràng, khiến y có một loại ảo giác cả linh hồn cũng bị đồng thời bị xâm nhập. Y nhú chặt đôi lông mày anh tuấn, bỗng nhiên rất muốn xem xem biểu tình lúc này của Diệp Dịch Sinh.

Ánh mắt của y lặng lẽ mở ra, y liền nhìn thấy trên cái trán trơn bóng của nam sinh dán một tầng mồ hôi thật dày, hai má trắng nõn hơi hơi phồng hồng, mà đôi mắt thâm đen ẩn dưới lớp tóc mái, cũng đang ngưng đọng nhìn y.

Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên dùng lực trườn động một chút, côn thịt trường đại xẹt qua tràng đạo nóng ướt căng chặt, đỉnh đến chỗ sâu không ai nghĩ đến. Tần Tự chịu không được hành động đỉnh lộng như vậy, hai chân co quắp một hồi, cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn cầu xin tha thứ “Nhẹ..... Điểm nhẹ.....”

“Đau?”

Diệp Dịch Sinh rút cuộc đánh vỡ trầm mặc, tay hắn đặt lên thắt lưng của Tần Tự, xoa nắn làn da bóng loáng đang cương chặt ở nơi đó, tiết tấu đưa đẩy hơi thả chậm một chút, cho Tần Tự có thời gian thích ứng.

Cảm giác ôn nhu này Tần Tự hoàn toàn chưa từng nghĩ đến, cõi lòng y tràn ngập yêu thương, ngưng mắt nhìn lên người ở phía trên, tuy rằng hai tay bị trói, nhưng y vẫn như cũ, cố gắng ngăn thân thể, muốn tìm kiếm độ ấm thân thể của Diệp Dịch Sinh.

Nhưng Diệp Dịch Sinh không đáp lại y. Hắn nắm lấy vòng eo của Tần Tự, trầm mặc mà thoáng hung ác đưa đẩy trong thân thể của y, lợi nhận lần lượt phá vỡ tràng nhục ướt mềm, mang đến cho Tần Tự loại thể nghiệm đến đỉnh cao của cảm giác xen lẫn đau đớn cùng khoái cảm. Tần Tự bị hắn đỉnh đến không ngừng lui về phía sau, trong miệng thở ra từng hơi thở dốc vỡ vụn.

“Ân..... A.....”

Gương mặt tuần tú của Diệp Dịch Sinh không ngừng đưa trong tầm nhìn của y, cặp mắt sâu thẳm như đáy hồ cũng ngưng đọng nhìn lại y, giống như muốn tìm kiếm một cái đáp án từ chỗ y, chuyên chú, suy tư, còn kèm theo vài phần ám trầm của tình dục. Tần Tự không khỏi cảm thấy một trận khủng hoảng, y rất sợ chính mình cái gì cũng không thể cho hắn, y không có bất cứ một đáp án nào mà hắn muốn.....

“Cáp a.....”

Tần Tự đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển, tràng đạo ướt mềm mãi cảm đến cực điểm, lại bị cơn thịt cứng rắn nóng bỏng liên tiếp cọ sát, hạ thân chưa được bao lâu liền tiết ra. Mà Diệp Dịch Sinh trong lúc y lên cao trào co rút nhanh tràng đạo, hắn đưa đẩy thêm một lúc, cũng tinh quan thất thủ, đem tinh dịch ầm ập rắc vào bên trong cơ thể của y.

Cao trào qua đi, hai người rất lâu cũng không nói chuyện.

Tần Tự mở mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, dây thừng trên tay không biết bị giải khai lúc nào, Diệp Dịch Sinh nằm ở bên cạnh y, cũng mở mắt nhìn đỉnh đầu. Trên cái giường đơn nhỏ hẹp, da thịt trần trụi trên cánh tay của hai người dính sát lại với nhau, nghe tiếng hít thở của nhau, có một loại cảm giác thân mật không nói nên lời.

“Tần Tự, ngươi vốn không hiểu ta, dù chỉ một chút.”

Bỗng nhiên, một thanh âm khàn khàn đánh vỡ sự yên tĩnh bên trong căn phòng.

25. Chương 25: Tới Gần

Tần Tự quay đầu, liền nhìn thấy hai hàng lông mi dày mà mềm mại của Diệp Dịch Sinh nhẹ nhàng lay động, giống một cái bàn chải nhỏ nhẹ nhàng cọ qua trái tim y.

Diệp Dịch Sinh nói đúng, y có lẽ nắm rõ thói quen sinh hoạt của hắn, biết rõ sở thích của hắn, thói quen nghỉ ngơi, nhưng y tuyệt không hiểu được con người của Diệp Dịch Sinh như thế nào, quá khứ của hắn, gia đình của hắn, tình cảm của hắn, y luôn luôn chưa từng trực tiếp xúc một lần nào.

“Vậy người có thể cho ta một cơ hội..... Hiểu được người sao?”

Nghe được lời nói của Tần Tự, mí mắt Diệp Dịch Sinh giật giật, không biết hắn nghĩ đến cái gì, thở dài một hơi, nói “Trước đi tắm rửa đi, đừng cảm mạo.”

Khó có khi nghe được lời quan tâm rõ ràng như vậy từ hắn, đôi mắt của Tần Tự lập tức sáng lên, thừa dịp lúc Diệp Dịch Sinh không phòng bị, nghiêng người qua hôn lên khóe môi hắn một cái, không đợi Diệp Dịch Sinh kịp mở miệng, y liền vội vàng nhảy xuống giường, tư thế không tự nhiên, xông vào toilet.

“Tần Tự.....” Diệp Dịch Sinh nhìn bóng dáng cao lớn kia biến mất ở sau cửa toilet, khóe miệng hơi hơi run rẩy.

Tần Tự ở trong nhà tắm thanh lý xong thân thể, lại tắm rửa một lần, mới hậu tri hậu giác phát hiện bản thân không mang bất cứ một bộ quần áo nào vào. Tuy rằng vừa rồi y còn cùng Diệp Dịch Sinh trần trụi trên giường, nhưng lúc này bảo y trần truồng đi ra ngoài, y lại mặc danh cảm thấy ngượng ngùng.

Nghĩ nghĩ, vẫn là đem cửa kéo ra một chút, lộ đầu cùng với nửa bả vai ra ngoài “Dịch Sinh –”

“Quần áo trên giường, tự mình ra mặc.” Thanh âm lạnh lẽo truyền từ bên ngoài đến.

Tần Tự im lặng, hai tay che khuất khóe gian, có chút ngại ngùng đi đến bên giường. Trên sàng đan đặt một bộ quần áo sạch sẽ, áo T – shirt màu trắng đơn giản, cùng với quần bò ống dài, còn có một cái quần lót mới tinh.

“Địch Sinh..... Cảm ơn người.....”

Diệp Địch Sinh đứng trước tủ quần áo tìm kiếm quần áo, hạ thân chỉ quần quanh một cái khăn tắm. Nghe được lời nói của Tần Tự, cũng chỉ gật gật đầu, cầm một bộ quần áo ngủ xoay người đi vào phòng tắm.

Tần Tự mặc xong quần áo, lại đi thu thập giường ngủ, tháo sàng đan cùng với chăn đệm bị bẩn xuống, bỏ vào trong máy giặt đặt ngoài ban công. Chờ đến khi Diệp Địch Sinh tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy cái giường của hắn đã rực rỡ hẳn lên.

“Ta tìm thấy sàng đan mới ở trong tủ.....” Tần Tự bởi vì sợ mình xen vào việc của hắn, sẽ khiến hắn sinh khí, vội vàng giải thích.

Diệp Địch Sinh cúi đầu xoa xoa tóc, không để bụng lắm, ừ một tiếng. Lại ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tần Tự đứng ở bên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

“Địch Sinh, đã hơn năm giờ, chúng ta đi ăn cơm tối đi.” Tần Tự nhìn hắn chờ mong.

Ánh mắt của Diệp Địch Sinh lại nhìn xuống, lướt qua trên cái áo T – Shirt y đang mặc. Bởi vì bả vai của Tần Tự rộng hơn hắn, hơn nữa dáng người của y cũng cường tráng hơn hắn, cho nên khi y mặc cái áo T – shirt này có chút chật, hơn nữa áo lại là áo trắng, cho nên hai điểm lồi nho nhỏ trước ngực phá lệ rõ ràng.

Chân mày của Diệp Địch Sinh co lại, mang theo một cổ khó chịu mà bản thân hắn cũng không hiểu rõ “Cái áo này nhỏ, người mặc cái áo khác đi.” Xoay người, lại đi đến bên tủ quần áo lôi ra một cái áo sơ mi rộng rãi.

“Ta cảm giác rất vừa a....” Tần Tự kéo kéo vạt áo dưới của cái áo T – shirt y đang mặc, ngây ngốc cầm lấy cái áo sơ mi hắn đưa tới.

“Không phải muốn đi ăn cơm sao? Nhanh thay.”

Ánh mắt cường ngạnh của Diệp Địch Sinh vừa lướt qua, Tần Tự liền lập tức im lặng, ngoan ngoãn đổi áo sơ mi, đi theo phía sau hắn.

**

Hai người ăn cơm tối tại căng tin đại học T. Tần Tự chưa từng học đại học, đối với toàn bộ đại học T đều ngạc nhiên. Tuy rằng khi trước, lúc y đi theo dõi Diệp Địch Sinh cũng từng đến căng tin, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ăn cơm ở chỗ này. Lúc y đứng xếp hàng cùng với Diệp Địch Sinh, y đều sẽ hiếu kỳ ngó vào từng cái cửa sổ, muốn biết ở bên trong là món gì.

Diệp Địch Sinh nhìn y không khác gì một con hươu cao cổ, bộ dáng đứng ở trước cửa sổ, ngó vào, cảm giác buồn cười, đồng thời lại có một loại cảm giác phức tạp không nói thành lời.

Hắn không hỏi Tần Tự muốn ăn gì, thế nhưng lại gọi đồ ăn ước chừng cho ba người ăn, hơn nữa đều là những món đắt nhất.

“Căng tin của các người nấu canh cá chua rất ngon.” Tần Tự vừa ăn cơm vừa cảm thán.

Diệp Địch Sinh ừ một tiếng, nhìn bộ dáng vui đầu vào ăn cơm của Tần Tự, đột nhiên hỏi “Người năm nay là đại học năm mấy?”

Tần Tự không nghĩ tới hắn sẽ hỏi cái này, nhanh chóng nuốt hết cơm ở trong miệng “Ta gần hai mươi ba, học đại học chắc cũng giống người.”

Diệp Địch Sinh gật gật đầu “Người không học đại học?”

Cánh tay gấp đồ ăn của Tần Tự chợt dừng, y cup mắt, trầm trầm ừ một tiếng. Với tình hình của y lúc đấy, liền tính học tập tốt, thiên phú nghệ thuật cao, cũng không có đại học nào nhận y vào học, có ai nguyện ý có một học sinh có tiền sử bị bệnh tâm thần và học dẫu. Huống chi cái lần y phát bệnh kia, vẫn là ở trước mặt nhiều người như vậy.

Diệp Địch Sinh nhìn Tần Tự suy sụp sắc mặt, trong lòng mặc danh cảm thấy chua xót một chút, hắn dùng đũa gõ gõ bát của Tần Tự, không được tự nhiên, nói “Đồ ăn sắp lạnh, nhanh ăn đi.....”

“Ân.” Tần Tự nghe được lời hần nói, khoe miệng nhếch lên, vội vàng cầm bát lên, bắt đầu ăn cơm với tốc độ nhanh hơn.

Cơm nước xong, hai người đi lại loanh quanh trong sân trường. Cuối tuần, đại học T rất im lặng, bầu không khí bị cơn mưa gột rửa trở nên phá lệ buốt giá. Tần Tự cứ bước được vài bước, đều sẽ không yên lòng nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh một chút, thẳng đến khi xác nhận cái thân ảnh kia vẫn còn ở bên cạnh, y mới an tâm, tiếp tục đi về phía trước.

Ở bên trong sân trường rộng lớn đi vài vòng, cuối cùng hai người cũng về tới cửa chính của đại học T. Tần Tự biết chính mình hẳn là phải rời khỏi, y đá đá hòn đá nhỏ dưới chân, nhìn về phía Diệp Dịch Sinh, lấp bắp.

“Ngày mai, ta có thể tới tìm người sao?”

Thấy mi tâm của Diệp Dịch Sinh khẽ co lại, y lại vội vàng giải thích “Ta mang quần áo của người trả lại cho người, sau đó lập tức rời khỏi.”

“Tùy người.”

Diệp Dịch Sinh dứt hai tay vào trong túi quần áo, thanh âm rất nhẹ.

“Ta đi đây.”

Trong mắt Tần Tự lóe một tia sáng hưng phấn, phát phát tay với hần, sau đó cẩn thận bước từng bước một đi ra khỏi cổng lớn của đại học T.

Thật sự là đứa ngốc..... Diệp Dịch Sinh nghĩ như vậy, khoe miệng lại mang theo một nét thoải mái thoáng qua, chậm rãi đi trở về.

Trở về ký túc xá, mới phát hiện không gian mười mấy mét vuông thế nhưng quạnh quẽ đến mức làm cho hần có chút không quá thích ứng. Diệp Dịch Sinh ngồi xuống trên cái sàng đan mới được trải ra, nhìn chung quanh một lần, khoe mắt đột nhiên thoáng lướt qua bức tranh đặt ở góc giường, hơi mím môi, hần đi qua đó, cảm xúc tranh được bọc nghiêm kín lên.

Dùng kéo cắt từng lớp vải trắng bọc ở bên ngoài ra, theo từng lớp vải bị bóc ra, toàn bộ bức tranh cũng hiện ra trong tầm nhìn của Diệp Dịch Sinh. Bức tranh vẽ một thanh niên ngũ quan tuần tú, hần dựa ở bên cửa sổ, nửa bên mặt chìm trong ánh mắt trời, nửa bên mặt lại biến mất ở bên trong bóng tối, ánh mắt ôn nhu nhìn ra ánh hoàng hôn màu đỏ cam ở bên ngoài cửa sổ. Diệp Dịch Sinh thậm chí có thể cảm giác được, lúc này bên ngoài cửa sổ có một cơn gió thổi qua, làm mái tóc của thanh niên lay động.....

Diệp Dịch Sinh ngưng mắt nhìn bức tranh kia, một lúc lâu sau, hần nhẹ nhàng cười, nụ cười giống như ở bên trong bức tranh, ôn nhu, đẹp đẽ

26. Chương 26: Khúc Mắc

Ngày hôm sau nữa, Diệp Dịch Sinh rời giường rất sớm, đi đến phòng thực nghiệm, bổ sung nốt một tổ số liệu thực nghiệm lúc trước chưa hoàn thành. Chờ viết xong báo cáo thực nghiệm, đã sắp gần đến mười hai giờ trưa, Diệp Dịch Sinh lúc này dường như nhớ tới cái gì, đi đến bên cửa sổ, nhìn nhìn ra ngoài.

Nhưng mà, ở khu vực cổng lớn đại học không có một bóng người, chỉ có mấy sinh viên khoác ba lô thỉnh thoảng đi qua. Diệp Dịch Sinh đứng ở trước cửa sổ nhìn mắt một lát, đột nhiên cảm giác hành động này của hần thật sự có chút đáng cười, liền khép cửa sổ lại, ngồi trở về chỗ ngồi trước bàn làm việc.

Vừa vặn vào lúc này, Trịnh Minh Vũ gọi điện thoại lại đây.

“Đi ra ngoài ăn cơm không?” Thanh âm ở đầu dây bên kia sang sảng mà thanh thúy.

“Được a.” Diệp Dịch Sinh xoay xoay cây bút ở trong tay, đáp ứng rất kiên quyết.

“Yêu, hôm nay dễ hẹn như vậy a.” Trịnh Minh Vũ tựa hồ cũng không nghĩ tới có thể hẹn Diệp Dịch Sinh dễ dàng như vậy, liên tục cảm thán vài tiếng “Người, cái tên học bá, muốn gặp người một chút còn khó hơn gặp hiệu trưởng của chúng ta a!”

“Được rồi, đừng trêu chọc, địa chỉ ở đây, gửi cho ta đi.” Diệp Dịch Sinh cảm giác bản thân hẳn xác thật cần đi ra ngoài một chút. Gần đây thời gian hẳn chui ở trong phòng thực nghiệm rất dài, thế cho nên trong đầu thường sẽ mặc danh xuất hiện vài suy nghĩ kỳ lạ, tỷ như, vừa rồi hẳn thế nhưng đi đến trước cửa sổ, muốn nhìn xem người nào đó có đến hay không.....

Địa chỉ nhà hàng mà Trịnh Minh Vũ gửi đến cách đại học T không xa lắm, đi xe đạp khoảng mười phút là đến. Diệp Dịch Sinh đi tìm đường, cưỡi xe đạp cũng chỉ mất khoảng hai mươi phút là đến. Trịnh Minh Vũ chờ ở cửa tiệm, nhìn thấy xe hẳn, xa xa liền phát tay với hẳn.

“Khó có khi mời được người đi ra ăn cơm một lần, vừa lúc lão bản phát tiền lương, bữa này ta mời người, thế nào?” Trịnh Minh Vũ ôm vai hẳn, bên trong ánh mắt đều là ý cười.

Diệp Dịch Sinh đi vào bên trong cùng với y, khoe miệng khe khẽ “Ta đây liền xin miễn thứ cho kẻ bắt tài, lần sau ta lại mời người.”

“Được a.” Trịnh Minh Vũ cười hì hì, dẫn hẳn đến bên cạnh một cái bàn bốn người, ấn bờ vai của hẳn ngồi xuống, Diệp Dịch Sinh vừa thấy hai nữ sinh ngồi đối diện, liền biết được tâm tư của Trịnh Minh Vũ. Hẳn cũng không vạch trần, chỉ là lễ phép gật đầu với hai người, sau đó ngồi xuống.

“Tiểu Lê, Văn Diễm, giới thiệu với các người một chút, đây là đồng hương của ta, cũng thuộc nhóm Thiết ca, tên là Diệp Dịch Sinh, học viện vật lý.”

Nữ sinh tên gọi tiểu Lê buộc tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng thoải mái, mi nhãn thanh tú, mỉm cười gật gật đầu với Diệp Dịch Sinh. Mà nữ sinh tóc dài buông xõa ở bên cạnh nàng vẫn còn ngây ngốc nhìn Diệp Dịch Sinh, một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần.

“Soái đi, ánh mắt đều nhìn chăm chăm.” Trịnh Minh Vũ chắc một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Diệp Dịch Sinh, tiếp tục giới thiệu hai cô gái với hẳn “Hai nàng đều là đồng sự nghiên cứu sinh của ta, bên trái là tiểu Lê, bên phải là Văn Diễm, giống chúng ta, đều là nghiên cứu sinh năm nhất, đều thuộc học viện nhân văn.”

“Chào hai người.” Diệp Dịch Sinh lễ phép cười cười với hai người.

Văn Diễm liền lập tức đỏ mặt, mà tiểu Lê ngược lại, thoải mái xem xét hẳn, đồng thời bất mãn liếc nhìn Trịnh Minh Vũ “Người thật giỏi a Trịnh Minh Vũ, nhận thức một cực phẩm soái ca như này, thế nhưng hiện tại mới giới thiệu cho chúng ta! Không được, phải phạt người ba ly!”

“Không phải ta không giới thiệu, người ta là cỏ xanh của học viện vật lý, không dễ dàng đi ra khỏi cửa phòng thực nghiệm. Bằng không, vừa đi ra khỏi cửa liền lập tức bị thư tình đè chết.....”

Diệp Dịch Sinh không nói nhiều, đa số thời gian đều cúi đầu ăn cơm, nhưng bộ dáng ôn hòa có lẽ cùng với diện mạo tuấn tú đã đủ để lấy được niềm vui của hai cô gái. Trịnh Minh Vũ nhìn Văn Diễm ngồi phía đối diện, thường thường ngẩng đầu liếc nhìn Diệp Dịch Sinh, bộ dáng cúi đầu đầy ngượng ngùng, đáy lòng từ sớm liền nở hoa.

“Tiểu Lê, người không phải nói sau khi ăn xong muốn đi khảo sát sao? Đi thôi, ta đi với người.” Lúc ăn xong, bốn người vừa đi ra cửa nhà hàng, Trịnh Minh Vũ liền lập tức nhảy mắt ra hiệu cho tiểu Lê.

“Nhưng ta còn muốn cùng văn Diễm ____” Nhận thấy ánh mắt có ý đồ của Trịnh Minh Vũ, tiểu Lê nhanh chóng kịp thời phản ứng, hắc hắc cười hai tiếng “Văn Diễm a, ta không trở về ký túc xá luôn được, để đồng hương của Trịnh Minh Vũ đưa người về, được không?”

Văn Diễm đứng ở bên cạnh Diệp Dịch Sinh, niết phần vải ở dưới chân váy, có chút khấn trương, lại có chút ngượng ngùng không thể nói thành lời, nàng nhẹ giọng nói “Có thể a, các người muốn đi khảo khác thì lập tức đi đi thôi,”

“Diệp Dịch Sinh, ta giao Văn Diễm cho người a.” Trịnh Minh Vũ ôm bả vai của Diệp Dịch Sinh, chớp mắt vài cái ám chỉ. Diệp Dịch Sinh bất đắc dĩ gật gật đầu, nhìn theo thân ảnh dần đi xa của hai người.

Xoay người, liền nhìn thấy nữ sinh thanh lệ đứng bên cạnh mang sắc mặt quần bách nhìn hẳn, Diệp Dịch Sinh thở dài trong lòng, nói “Người mặc váy, không tiện ngồi xe đạp, chúng ta đi bộ trở về đi.”

“Được.” Văn Diễm gật gù đầu, khẽ vén lớp tóc dài buông xõa ra sau vành tai. Sau đó đi cùng với Diệp Dịch Sinh đến chỗ hắn để xe.

Diệp Dịch Sinh đẩy xe, Văn Diễm đi ở bên cạnh hắn. Lúc đầu bầu không khí còn có chút xấu hổ, lúc sau, Diệp Dịch Sinh mở điện thoại ra nghe đài, nghe qua vài tin tức nóng hổi trong buổi tối này. Văn Diễm thấy hứng thú, cũng bỏ qua cảm giác mất tự nhiên, bắt đầu nói chuyện với hắn. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, lúc đến dưới cổng khu ký túc xá nữ, không khí đã trở nên vô cùng tự nhiên.

“Cái kia..... Cám ơn người đã đưa ta trở về.” Văn Diễm người cũng như tên, văn tĩnh, diễm đậm, xinh đẹp. Dáng người nàng thon thả, mặc một cái váy hoa liền thân đứng ở dưới khu ký túc xá, chỉ một nụ cười ngưỡng ngưỡng, liền khiến cho những nam sinh vừa đi qua nhìn đến không thể dời mắt được.

Nhưng biểu tình của Diệp Dịch Sinh lại không có nhiều biến hóa, hắn lễ phép mà xa cách gật đầu với Văn Diễm “Không cần cảm ơn. Ta đi trước, gặp lại sau.”

Văn Diễm không nghĩ tới hắn cứ như vậy xoay người dứt khoát rời khỏi, không khỏi cảm thấy hơi hụt hẫng, có chút ủy khuất cùng cô đơn đi vào khu ký túc xá. Nàng cho rằng Diệp Dịch Sinh hẳn là hiểu được vì sao mà Trịnh Minh Vũ lại để cho hai người đơn độc đi trở về với nhau, nàng còn hiểu rõ được ý của Trịnh Minh Vũ, không nghĩ tới Diệp Dịch Sinh thế nhưng ngay cả số điện thoại của nàng cũng không có ý lưu vào danh bạ.....

Diệp Dịch Sinh cũng không biết những suy nghĩ này của Văn Diễm. Hắn xoay người, dắt xe đi trở về khu ký túc xá nam, chỉ là chưa đi được hai bước, một thân ảnh cao lớn liền xuất hiện ngay trước mắt hắn, chặn đường đi của hắn.

Không cần nhìn lên, Diệp Dịch Sinh cũng biết được là ai. Hắn dừng xe đạp lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người trước mắt “Sao người lại tới đây?”

“Đưa quần áo cho người.” Tần Tự xách một gói to trong tay, sắc mặt không tốt chút nào, tầm mắt vẫn nhìn về phía khu ký túc xá nữ ở sau lưng Diệp Dịch Sinh, vừa rồi, hình ảnh lúc Diệp Dịch Sinh đưa Văn Diễm trở về khu ký túc xá, đều rơi vào trong mắt y, nhin xuống cảm giác chua xót cuộn trào mãnh liệt dưới đáy lòng, y miễn cưỡng nở một nụ cười “Nữ sinh kia rất xinh đẹp, là đồng học của người sao?”

Diệp Dịch Sinh liếc mắt nhìn về phía sau, lại quay đầu lại, nhìn Tần Tự, lãnh đạm nói “Không phải đồng học, là một người bạn của bạn ta.”

“Là đối tượng mà bạn người giới thiệu cho người?” Ngữ điệu của Tần Tự có chút chua.

Diệp Dịch Sinh nhìn sắc mặt âm trầm của y, nghĩ mối quan hệ của ta với người là gì, dựa vào cái gì người lại dùng loại ngữ khí này chất vấn ta. Trong cảm giác bị sự vô tâm cùng với tức giận thúc giục, ngữ khí khi hắn nói chuyện cũng mang theo ý tứ bèn nhọn “Đây là sinh hoạt cá nhân của ta, người không có quyền xen vào đi.”

“Người –” Tần Tự có chút cầm nín, y nhìn ánh mắt lạnh lùng của Diệp Dịch Sinh, trái tim hơi hơi đập mạnh hơn. Y nhét gói to vào giỏ xe đạp của Diệp Dịch Sinh, đen mặt, mạnh mẽ xoay người đi về.

Diệp Dịch Sinh không ngăn y lại, mà trầm mặt nhìn thân ảnh của Tần Tự biến mất khỏi đường lớn. Thật lâu sau, hắn mới buông cánh tay đang siết chặt tay cầm xe đạp ra, múm môi, leo lên xe đạp đi về khu ký túc xá nam.

27. Chương 27: Sinh Bệnh

Từ cái hôm hai người chia tay cùng với cảm xúc không tốt, vài ngày liên tiếp Diệp Dịch Sinh không hề nhìn thấy thân ảnh của Tần Tự ở sân trường. Hắn cứ theo sinh hoạt bình thường, đi phòng thực nghiệm, về ký túc xá rồi đi thư viện. Sau này, Văn Diễm từ chỗ Trịnh Minh Vũ xin được số điện thoại của hắn, mỗi ngày đều gửi tin nhắn hỏi han ân cần, Diệp Dịch Sinh rất ít khi trả lời tin nhắn của nàng, một phần là vì hắn không có bất cứ cảm giác gì, hai là hắn cảm giác tình trạng hiện tại của hắn không thích hợp bắt đầu một đoạn luyện ái. Cho nên, liền tính Trịnh Minh Vũ dùng mọi cách tác hợp, hắn vẫn thủy chung cẩn thận duy trì thái độ xa cách.

“Nha, Dịch Sinh, ta nói, người cũng quá không có suy nghĩ, Văn Diễm người ta đều sẵn sóc quan tâm người như vậy, người liền không có một chút suy nghĩ khác sao?”

Giữa trưa, Diệp Dịch Sinh lại chạm mặt Trịnh Minh Vũ ở trong căng tin, người nào đó vô cùng oán hận, toàn bộ quá trình ăn cơm đều lú ra lú rú nói không ngừng.

“Điều kiện của Văn Diễm rất tốt a, nàng xinh đẹp, tính cách văn tĩnh. Nghe nói số người theo đuổi nàng đều có thể xếp từ học viện của người đến căng tin, người cứ như vậy không cân nhắc suy xét lại sao?”

Diệp Dịch Sinh chậm rãi nhai miếng cá chiên trong miệng, hẩn nhìn Trịnh Minh Vũ đầy mặt toàn là biểu tình khó chịu, bất đắc dĩ cười cười “Minh Vũ, người muốn nghe ta nói lời thật sao?”

“Đương nhiên là nói thật a.” Trịnh Minh Vũ hận không thể dứt khoát bỏ đầu Diệp Dịch Sinh ra, muốn nhìn xem hẩn đang suy nghĩ cái gì.

“Văn Diễm rất tốt, nhưng ta đối với nàng không có cảm giác khác, làm bạn bè thì có thể, thể nhưng yêu đương –” Diệp Dịch Sinh dừng một chút, thong thả lắc đầu “Thật sự không được.”

“Ai nha, chẳng phải chỉ là nói chuyện yêu đương thôi nha, còn nhìn nhau thuận mắt nữa.” Trịnh Minh Vũ thật sự không hiểu được suy nghĩ của hẩn “Người nói, người khấn trương như vậy làm gì, cũng không phải bảo hai người các người lập tức kết hôn!”

Diệp Dịch Sinh nhẹ nhàng cười cười, tự giễu nói “Có lẽ đi, do ta quá khấn trương. Mặc kệ thế nào, ý tốt của người ta xin nhận, lần sau mời người ăn cá nướng.”

“Uy, một bữa cá nướng liền đuổi ta đi?! Ta nói người cái người này...” Hai người đi ra căng tin, Trịnh Minh Vũ còn đang lải nhải, Diệp Dịch Sinh lấy cớ hẩn còn phải đi họp tổ thực nghiệm, nhanh chóng tạm biệt hẩn ở ngã rẽ, vội vàng bận rộn đi về phía khu học viện của hẩn.

Lại không nghĩ rằng, hẩn vừa mới đi tới cổng lớn, một giọng nữ dịu dàng lập tức vang lên gọi hẩn dừng lại.

Diệp Dịch Sinh quay đầu lại, nhìn một nữ nhân trung niên gương mặt thanh tú đứng ở phía sau hẩn, nghi hoặc hỏi “Xin hỏi người là?”

“Ta là mẹ của Tần Tự.” Nữ nhân kia nở một nụ cười với hẩn “Mạo muội quấy rầy, hiện tại người có rảnh không? Ta có thể nói chuyện với người một chút được không?”

**

Bên trong tiệm cà phê,

Diệp Dịch Sinh ngồi ở phía đối diện với Tần Phi, hơi cúi đầu một chút, uống một ngụm Latte trong tay. Tần Phi lặng lẽ đánh giá hẩn, bỗng nhiên nhếch môi cười cười.

“Nhìn người ngoài đời đẹp trai hơn trong ảnh chụp.”

Ảnh chụp? Ảnh chụp nào? Diệp Dịch Sinh nhíu nhíu mày, đang muốn nói chuyện, liền nghe Tần Phi thở dài, u ám nói “Mấy ngày hôm trước tiểu Tự phát sốt, hình như là ở bên ngoài mắc mưa, thêm với di chứng lưu lại từ đợt tai nạn giao thông, sốt cao không lùi, ở trong bệnh viện chuyển dịch hai ngày, tối hôm qua mới tốt một chút.”

Cánh tay cầm ly cà phê của Diệp Dịch Sinh nhất thời cứng đờ, lông mày của hẩn mạnh mẽ nhăn lại.

“Vốn dĩ ta không nên tới tìm người, ta đoán người hẩn là cũng không vui khi nhìn thấy ta, chung quy tiểu Tự từng đối với người.....” Tần Phi không nói thêm câu nào, mà nở một nụ cười khổ.

Diệp Dịch Sinh khẽ nhìn xuống, nhìn vào nước cà phê màu nâu sẫm bên trong chén gốm trắng, không nói câu gì.

“Nhưng ta vẫn đến.” Tần Phi thở ra một hơi, trong ánh mắt lóe ra một chút cảm giác giãy dụa cùng với do dự, cuối cùng nàng nhắm chặt mắt, chậm rãi nói “Bởi vì người là người tiểu Tự thích, hơn nữa lúc hẩn phát sốt, vẫn luôn kêu tên người.....”

Diệp Dịch Sinh nghe được câu nói kia, ánh mắt ngưng đọng, ngực phảng phất giống như bị một cây búa lớn gõ mạnh vào một cái. Hắn lại nâng tầm mắt nhìn lên, trong ánh mắt nhiều vài tia hoảng loạn cùng vô thức.

“Ta không có ý khác, chỉ hy vọng ngươi có thể đi nhìn hắn một chút. Đương nhiên, nếu ngươi không muốn, ta cũng không miễn cưỡng, về sau cũng tuyệt đối sẽ không đến đại học T quấy rầy ngươi.” Tần Phi xoa xoa thái dương, giống như không có chuyện gì, đặt một chiếc chìa khóa lên mặt bàn, lại gọi nhân viên tạp vụ đến tính tiền. Gửi tiền xong, nàng lễ phép chào tạm biệt Diệp Dịch Sinh, vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

Diệp Dịch Sinh ngồi ở trước bàn, mãi cho đến khi ly Latte trên tay trở nên lạnh lẽo, cũng không có uống thêm một ngụm. Tầm mắt của hắn dừng ở trên chiếc chìa khóa đặt trên mặt bàn, đó hẳn là chìa khóa phòng chung cư của Tần Tự, nếu hắn cầm lấy nó, có nghĩa là hắn muốn trở lại căn nhà đầy ác mộng kia.....

.....

“Sư huynh, buổi chiều ta có chút việc, khả năng không có cách nào đi phòng thực nghiệm. Ngươi có thể giúp ta nói với đạo sư.....”

Nhận được câu trả lời khẳng định ở đầu dây bên kia, Diệp Dịch Sinh mới thả lỏng. Đặt di động vào trong túi, hắn kéo cánh cửa tiệm thuốc, cô nàng thu ngân ở bên trong vừa nhìn thấy hắn, hai mắt liền tỏa sáng, nhiệt tình nói “Chào ngài, xin hỏi ngài cần mua gì sao?”

“Ta có một người bạn bị cảm mạo, muốn mua thuốc cho hắn.” Diệp Dịch Sinh nói ngắn gọn biểu đạt ý đồ đến, tầm mắt lại bắn khoả nhìn từng hàng thuốc đặt trên kệ thủy tinh.

“Bệnh trạng như thế nào? Phát sốt? Có đau đầu, ho khan không?” Cô nàng dứt khoát đi tới, ân cần hướng dẫn hắn “Nếu không phát sốt, có thể chỉ cần uống thuốc bình thường thôi.....”

Ở tiệm thuốc mua thuốc xong, Diệp Dịch Sinh nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ, còn chưa đến một giờ. Hắn quyết định đi xe bus đến chung cư của Tần Tự, nếu hắn nhớ không nhầm, chung cư mà Tần Tự ở hẳn là nằm ở sát khu vực ngoại thành, cách nơi này đại khái khoảng nửa giờ xe bus.

Xem xét lộ tuyến xong, Diệp Dịch Sinh khoác ba lô, đi về phía trạm xe bus. Mãi cho đến lúc lên xe, trong lòng hắn vẫn còn có một thanh âm đang tự hỏi, người thật sự muốn đi gặp Tần Tự sao? Y là người đã từng tù cầm người, người chẳng lẽ cứ như vậy dễ dàng bỏ qua y sao?

Diệp Dịch Sinh không có đáp án trả lời cho mấy câu hỏi này, hắn có thể rất kiên định cự tuyệt Văn Diễm, sẽ không có nửa điểm ái muội với nàng, nhưng khi đối diện với Tần Tự, hắn lại trở nên không quả quyết như vậy. Lần lượt thỏa hiệp, thoái nhượng, cho tới hôm nay, thậm chí chủ động đi tới cái nơi mà hắn chưa từng tưởng tượng sẽ quay trở lại, chỉ để nhìn y.....

Người cũng cùng hắn, trở thành kẻ điên? Diệp Dịch Sinh âm thầm cười nhạo chính mình, hắn nhìn cảnh vật chợt lướt qua bên ngoài cửa sổ, vô lực nhắm chặt hai mắt.

Lúc hắn đi tới cửa chung cư của Tần Tự, đã gần ba giờ. Diệp Dịch Sinh hít sâu một ngụm khí, đầu tiên ấn chuông cửa, nửa ngày không thấy phản ứng, sau này dường như nhớ tới cái gì, móc chìa khóa trong túi, mở cửa chung cư.

Lại trở về cái nơi mang cho hắn vô số ác mộng, tâm tình của Diệp Dịch Sinh không khỏi có chút thấp thỏm. Đẩy cửa ra, phòng khách vẫn là bộ dáng như trước, khung ảnh trống rỗng lồng kính lung tung chất đống ở trong góc, trên ghế sa lông phân tán thuốc màu, bút cùng với dầu thông, trong cơn hoảng hốt, Diệp Dịch Sinh tựa hồ còn có thể nhìn thấy, Tần Tự để chân trần đi từ ngoài cửa đi vào.....

“Tần Tự?” Bước chân của Diệp Dịch Sinh có chút chần chừ, hắn đi tới cửa phòng của Tần Tự, nhẹ nhàng gõ cửa.

Giống như lúc trước, không có nửa câu đáp lại. Cửa khép hờ, Diệp Dịch Sinh vừa lấy tay đẩy cửa liền mở ra. Cái đồng tròn tròn gỗ lên trên giường phá lệ bất mắt, Diệp Dịch Sinh mặc danh nhẹ nhàng thở ra, xách túi thuốc đi tới.

Hơn nửa khuôn mặt của Tần Tự đều chôn ở trong chăn, hai gò má của y có chút hồng, mắt nhắm chặt, hàng lông mi anh tuấn dù trong giấc ngủ cũng gắt gao co vào một chỗ. Diệp Dịch Sinh đứng ở bên giường, nhìn

thân ảnh cuộn tròn trên giường của Tần Tự, đặt túi thuốc lên nóc tủ đầu giường, liền nghỉ cứ như vậy lặng lẽ không tiếng động rồi đi.

Chỉ là, hần vừa xoay người, cánh tay liền bị người nắm lấy. Diệp Dịch Sinh khẽ giật nảy trong lòng, lúc hần đang suy nghĩ xem Tần Tự tỉnh lại lúc nào, một thanh âm khàn khàn rơi vào trong tai hần.

“Đừng.....”

Tần Tự tuy rằng vẫn còn sốt nhẹ, nhưng ý thức lại rất tỉnh táo. Lúc bên ngoài vừa mới vang lên tiếng động, y liền biết được có người đến, chỉ là lúc trước y còn tưởng là Tần Phi, không thèm để ý. Mãi đến lúc cửa phòng mở ra, trong lúc mơ mơ màng màng, y tựa hồ thấy được một thân ảnh cao gầy.....

“Dịch Sinh.....” Tần Tự kêu tên của hần, âm thanh nặng nề, từ tính, mang theo cầu xin yếu ớt, ánh mắt cũng mở ra “Ồ bên cạnh ta một lát..... Được không.....”

Lực đạo nắm cánh tay của hần cũng không nặng, hần tùy tiện vùng tay cũng có thể thoát ra được. Diệp Dịch Sinh hơi mím môi, nghiêng người, một tay vươn qua tách tay của Tần Tự ra. Hần cảm giác được, lúc hần đưa tay tách tay của Tần Tự ra, đầu ngón tay của nam nhân đều trở nên run rẩy.

Diệp Dịch Sinh nhét tay hần vào trong nệm, trong ánh mắt bi thiết mà tuyệt vọng của Tần Tự, hần đi đến phòng khách, kéo một cái ghế gấp vào phòng, ngồi xuống bên giường.

“Ngủ đi.” Thanh niên biểu tình lạnh nhạt “Ta không đi, ở lại nơi này cùng người.”

28. Chương 28: Hôn Môi

Tần Tự thấy Diệp Dịch Sinh thật sự ngồi xuống ở bên giường, nhịn không được ló đầu ra khỏi chăn, ngốc ngốc nhìn hần.

“Không muốn ngủ sao? Vậy uống thuốc đi.” Diệp Dịch Sinh vừa nói xong, cầm lấy cái ly rỗng ở trên đầu giường, xoay người đi ra khỏi cửa.

Khi trở về, trong tay hần còn có một cái nhiệt kế, hần tìm thấy ở trên sô pha phòng khách. Tần Tự nhìn hần đến gần, tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng đôi mắt đen lại rạng rỡ đầy sức sống, khỏe miệng càng không nhịn được, nhếch lên.

“Cười cái gì?” Diệp Dịch Sinh đặt ly nước ấm lên trên tủ đầu giường, lấy ra một toa thuốc trừ cảm.

“Không có gì.” Tần Tự ngồi dậy, hất hất đám tóc hỗn độn trên trán, nhìn hần, đầy mặt chờ mong.

“Thuốc này mỗi ngày uống hai lần, một lần uống ba viên.” Diệp Dịch Sinh đẩy đẩy gói thuốc nhỏ về phía Tần Tự, lại chỉ chỉ ly nước ấm trên nóc tủ “Trước người cứ uống thử một lần xem sao.”

Tần Tự nghe theo lời của hần, ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó nặng nề chui lại vào trong chăn, chỉ lộ ra hai con mắt đen ở bên ngoài. Tóc y do ngủ nhiều mà lộn xộn, khiến gương mặt anh tuấn nhiều vài phần trẻ con. Diệp Dịch Sinh nhìn bộ dáng chui ở trong chăn của y, bỗng nhiên có một loại suy nghĩ muốn thò tay đi vò đầu của y.

Nhưng suy nghĩ chung quy chỉ là suy nghĩ, Diệp Dịch Sinh nâng tay lên, cuối cùng cũng chỉ vỗ vỗ vạt áo dưới của mình.

Tần Tự uống thuốc chưa được bao lâu liền cảm thấy mệt mỏi, nhưng y sợ chính mình vừa ngủ Diệp Dịch Sinh liền sẽ rời đi, bởi vậy, tuy rằng mệt không chịu nổi, nhưng vẫn cố gắng ngánh mở to mắt.

“Người ngủ đi, ta sẽ không đi.” Diệp Dịch Sinh lập tức liền nhìn ra y đang suy nghĩ cái gì.

“Àn.....” Tần Tự rót cuộc buồn được tảng đá to đang đè nặng trong lòng, bắt đầu thả lỏng thần kinh, ánh mắt cũng theo tự nhiên mà nhắm lại, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Chờ đến khi Tần Tự tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã tối đen, trong phòng cũng không bật đèn, tối như mực. Tần Tự ra một thân mồ hôi, dính dính nị nị thật sự không thoải mái, may mà đã không còn sốt nữa. Y ngồi dậy, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hất tung chăn ra, để chân trần lập tức chạy ra phòng khách.

“Địch Sinh?” Bên trong phòng khách không có một bóng người, Tần Tự đứng ở trước sô pha, trong mắt tràn ngập cô đơn. Lại vào lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Diệp Dịch Sinh xách một túi đồ ăn tối đi vào, nhìn thấy Tần Tự để chân trần đứng ở phòng khách, không ý thức nhíu chặt mày “Đi dép vào.”

“Ta cho rằng..... Người đi.....” Tần Tự vội vàng đi ra khu vực hành lang cạnh cửa ra vào tìm dép lê.

Diệp Dịch Sinh không nói chuyện, mà đem gói to ở trong tay đặt lên trên bàn cơm. Tần Tự đi dép, gãi gãi cái đầu bù xù, hiểu kì đi đến trước mặt Diệp Dịch Sinh.

“Người mua cái gì?”

“Cháo và màn thầu.” Diệp Dịch Sinh nói ngắn gọn. Hắn mở túi đồ ra, lấy từng hộp đồ ăn ở bên trong xếp ra bàn. Nhận thấy Tần Tự đang nhìn chằm chằm theo dõi hắn, hắn không vui ngẩng đầu lên “Người đi đo nhiệt độ cơ thể, sau đó ra ăn cơm.”

Tần Tự ục một tiếng, y sờ sờ cái bụng khô quắt, lắc lắc bả vai đi vào trong phòng. Lúc giữa trưa, y còn không có một chút thèm ăn nào, nhưng mà vừa rồi nhìn hộp đồ ăn Diệp Dịch Sinh mua về, tuy rằng chỉ đơn giản là cháo và màn thầu, ngay lập tức liền gợi lên cơn đói ở trong bụng y.

“37.5 độ” Tần Tự đo xong nhiệt độ cơ thể, giống như hiến vật quý, vội vàng bưng nhiệt kế đến trước mặt Diệp Dịch Sinh. Diệp Dịch Sinh cầm lấy xem xét, lai nhắc cầm hắt về phía toilet “Tắm xong rồi ăn cơm.”

“Ta sắp đói chết.” Tần Tự tội nghiệp nhìn hắn, âm thanh cũng mềm nhũn.

Bất quá Diệp Dịch Sinh không mềm lòng, mà cường ngạnh nói “Người ra mồ hôi, quần áo khăng định cũng ướt. Bây giờ nhanh đi tắm nước ấm, không thì đến lúc lại trúng gió, cảm mạo.”

Tần Tự nghe thấy sự quan tâm bên trong ngữ điệu của hắn, đáy lòng ngọt tư tư, một tia kháng cự cuối cùng cũng không có, cầm áo ngủ liền đi vào phòng tắm tắm rửa. Y nhớ cái người đang ngồi ở trong phòng khách, chưa đến năm phút đồng hồ đã tắm rửa xong, mang theo một thân hơi nước đi ra khỏi phòng tắm.

Ở bên cạnh cửa sổ ra ban công, Diệp Dịch Sinh đã dọn cháo cùng màn thầu ra bàn, còn có một đĩa cải bẹ. Tần Tự ngửi được mùi thức ăn, không còn suy nghĩ muốn đi lau tóc, ba bước biến thành hai bước chạy qua, ngồi xuống đối diện Diệp Dịch Sinh.

“Tóc chưa lau.” Diệp Dịch Sinh niết đôi đũa dùng một lần trong tay, hơi hơi nheo mắt lại nhìn hắn.

Tần Tự trong lòng khê kêu rên một tiếng, thành thành thật thật lau khô mái tóc ướt sũng. Đợi đến khi làm xong toàn bộ, y đã đói đến mức mờ cả hai mắt, chỉ có thể kéo hai đôi chân bủn rủn đi đến trước bàn ăn.

“Nhanh ăn đi, đồ ăn sắp lạnh.” Diệp Dịch Sinh lúc này mới ban phát thiện tâm, gõ gõ bát của y.

**

Cơm nước xong, Tần Tự chủ động xin đi thu thập bát đũa, Diệp Dịch Sinh cũng không ngăn cản y, ngồi xuống sô pha xem tập tranh.

Bát đũa của hai người, Tần Tự chưa đến mười phút đã rửa xong. Y rửa tay, đi ra khỏi phòng bếp, liền nhìn thấy Diệp Dịch Sinh ngồi trên sô pha xem tập tranh, sắc mặt chăm chú, đường cong bên mặt tinh xảo mà nhu hòa.

Trái tim của Tần Tự bị cảm giác vui sướng cùng với ngọt ngào lấp đầy, y chậm rãi đi qua, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Diệp Dịch Sinh, ôn nhu sờ sờ đám tóc ở sau cổ hắn.

Diệp Dịch Sinh cảm thấy ngứa ngáy, nhíu nhíu mày, quay sang, liền nhìn thấy ánh mắt sáng ngời trong suốt của Tần Tự đang nhìn hắn. Trái tim tựa hồ bị cái gì kích thích một chút, hắn không được tự nhiên, khấp lại tập tranh, nhẹ giọng nói “Ta phải trở về trường học.”

“Địch Sinh.” Tần Tự vội vàng bắt lấy tay hắn “Bây giờ trở về trường học quá muộn, ngày mai người lại trở về đi.”

“Ngày mai ta còn có tiết học.” Diệp Dịch Sinh không chút nghĩ ngợi, nói.

“Nhưng ngày mai là thứ bảy.....” Tần Tự nói chuyện, đột nhiên ho khan hai tiếng “Khụ khụ..... Ta hình như chưa được khỏe lắm.....”

Diệp Dịch Sinh nhìn y giả bộ một cách vụng về, cười khẽ một tiếng “Chưa khỏe a. Muốn ta đưa người đi bệnh viện chuyển thêm vài bình dịch?”

“Ngạch.....” Tần Tự ngượng ngùng buông tay hắt ra “Không cần đi bệnh viện.”

“Liền ở một đêm.” Diệp Dịch Sinh nhìn xuống, một lần nữa mở tập tranh ra.

Tần Tự còn tưởng rằng chính mình nghe lầm, chờ đến lúc nhìn thấy sắc mặt bình thản ung dung của Diệp Dịch Sinh, y mới giật mình tỉnh lại. Lồng ngực bị cảm giác vui sướng cực đại lấp đầy, y ngừng mắt nhìn đường nét diêm tinh bên mặt Diệp Dịch Sinh, nhin không được dán lại gần, khẽ hôn một cái lên má hắn.

Diệp Dịch Sinh giật giật lông mi, quay sang nhìn y.

Làn da hơi tối màu của Tần Tự nổi lên một màu hồng khả nghi, ánh mắt của y dao động nhìn xung quanh, ý đồ chuyển dời lực chú ý của Diệp Dịch Sinh “Ta quên nói, đệm trải giường cùng sàng đan trên giường người đều bị ta đưa đến tiệm giặt quần áo, cũng không biết –”

Lời nói của y bỗng nhiên bị gián đoạn, gương mặt trước mắt bỗng nhiên phóng đại, ngũ quan rõ ràng đến mức khó có thể tin được.

Đôi môi mềm mại của Diệp Dịch Sinh, đang dán trên môi y.

Tần Tự quên cả hô hấp, y ngốc ngốc trợn to mắt, đầu trống rỗng. Nụ hôn này rõ ràng nhẹ tựa lông vũ, nhưng trong chớp mắt, lại khắc một dấu ấn thật sâu ở trong đáy lòng đang cuộn trào của y, đó là dấu ấn chỉ thuộc về một mình Diệp Dịch Sinh.

Diệp Dịch Sinh nhìn mi mắt rung động cùng với ánh mắt kinh ngạc của Tần Tự, hắn cũng cảm thấy sững sốt. Vừa rồi, hắn chẳng qua là nhìn bộ dáng cần cần môi dưới của nam nhân có chút động nhân, đầu nóng lên, liền nghiêng đầu qua, hôn lên môi y. Nhưng đến khi hai đôi môi chân chính dán vào nhau, hắn mới biết được hắn vừa làm cái gì.

Môi của Tần Tự có chút tái nhợt, nhưng lại vẫn rất mềm mại, môi trên hơi dày hơn môi dưới một chút. Diệp Dịch Sinh phát hiện chính mình có chút không chế không được mà đi miêu tả hình dạng nơi đó, hắn cảm thấy Tần Tự vươn tay vòng qua sau cổ của hắn, nghe thấy hơi thở của hai người, tim hắn đập mỗi lúc một nhanh, phảng phất giống như bất cứ lúc nào cũng có thể văng ra khỏi lồng ngực.

Giống như có cái gì đó thất khống, ngay trong giây phút môi của hai người dán vào nhau. Tần Tự đầu tiên là nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm cánh môi của Diệp Dịch Sinh. Người kia trong mắt lóe ra một mặt sững sốt, theo bản năng hơi hơi mở cánh môi. Đầu lưỡi của Tần Tự rất nhanh liền chuồn vào, liếm láp răng nanh của Diệp Dịch Sinh, động tác phi thường mềm nhẹ. Trong lúc Diệp Dịch Sinh còn đang sững sờ, đầu lưỡi non mềm của người nọ lại thò vào chỗ sâu, cuốn lấy lưỡi của hắn. Một loại cảm giác giống như là bị điện giật chảy dọc toàn thân của Diệp Dịch Sinh, trong lúc hắn còn chưa lấy lại được ý thức, tay đã vươn ra, đè gáy của Tần Tự lại, khiến cho miệng lưỡi của hai người càng thêm thân mật dán vào nhau.

Hai người ở trên sofa hôn đến khó bỏ khó rời, thở hồng hộc. Tần Tự mặt nghẹn đến đỏ bừng, nhưng một giây đều luyến tiếc dừng lại, y đè Diệp Dịch Sinh dưới thân, tham lam mút lấy đầu lưỡi của hắn, hấp thu nước bọt ngọt ngào trong miệng hắn. Diệp Dịch Sinh vốn không có nhiều kinh nghiệm, ngay từ đầu bị y hôn cũng không hề có chút sức lực phản kháng nào, sau này cũng hiểu được chút môn đạo, vươn tay vùng dậy, hai người lập tức trao đổi tư thế. Lần này hắn đặt Tần Tự ở dưới thân, niết cầm y, miệng lưỡi ở trong miệng y linh hoạt mà công thành đoạt đất

29. Chương 29: Giao Triền (thượng)

“Ân.....”

Cổ họng Tần Tự phát ra một tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn, y ôm chặt lấy eo lưng của người ở phía trên, làm cho thân hình của hai người dán vào nhau càng thêm chặt chẽ. Y dùng một bàn tay men theo vạt áo sơ

mi của Diệp Dịch sinh rồi thò tay vào bên trong áo, mê muội vuốt ve đường eo mạnh mẽ rắn chắc, tấm lưng bóng loáng của hắn. Diệp Dịch Sinh bị y sờ soạng, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng bốc hỏa, nhìn không được mà nặng nề cắn một phát lên môi của Tần Tự, lúc này mới rời khỏi môi y, thở hồng hộc bình phục hơi thở.

“Hô.....” Hai má của Tần Tự đỏ vô cùng, y kịch liệt thở hổn hển, bởi vì bị bệnh nặng mới khỏi, một nụ hôn này giống như lấy đi toàn bộ dưỡng khí trong cơ thể của y, làm cho toàn thân y bủn rủn, cảm giác mệt mỏi hơn cả khi chạy đường dài.

“Dịch Sinh, hình như ngươi nặng hơn lúc trước một chút?” Tần Tự đánh giá đoạn eo tuyến bị lộ ra của người đang ở phía trên thân thể, da thịt trắng ngà bóng loáng khiến y hoàn toàn không dời mắt được.

Diệp Dịch Sinh kinh ngạc phát hiện chính mình vừa rồi động tình, trong lòng có chút ảo não, có lẽ trả lời y, lại dời ánh mắt sang chỗ khác, không tự nhiên, nói “Nụ hôn vừa rồi..... Ngươi đừng nghĩ nhiều.....”

Trong ánh mắt của Tần Tự tràn ngập tiếc ý, y bốn cột nhìn thanh niên tuấn tú “Ta biết, ngươi sẽ không thích ta. Yên tâm, ta sẽ không tự mình đa tình.”

“Ngươi.....” Diệp Dịch Sinh bị những lời này của y làm cho á khẩu không nói được gì, hắn trừng mắt liếc nhìn nam nhân vẻ mặt biếng nhác đang nằm trên sofa một cái, đang muốn thò tay kéo hắn ngồi dậy, lại bị Tần Tự vươn tay kéo lại, toàn bộ thân thể đều ngã lên trên người y.

“Dịch Sinh.....” Cánh môi mềm mại của Tần Tự dán lên tai hắn, ái muội lè vào lỗ tai hắn mà thở hắt ra “Chúng ta..... Làm đi.”

“Không được, ngươi chưa khỏi bệnh.” Diệp Dịch Sinh bắt lấy cái tay đang vuốt ve loạn lên ở trên người hắn.

“Ngươi sợ ta lây bệnh cho ngươi à?” Ngữ điệu của Tần Tự nhẹ nhàng mà mơ hồ, còn mơ màng mang theo ý cười. Y vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai của Diệp Dịch Sinh, khàn khàn nói “Vừa rồi chúng ta còn trao đổi qua lại bao nhiêu nước bọt như vậy, hiện tại muốn phòng cũng không còn kịp rồi. Hơn nữa –” Y giang hai chân ra, ám chỉ, cọ cọ hai bên hông của Diệp Dịch Sinh “– ta nghe nói ra mồ hôi sẽ giúp người bị bệnh cảm khỏi nhanh hơn.”

“Tần Tự!” Diệp Dịch Sinh động động khuỷu tay, ánh mắt sâu thẳm nhìn y “Ngươi đừng nhạ hỏa.”

Đáp lại hắn, là một đôi môi nhanh chóng dán lên.

“Ngô.....”

Diệp Dịch Sinh trợn tròn mắt, trong ánh mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ cùng giãy dụa, cuối cùng lý trí của hắn vẫn tước vũ khí đầu hàng, cầm lấy cằm của Tần Tự, hôn trở lại.

Nụ hôn nóng bỏng, miệng lưỡi triền miên, thân thể dán sát vào nhau, khiến bầu không khí xung quanh kịch liệt nóng lên. Lần này Diệp Dịch Sinh không nhẫn nại nữa, mà gần như thô lỗ chế trụ cằm của Tần Tự, dùng lực đem đầu lưỡi với vào bên trong khoang miệng ấm áp của y, hung tợn cắn quấy. Dòng nước dính nị chảy ra từ nơi đôi môi đang dính sát vào nhau của hai người, Tần Tự chỉ hận hắn không thô bạo với mình hơn một chút, y nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Diệp Dịch Sinh, hai tay cũng không thành thật, thò đến bên hông của Diệp Dịch Sinh, cởi vớ đai lưng của hắn, thò vào bên trong mếp quần, vội vàng khó nhọc sờ soạng còn thịt còn đang mềm oặt.

Hạ thân hai người chặt chẽ ma sát với nhau, Diệp Dịch Sinh có thể rõ ràng cảm nhận được cái cắn này nợ của Tần Tự đan dính vào bên hông của hắn, không khác gì một nòng súng nóng cháy. Khi Tần Tự lấy tay cầm lấy tính khí của hắn, xoa nắn nó, một cổ khoái cảm đã xa cách một thời gian lập tức khiến đầu não của hắn trống rỗng, cổ họng nhện không được phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn.

Diệp Dịch Sinh động tình trước bộ dáng đang ra sức lấy lòng của Tần Tự, hắn nhìn hàng lông mi dài đang sụp xuống, tay phải cuốn lấy tính khí của hắn, nhanh chóng triệt động, ngón cái cũng thường vạch qua quy đầu non mềm, kích thích lỗ nhỏ mẩn cảm trên đó.

“Ân.....” Diệp Dịch Sinh cau mày mang theo một chút ần ẫn, rất nhanh liền khuất phục trước sự dụ hoặc của Tần Tự, khiến trong lòng hắn đồng thời có chút không cam tâm, lại nhìn không được ghé sát lại khu vực cần cổ của Tần Tự, hung hăng cắn vào xương quai xanh của y. Tần Tự trầm thấp thở hổn hển một tiếng, lại

càng thêm hưng phấn. Y dùng một bàn tay cởi bỏ quần lót của mình, giải phóng tính khí đang sưng cứng của mình ra, đặt cùng với tính khí của thanh niên, cùng nhau triệt động. Diệp Dịch Sinh cúi đầu nhìn hai căn tính khí đỏ thắm cứng rắn để cùng một chỗ, màu mắt càng thêm ám trầm, hần thẳng lưng, khàn khàn nói “Lộng nhanh lên.”

“Ta mỗi tay.....” Tay Tần Tự thật sự mỗi, y buông tính khí của Diệp Dịch Sinh ra, bắt đắc dĩ nói “Lộng lâu như vậy người còn chưa chịu bắn, ta không có khí lực.”

Diệp Dịch Sinh vừa bị khơi mào hứng trí, tính khí trướng đại đang kêu gào đòi phát tiết dục vọng, nào nghĩ đến việc Tần Tự lại nửa đường bỏ gánh mặc kệ. Hần cắn một ngụm ở bên ngoài miệng của y, thanh âm khàn khàn “Vừa rồi là ai nói muốn làm, à?”

Mặc Tần Tự lập tức đỏ ửng, y dùng ánh mắt bảo Diệp Dịch Sinh nhìn về phía một gói to đang nằm dưới đất, nhẹ giọng nói “Bên trong có thuốc mỡ.....”

Diệp Dịch Sinh làm sao có khả năng không hiểu ý của y, hần nhanh chóng lấy một ống thuốc mỡ màu đỏ ở bên trong gói to, lại ném tầm mắt ám trầm về phía nam nhân đang nằm trên sofa “Tự cởi quần áo đi.”

Tần Tự ân một tiếng, ngoan ngoãn cởi cả áo lẫn quần dài, đá đến một bên ở trên sàn. Tính khí giữa hai chân y vẫn còn chấn hưng tinh thần mà đứng thẳng, dưới tầm mắt của Diệp Dịch Sinh, thậm chí không tìm lòng được mà từ đỉnh chảy ra một chút dâm dịch.

“Nâng một chân lên.” Diệp Dịch Sinh ngưng mắt nhìn thân thể trần trụi của y, tầm mắt quét từ lồng ngực phong phú đến chỗ tối giữa hai chân, ánh mắt chăm chú không khác gì đang nhìn đám số liệu trên máy tính trong phòng thí nghiệm. Tần Tự làm theo lời của hần, nâng đùi phải lên, lấy tay ôm đầu gối, tim đập gia tốc, nhìn Diệp Dịch Sinh đầy chờ mong, lại có chút khẩn trương.

Diệp Dịch Sinh lấy ngón tay quẹt một đồng lớn thuốc mỡ, hần tách mở hai phiến mông của Tần Tự, nhứ mày nhìn y một cái “Đau liền nói.”

“Ân.” Tần Tự vội vàng gật đầu. Dưới ánh mắt chăm chú của Diệp Dịch Sinh, cục huyết giữa hai chân y thẹn thùng co quắp, Diệp Dịch Sinh vén vén vài sợi âm mao chỗ cửa huyết y, đem ngón tay dính thuốc mỡ chậm rãi đưa vào.

Dũng đạo của nam nhân phi thường căng chặt, khô khốc, Diệp Dịch Sinh hơi hơi chuyển động vài ngón tay, liền cảm giác bản thân rất khó để đưa sâu vào thêm một chút. Lần này, hần dứt khoát bóp thuốc mỡ lên thẳng huyết khẩu của nam nhân, bắt đầu làm mềm từ chỗ nếp uốn ngay huyết khẩu, mới tiếp tục dùng ngón tay dần dần thăm dò vào sâu bên trong. Động tác trên tay hần rất cẩn thận, thường thường sẽ quan sát biểu tình của Tần Tự. Toàn bộ quá trình Tần Tự đều biểu hiện mười phần thuận theo, nhưng Diệp Dịch Sinh vẫn có thể cảm giác được cơ đùi của y cứng lại.

“Rõ ràng làm chuyện này rất đau, vì cái gì lần đó còn muốn cưỡng bách ta phát sinh quan hệ với người?” Ba ngón tay của Diệp Dịch Sinh cắm ở bên trong, thông thả quấy động nội bích nóng ướt, vẻ mặt lại lạnh nhạt, không hợp với hoàn cảnh đầy dâm mỹ này.

Tần Tự sắc mặt ửng hồng, trán lấm tấm phủ một tầng mồ hôi mỏng manh, y nâng tầm mắt, gian nan liếc nhìn Diệp Dịch Sinh, khóe miệng khẽ nhếch, nói “Lúc đó ta cũng không biết làm thế nào mới có thể khiến cho người cao hứng, bất quá ta đoán..... Cáp..... Người vẫn là xử nam, khẳng định chịu không nổi loại kích thích này..... Cho nên liền tưởng, khiến cho người thích phải tư vị làm tình với ta..... Cũng không sai.....”

“Người cảm giác ta thích tư vị làm tình mà bị người khác bắt buộc?” Giữa chân mày của Diệp Dịch Sinh nhể lên một tia tức giận, ngón tay dùng lực đâm chọc nội bích ướt mềm mà dính nị.

Tần Tự khó nhịn rên rỉ một tiếng, cầu xin tha thứ, nói “Không có..... Trạng thái của ta lúc đó..... Người cũng biết, rất không ổn định..... Cáp a-” Không biết ngón tay của Diệp Dịch Sinh trạc tới nơi nào, tính khí ở phía trước của y, bởi vì đau đớn mà bán cương, không ngờ lại run run rẩy rẩy đứng thẳng lên. (N/A: 100 vote cho anh Dịch Sinh đứng dậy đi về thẳng, ko làm tình làm tiếc gì xót nữa)

Diệp Dịch Sinh cười nhạo một tiếng, vươn tay, cầm lấy tính khí của y, bắt đầu không nặng không nhẹ bộ lộng. Tần Tự không nghĩ tới hần sẽ làm chuyện này cho mình, cơ hồ muốn ngồi dậy, lại bị ánh mắt sắc bén của Diệp Dịch Sinh dọa nằm trở lại.

“Ngoan ngoãn ôm chân, đừng động.” Diệp Dịch Sinh thực ra cũng đang ra sức nhẫn nại, chỉ là hắn giỏi che giấu tâm tư của mình hơn Tần Tự. Nửa quỳ trên sofa, một bàn tay của hắn khai thác cảm địa căng chặt, một tay còn lại trực tiếp kích thích tính khí của Tần Tự. Nhìn lồng ngực phập phồng nhanh chóng của nam nhân, còn có ánh mắt ướt át kia, giống như một cái móc, khiến quả tim của Diệp Dịch Sinh cũng rung động theo.

“Được rồi..... Dịch Sinh.....” Tần Tự dùng ánh mắt thẳng thắn khát cầu nhìn hắn, đồng thời vươn đầu lưỡi liếm liếm môi dưới khô khốc, thấp giọng nói “Vào đi.....”

30. Chương 30: Giao Triền (hạ)

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, cầm một cái gối ôm lót xuống dưới phía eo của y, sau đó cởi bỏ đai lưng, cởi quần dài. Hắn quỳ ở giữa hai chân của Tần Tự, dùng tay nâng chân của y lên, hơi hơi hạ thấp phần eo lưng của mình, tính khí nóng rực ngăn chặn ở huyết khẩu ướt át.

“Người kiên nhẫn một chút.” Diệp Dịch Sinh giữ lấy đầu gối của Tần Tự, cầm lấy dục vọng của mình thử thăm dò đi vào bên trong. Vừa đi vào, tiểu huyết căng chặt liền cắn chặt lấy dục vọng của hắn. Hắn liếc nhìn xuống cái trán đang dán một tầng mồ hôi mỏng của Tần Tự, lấy tay sờ sờ hồng của y, khàn khàn nói “Đừng kẹp mạnh như vậy, thả lỏng một chút.”

Tần Tự nhú nhú đôi lông mày, ân một tiếng, gian nan thả lỏng hậu huyết của mình. Diệp Dịch Sinh cũng thò tay xoa nắn tính khí vì đau đớn mà héo rút của y, làm cho y có thể chuyển dời lực chú ý. Một lúc lâu để thích ứng, đôi lông mày nhíu chặt của Tần Tự mới thả lỏng ra một chút. Diệp Dịch Sinh lại chuyển sang giữ lấy đầu gối của y, uốn eo về phía trước.

Côn thịt chôn ở bên trong cơ thể của y nhanh chóng đi vào khu vực sâu nhất, cái loại cảm giác trướng trướng không thích hợp khiến Tần Tự theo bản năng rên rỉ một tiếng trầm thấp. Diệp Dịch Sinh cũng không biết y bởi vì đau, hay bởi vì cái gì, không dám hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận quan sát sắc mặt của y.

“Ta..... Không có việc gì.....” Thấy ánh mắt quan tâm của Diệp Dịch Sinh, trái tim của Tần Tự giống như được ngâm mình trong mật ngọt, chút đau đớn kia đối với y mà nói có thể có có thể không. Khóe môi y khẽ nhếch, dùng cằm chạm nhẹ nhàng cọ cọ eo của thanh niên, dùng ánh mắt cổ vũ mà chờ mong nhìn hắn “Người động đi, ta không sao.”

Lông mi nồng đậm mà thon dài của Diệp Dịch Sinh hơi hơi rung động, hắn cúi đầu, hôn lên khóe môi của Tần Tự một cái, giọng nói khàn khàn “Ta động.” Vừa dứt lời, rút toàn bộ tính khí đang bị vây hãm bên trong dũng đạo nóng ướt, rồi lập tức đâm trở lại huyết khẩu của nam nhân.

Va chạm lần này vừa mạnh vừa sâu, Diệp Dịch Sinh nhịn lâu lắm, tóc mái rối loạn trên trán của hắn sớm bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp. Xác nhận thân thể của Tần Tự đã có thể dung nạp hắn mà không đau đớn, liền nhanh chóng tăng nhanh tần suất đưa đẩy. Hắn vừa đỉnh lộng mặt sau của nam nhân, đồng thời cũng không quên thò tay an ủi tính khí đang phải chịu đựng vắng vẻ của y. Dưới sự kích thích kịch liệt từ cả hai phía, ánh mắt của Tần Tự dần dần tan rã, chỉ biết vươn tay theo bản năng, ôm lấy cổ Diệp Dịch Sinh, vuốt ve lưng của hắn.

“Ân..... A.....”

Hai người đều trong độ tuổi huyết khí phương cương, lại cầm dục vài ngày, chưa được một lúc, Tần Tự đã phóng xuất trong tay Diệp Dịch Sinh. Sau cao trào, dũng đạo càng thêm mẫn cảm, mị thịt non mềm tham lam mút lấy côn thịt đang xâm nhập, Diệp Dịch Sinh âm thầm véo lên đùi của mình vài cái, mới không mất mặt vì chưa đến năm phút đồng hồ đã tước vũ khí đầu hàng.

Rút dục vọng bị dính một chút bạch trọc ra, Diệp Dịch Sinh vỗ vỗ mông Tần Tự, giọng nói khàn khàn “Đổi tư thế, nếu không chân người sẽ bị tê.”

Tần Tự vẫn còn đang kịch liệt thở dốc, ánh mắt tan rã, dựa theo chỉ dẫn của Diệp Dịch Sinh đổi sang tư thế nằm sấp. Tư thế này khiến Diệp Dịch Sinh lúc tiến vào thuận lợi hơn rất nhiều, nhưng cũng đồng thời khiến tính khí của Diệp Dịch Sinh tiến vào chỗ sâu khó có thể tưởng tượng được.

“Cáp a.....” Lúc dục vọng của Diệp Dịch Sinh đâm vào, ngón chân của Tần Tự đều trở nên cứng ngắt. Y có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng với hình dạng của cái cần này nọ đang ở sâu bên trong cơ thể y một cách rõ ràng, tư thế quỳ nằm sắp khiến y cảm giác có chút xấu hổ, nhưng đồng thời cũng mang đến khoái cảm gấp bội. Nghe âm thanh ba ba phát ra từ hai cánh mông khi tính khí đâm vào, nghĩ đến người đang rong ruổi bên trong thân thể mình vẫn là Diệp Dịch Sinh với gương mặt cảm dục, Tần Tự chỉ cảm thấy hai má nóng bừng đến mức bốc cháy.

“Ân.....” Không bao lâu sau, Diệp Dịch Sinh cũng bắn. Ngay thời khắc cuối cùng, hắn kịp thời rút tính khí của mình ra, toàn bộ tinh dịch đều bắn lên đùi trong của nam nhân. Không nghĩ tới hắn không bắn vào bên trong, Tần Tự có chút thất vọng, nhin không được quay sang nhìn Diệp Dịch Sinh. Người ở phía sau nhận được ánh mắt của y, thở phì phò, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ vài cái lên mông y “Lần sau nhớ chuẩn bị bao.” Tần Tự lập tức liền hiểu được, ục một tiếng, đầu gối của y bị vải bọc xô pha có chút thô cứng ma sát có chút đau, dứt khoát ngồi dậy, nằm sắp lên trên người Diệp Dịch Sinh, hôn lên mặt hắn.

Diệp Dịch Sinh nhìn Tần Tự đang không khác gì một con cún to bị làm nũng trong lòng hắn, cảm thấy bất đắc dĩ, đồng thời lại có một chút cảm giác yêu thương khó miêu tả. Hắn hôn lên môi y, tùy ý để cho Tần Tự cởi hoàn toàn áo sơ mi của mình ra. Hai người trở nên trần trụi, thân thể dán lấy nhau, lại đều đang độ tuổi huyết khí phương cương, rất nhanh liền nổi dục vọng một lần nữa.

Hai người ở trên giường trong phòng ngủ làm hai lần. Tần Tự bệnh nặng mới khỏi, lần cuối cùng vừa mới kết thúc liền mệt đến mức không thể nâng nổi dù chỉ một ngón tay, y chôn mặt vào gối đầu, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, Diệp Dịch Sinh hơi hơi nhú mi, nâng một chân của y lên, từ bên cạnh hung hăng thao túng y, liền cảm giác hai má nóng bừng.

Diệp Dịch Sinh khẽ thở phì phò, nằm xuống bên cạnh y, sờ sờ mặt y, không yên lòng, nói “Mặt làm sao còn nóng như vậy? Có phải lại phát sốt hay không?” Vừa dứt lời, trên mặt liền biểu hiện hối hận, hối hận bản thân không nên nhất thời bị dục vọng khống chế, liền lôi Tần Tự ra làm mạnh như vậy.

“Không có, ta có chút mệt thôi.” Tần Tự tóm lấy tay hắn, đặt ở trong ngực mình, khoe miệng mang theo ý cười. Tuy rằng mí mắt rất nặng, nhưng y vẫn không muốn ngủ, y muốn nhìn Diệp Dịch Sinh, cứ như vậy nhìn hắn cả một đêm.

“Vậy người còn sức đi tắm rửa không? Nếu không ta lấy chậu nước đến cho người lau qua người?”

“Lau một chút đi.” Tần Tự ngáp một cái.

Diệp Dịch Sinh nhìn bộ dáng giống như sắp ngủ đến nơi của y, lại nhìn tinh dịch loang lổ trên người y, tính khiết phích lập tức phát tác, liền vào nhà tắm bưng một chậu nước ấm ra, dùng khăn mặt thấm ướt, thanh lý sạch sẽ từ trong ra ngoài cho Tần Tự.

Chờ đến khi đổi xong sàng đan, Tần Tự đã ôm một cái chăn mỏng, cuộn tròn trên giường, ngốc ngốc ngủ. Diệp Dịch Sinh đưa tay đặt lên trán y dò xét, xác định độ ấm nơi đó bình thường, mới yên tâm nằm xuống bên cạnh y.

Hắn không buồn ngủ, lại trở về nơi này, lại cùng Tần Tự làm loại chuyện này, trong lòng hắn đã rất rõ ràng, giữa hắn và Tần Tự đã có vài thứ không giống lúc trước. Có lẽ một Tần Tự táo bạo, điên cuồng khiến hắn chán ghét, nhưng một Tần Tự si tình, đơn thuần Tần Tự lại khiến hắn không có biện pháp kháng cự. Hắn nhìn y cẩn thận dè chừng tiếp cận, lấy lòng mình, nhìn y hèn mọn cầu xin tình cảm của mình, nhìn y bị đâm cho đầu rơi máu chảy, không hề giữ lại phần tình cảm phải trả giá khi theo đuổi mình, trái tim cứng rắn băng lãnh từ lâu đã buông lỏng.

Chỉ là, Tần Tự ngây ngốc thích hắn lại có thể duy trì bao lâu đâu. Hắn từng lên mạng tìm hiểu về loại bệnh này của Tần Tự, cho dù hiệu quả trị liệu có tốt, nhưng xác suất tái phát vẫn rất cao. Liệu có một ngày nào đó, y bị một chuyện gì đó kích thích, lại biến thành kẻ điên lúc ban đầu, đi tù cầm hắn? Mà hắn biết rõ, khi khả năng xấu nhất xảy ra, hắn còn có thể không hề có khúc mắc lại một lần nữa chấp nhận Tần Tự sao? Cơ ác mộng đó, nếu lại trải qua một lần nữa, hắn có phải sẽ điên mất hay không?

Diệp Dịch Sinh không dám cũng không tình nguyện đi tưởng tượng sâu vào đáp án của mấy vấn đề này. Hắn nhìn sườn mặt ngủ say của Tần Tự, đưa tay vuốt ve lông mi anh tuấn của y, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười khổ.

31. Chương 31: Không Chán Ghét Người

Sáng sớm, ánh nắng chói mắt chiếu rọi vào trong phòng ngủ, khiến cho hai thân ảnh đang dựa sát vào nhau trên chiếc giường lớn dưới ánh mặt trời càng thêm phá lệ rõ ràng. Thanh niên tuần tú ngủ ở bên ngoài khẽ run rẩy mí mắt mỏng manh, rồi mở choàng mắt nhìn căn phòng tràn đầy ánh sáng vàng rực.

Diệp Dịch Sinh chuyện đầu tiên sau khi tỉnh dậy là liếc nhìn đồng hồ treo tường, còn chưa đến tám giờ. Hắn thở hắt ra, lúc này mới cúi đầu nhìn về người đang nằm trong lòng hắn.

Tần Tự vẫn còn đang ngủ, y gối đầu lên ngực hắn, cánh tay gắt gao ôm lấy eo hắn, một bộ sợ hắn chạy mất. Diệp Dịch Sinh khẽ cười thầm, hắn cẩn thận tách mở cách tay đang ôm lấy bên hông, lại cầm gối đầu nhét vào trong lòng Tần Tự, sau đó rón rén tay chân đi xuống giường, vào toilet rửa mặt.

Đợi đến lúc hắn xuống dưới lầu mua bữa sáng trở về, Tần Tự mới khó khăn tỉnh dậy. Y mang một cái đầu bù xù, để chân trần, chạy theo mùi sữa đậu nành đi tới phòng khách.

“Thơm quá a, người mua bữa sáng ở cửa hàng tiện lợi sao?” Tinh thần của Tần Tự rất tốt, tối hôm qua vừa làm ‘vận động’ xong, ra một thân mồ hôi, y cảm giác bệnh cảm mạo của mình đã gần như khỏi hẳn.

Diệp Dịch Sinh gật gật đầu, thúc giục y “Nhanh đi rửa mặt, bằng không bữa sáng sẽ nguội.”

Tần Tự ân một tiếng, xoay người chạy vào trong toilet. Hai người ăn xong bữa sáng, Tần Tự muốn ở cùng với Diệp Dịch Sinh lâu hơn một chút, liền đề nghị đi đến trung tâm nghệ thuật xem triển lãm ảnh. Diệp Dịch Sinh tuy rằng còn nghĩ đến tiến độ thực nghiệm, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của Tần Tự, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

Tần Tự lái xe chở hắn đi đến trung tâm nghệ thuật, đi mất khoảng nửa giờ. Ở khu vực hành lang thủy tinh ở tầng hai của trung tâm đang triển lãm các tác phẩm của một nhiếp ảnh sư cao cấp ở trong nước. Diệp Dịch Sinh đối với nhiếp ảnh không hiểu lắm, nhưng năng lực thẩm mỹ cơ bản thì vẫn có một chút, hắn đi theo phía sau Tần Tự, liếc nhìn qua qua vài bức ảnh, ngẫu nhiên nghe Tần Tự bình luận hai ba câu, ngược lại cũng không cảm thấy mệt. Mà Tần Tự thì lại chuyên chú hơn nhiều, mỗi tấm ảnh chụp đều sẽ cẩn thận chăm chú nhìn. Lúc nhìn thấy một bức ảnh chụp người, y bỗng nhiên ngừng lại.

“Người thích bức ảnh này sao?” Diệp Dịch Sinh đi tới phía sau lưng y, nhẹ giọng nói.

Trong bức ảnh, một nam nhân cao lớn gù lưng, chở một hải tử được bọc rất cẩn thận, đang đi trên một vùng đất tuyết phủ ngập đến đầu gối.

Tần Tự không trả lời câu hỏi của Diệp Dịch Sinh, mà là nhìn chằm chằm bức ảnh kia đến mức xuất thần một lúc lâu, mới quay sang, thấp giọng nói “Kết cấu rất rõ ràng, cho nên nhìn lâu một chút.”

Diệp Dịch Sinh ỨC một tiếng, vẻ mặt như có đăm chiêu.

Sau khi xem xong triển lãm ảnh, hai người trở về, Diệp Dịch Sinh miễn cưỡng nhận ra tâm tình của Tần Tự so với lúc buổi sáng suy sụp hơn rất nhiều. Hắn do dự hồi lâu, vài lần câu nói đến cửa miệng, vẫn không thể nói ra sự hoang mang trong lòng.

Trên đường về chung cư, Tần Tự thấy một chợ rau rất lớn ở bên tay phải, liền rẽ xe đi vào, phí rất lớn khí lực mới tìm được một chỗ dừng xe.

“Người muốn ăn cái gì? Trưa nay ta nấu cho người.” Y giống như hồi phục lại sức sống, lúc nhìn Diệp Dịch Sinh khéo miệng còn mang theo một nụ cười tươi rói.

Diệp Dịch Sinh mặc danh nhẹ nhàng thở ra, hắn tháo dây an toàn “Tùy người, làm mấy món thanh đạm bình thường lót dạ là được.”

Nói thì nói vậy, nhưng cuối cùng Tần Tự vẫn mua một đồng lớn đồ ăn, cá, thịt, hải sản, bốn cánh tay của hai người thiếu chút nữa cũng không xách được.

“Mua nhiều như vậy, ăn được hết sao?” Diệp Dịch Sinh xách hai túi đồ nặng trĩu, bất đắc dĩ nhìn về phía nam nhân đang mở cửa chung cư.

“Để trong tủ lạnh, từ từ ăn.” Tần Tự cao hứng, y mở cửa chung cư, cùng Diệp Dịch Sinh xách đồ ăn bỏ vào trong phòng bếp, lại không biết lấy từ đâu ra một cái tạp giề Doraemon, vây quanh thắt lưng, liền bắt đầu động thủ chuẩn bị cơm trưa.

“Người ra phòng khách lấy máy tính của ta xem phim đi, không cần ở nơi này, lát nữa mùi hương sẽ sặc cổ họng.” Tần Tự bận rộn vẫn không quên nhắc nhở người nào đó đang đứng chờ ở cửa phòng bếp.

Diệp Dịch Sinh ngược lại có chút không đành lòng, ngày hôm qua hắn chỉ tính toán buổi chiều đến xem Tần Tự một chút, xác nhận y không có vấn đề gì lớn liền đi, nhưng ai có thể nghĩ đến, hiện tại hắn lại ở chỗ này xem Tần Tự nấu cơm.

“Ta vẫn là trợ giúp người một chút đi...”

Tần Tự đặt khoai tây đã rửa sạch sẽ lên trên thớt gỗ, như cười như không liếc nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Diệp Dịch Sinh, lắc lắc đầu, nói “Vừa nhìn người liền biết mười ngón không dính nước, được rồi, ta làm một mình cũng được.”

Diệp Dịch Sinh bê mặt, sờ sờ mũi, trở về phòng khách xem phim. Mới xem [Tây Du Ký] được một nửa, hương thơm nồng đậm liền bay từ phòng bếp bay ra, khoe miệng Diệp Dịch Sinh khẽ mỉm cười, đang định đi vào phòng bếp, di động trong túi lại đột ngột vang lên.

Hắn vừa nhìn thấy thông báo trên điện thoại, đôi lông mày tuấn tú lập tức nhăn lại, âm thầm thở dài, đưa điện thoại kề sát bên tai “Uy?”

“Dịch Sinh..... Cái kia, hôm nay người rảnh không? Ta có hai vé xem phim [xxx] buổi đầu tiên, buổi tối chúng ta cùng đi xem phim được không?”

Là âm thanh của Văn Điềm, mềm mại, mang theo một tia khẩn cầu. Diệp Dịch Sinh dè dặt, trầm mặc vài giây, mới khẽ hạ giọng, nói “Văn Điềm..... Thực ra người là một cô gái tốt.....”

Nữ hài ở đầu dây bên kia nghe được câu này, phảng phất như dự cảm đến cái gì, ánh mắt ảm đạm, cắn chặt môi dưới.

“Nhưng mà, ta vẫn luôn coi người như bạn bè, không có cảm giác khác. Nếu như ta khiến người hiểu nhầm, ta rất xin lỗi.”

Người ở đầu dây bên kia rốt cuộc không nghe tiếp được nữa, che miệng lại, lập tức tắt điện thoại.

Diệp Dịch Sinh nghe âm báo bạn ở đầu dây bên kia, đau đầu, đặt di động vào trong túi. Vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy cái thân ảnh nào đó đang dựa vào cửa phòng bếp.

“Là cô gái lần trước sao?” Ánh mắt của Tần Tự thoát nhìn có thể coi như là bình tĩnh.

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, lại nói “Vừa rồi nói chuyện người cũng nghe thấy rồi.”

“Chuyện lần trước..... Là ta không đúng.....” Vốn dĩ mối quan hệ hiện tại của hai người tốt như vậy, Tần Tự cũng không nguyện ý nhắc tới khúc mắc ngày đó, nhưng cần đối mặt, thì vẫn phải đối mặt. Lại nói, thông qua đoạn đối thoại vừa rồi, y đã hiểu rõ được suy nghĩ của Diệp Dịch Sinh.

Diệp Dịch Sinh nghe được lời giải thích của y, ánh mắt nhu hòa một chút “Không liên quan đến người, ta lúc ấy..... Nói trọng điểm, người cũng không cần để ở trong lòng/”

“Ân.” Tần Tự gật gật đầu, đi tới, nhìn nhìn Diệp Dịch Sinh, ngữ điệu có vài phần thấp thỏm “Dịch Sinh, thực ra từ buổi sáng, ta vẫn luôn muốn hỏi..... Người có phải là không chán ghét ta nữa hay không?”

“Người nói đâu?” Diệp Dịch Sinh bỗng bật cười.

Tần Tự ngượng ngùng sờ sờ đầu, tay y niết vạt dưới cửa tạp giề, bỗng nhiên hết sức khẩn trương, giống như một thiếu niên đang đối mặt với mối tình đầu “Ta về sau có phải có thể tiếp tục theo đuổi người hay không?”

Diệp Dịch Sinh không nói chuyện, mà móc di động của mình ra, dứt khoát lưu loát nói “Đưa số điện thoại của người cho ta.”

Tần Tự a một tiếng, lúc này mới phát hiện, nguyên lai hai người nhận thức nhau lâu như vậy, y cả số điện thoại của Diệp Dịch Sinh cũng không có. Y vội vàng đọc một chuỗi số, nhìn Diệp Dịch Sinh gọi vào dãy số của mình, nghe tiếng chuông vang vọng ở trong phòng bếp, chỉ cảm thấy cả người đều như băng, giống như lạc trong mây mù, không chân thật.

32. Chương 32: Tâm Sự

“Đồ ăn của người có phải bị khét rồi hay không?”

Ngay sau đó, Tần Tự lập tức sức sờ, thanh niên mang theo ngữ khí trêu chọc vang lên bên tai y. Y a một tiếng, sắc mặt sợ hãi chạy vào trong phòng bếp.

Sự thật chứng minh, món thịt bò hầm khoai tây kia mặc dù bị nấu khét dẫn đến hình ảnh có chút khó coi, nhưng khi ăn vào lại có một phen phong vị khác. Đối với một bàn đồ ăn lớn mà Tần Tự vất vả nấu, Diệp Dịch Sinh cũng rất nể tình ăn hai bát cơm lớn.

Cơm nước xong, Tần Tự liền đưa Diệp Dịch Sinh trở về đại học T. Lúc chào tạm biệt thanh niên ở cổng ký túc xá, Tần Tự lưu luyến không rời, chậm chạp bước từng bước xuống cầu thang.

Diệp Dịch Sinh đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn thân ảnh cao lớn kia hoàn toàn biến mất khỏi khu vực xanh hóa của ký túc, mới ngồi trở lại bàn học, mở notebook ra làm việc.

Không lâu sau, di động hất đặt trên bàn khẽ chấn động.

Diệp Dịch Sinh đang bận tìm kiếm vài điểm mấu chốt để kết thúc luận văn, tưởng tin rác, cũng không để tâm. Lại qua hơn năm phút, di động tiếp tục chấn động một chút.

Diệp Dịch Sinh kiểm tra nốt một hàng số liệu phần kết luận, lúc này mới cầm lấy di động đặt ở bên bàn, mở khóa màn hình.

“Ta về đến nhà. Người đang làm luận sao? — Tần Tự”

“Sẽ không lại đọc luận văn đi? Đại học bá? ;-) — Tần Tự”

Không nghĩ tới Tần Tự còn biết dùng icon cảm xúc, Diệp Dịch Sinh nhìn hai dòng tin nhắn trên màn hình, bỗng bật cười. Hắn nghĩ nghĩ, gửi một tin nhắn ngắn gọn cho y:

Người thật đúng là rảnh rồi. — Diệp Dịch Sinh

Tin nhắn vừa gửi, chuông di động liền vang lên. Diệp Dịch Sinh vừa thấy điện thoại, khóe miệng nhếch nhếch, cầm điện thoại đặt lên bên tai.

“Làm sao?”

“Ta phát hiện, ta không nên cho người trở về sớm như vậy.” Ngữ khí của Tần Tự mang theo ý cười, y nằm trên sofa, nơi đó tựa hồ vẫn còn lưu lại một chút khí tức của Diệp Dịch Sinh. Y u u thở dài “Vừa về đến nhà, liền phát hiện bản thân lại nhớ người.”

Diệp Dịch Sinh trong lòng run lên một chút, ngoài miệng lại cứng rắn “Người không phải đang chuẩn bị mở triển lãm tranh sao? Hiện tại vẽ vài bức đi?”

Nhắc đến công tác, sắc mặt của Tần Tự nhất thời liền ảm đạm “Chúng ta nói chuyện khác được không, hôm nay là cuối tuần. Người không cần giống như Dương Nhân, cả ngày giục giục giục, linh cảm của ta sắp khô kiệt hết.”

Dương Nhân là quản lý của Tần Tự, phụ trách trưng bày cùng với tiêu thụ tranh của Tần Tự, lúc ăn cơm trưa Tần Tự có nhắc đến nàng với Diệp Dịch Sinh. Khép máy tính lại, Diệp Dịch Sinh khẽ cười, nói “Tần đại họa sĩ, người làm nghề tự do, mỗi ngày đều có thể ngủ đến lúc nào muốn tỉnh thì tỉnh, bao nhiêu người hâm mộ người đâu, người còn có cái gì để oán giận.”

Tần Tự nghe thấy tiếng cười ở đầu dây bên kia, chỉ cảm thấy đầu quả tim ngứa ngứa, hận không thể ngay lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Dịch Sinh, hôn hắn một cái. Y đổi tư thế nằm trên sofa, tươi cười hơn

hở nói với đầu dây bên kia “Được rồi, ta về sau nhất định cố gắng vẽ vẽ, kiếm tiền.....” Tần Tự cố ý kéo dài thanh âm, ái muội nói “Dưỡng người.”

Diệp Dịch Sinh nóng bừng mặt, hắn không được tự nhiên, nói “Đừng loạn nói đùa, lát nữa ta còn phải đến tân giáo khu, ký văn kiện hộ đạo sư. Nếu không còn chuyện gì ta tắt điện thoại đây.”

“Nha nha.” Tần Tự lập tức nóng nảy “Đợi đã, ngày mai ta còn có thể đến trường học gặp người không?”

Diệp Dịch Sinh hàm hồ lên tiếng “Không cần đến quá sớm..... Cứ như vậy đi, ta tắt máy đây.”

Lúc buông di động xuống, Diệp Dịch Sinh mới phát hiện tim hắn đập rất nhanh. Hắn vỗ vỗ gương mặt đỏ bừng, ngồi xuống bàn, bắt đầu thu thập đồ đạc. Từ sau ngày hôm đó, cứ cách hai ngày Tần Tự lại đến đại học T một lần, có khi sẽ mang theo chút hoa quả, sữa bò đến thăm hắn. Đến tuần khảo thí, Diệp Dịch Sinh có vài báo cáo thực nghiệm đều đến giai đoạn deadline, còn có hai bản luận văn ngắn cần phải hoàn thành, mỗi ngày đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, thường xuyên thức đêm ở đồ thư quán. Tần Tự mỗi lần đến cũng không quấy rầy hắn, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh hắn, có đôi khi sẽ ngồi xem vài tập tranh mà y mang đến, có đôi khi sẽ chuyên chú ngồi bên bàn vẽ vẽ tác phẩm mới.

“Có khát không? Ta mua chanh tuyết.”

Đêm nay, Tần Tự giống mọi hôm, công bàn vẽ đi vào, tay chân rón rén ngồi xuống bên cạnh hắn.

Diệp Dịch Sinh xoa xoa ánh mắt khô khốc, ngẩng đầu liếc nhìn Tần Tự. Trán nam nhân phủ một lớp mồ hôi mỏng, lưng áo T – shirt màu trắng cũng hơi ẩm ướt, hắn lấy một cái khăn giấy cho y, nhẹ giọng nói “Về sau không cần mang đồ ăn cho ta, ở trong đồ thư quán cũng có chút ảnh hưởng không tốt.”

Tần Tự hậm hực ục một tiếng, nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi. Cụp mắt, ánh mắt bị che khuất có chút ảm đạm, y đặt hai ly chanh tuyết được gói cẩn thận lên trên bàn. Diệp Dịch Sinh toàn thân cùng với tâm trí đều đang vùi vào bên trong luận văn, nói xong câu đó liền cầm đầu đọc sách, chờ đến lúc tiêu hóa xong toàn bộ những ý trọng điểm, lúc hắn ngẩng đầu lên, bên cạnh đã không còn thân ảnh của Tần Tự.

Diệp Dịch Sinh liếc mắt nhìn thuốc màu cùng với bàn vẽ đặt ở bên cạnh, lại nhìn ly chanh tuyết nằm lẻ loi trên mặt bàn, bỗng nhiên hiểu được cái gì.

Hắn rời khỏi phòng tự học, đi đến cửa cầu thang phòng cháy rất ít người đi qua đi lại, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một thân ảnh cô đơn đang ngồi trên bậc thang.

Diệp Dịch Sinh âm thầm thở ra nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh y.

“Làm sao? Còn giận chuyện ly trà chanh?”

“Không phải.....” Tần Tự đặt hai tay ở trên đầu gối, bộ dáng không khác gì một đứa nhỏ, ánh mắt mờ mịt vô thức. Y nhẹ giọng nói “Mẹ ta ngày mai muốn kết hôn.”

Ánh mắt Diệp Dịch Sinh lóe ra một tia sững sốt, trước mặt hắn, Tần Tự có nhắc đến mẫu thân của y vài lần, nói nàng đã ly hôn từ rất lâu, nhiều năm như vậy vẫn chưa tái hôn. Không thể tưởng tượng được..... Khó trách hôm nay Tần Tự khác thường như vậy. Hắn không khỏi có chút hối hận vừa rồi bản thân có chút vắng vẻ y, vờn tay, vỗ vỗ bả vai Tần Tự.

“Không có việc gì.....” Hắn cũng không biết nói lời an ủi người khác, trong đầu suy nghĩ qua lại, chỉ biết liên tục nói ba chữ này “Không có việc gì.....”

“Lần trước bởi vì ta xảy ra tai nạn giao thông, cho nên nàng hủy bỏ hôn lễ. Lần này..... nàng thật sự kết hôn.”

Ngữ khí của y tuy rằng bình tĩnh, lại không che giấu được cảm xúc thất lạc cùng với yếu ớt. Diệp Dịch Sinh nhìn Tần Tự như vậy, chỉ cảm thấy lồng ngực chua xót vô cùng, nhịn không được vươn tay, ôm lấy vai lưng của Tần Tự.

Tần Tự bả vai run lên một chút, lập tức liền dụ ngoan đưa đầu dựa vào lồng ngực của thanh niên. Y quay sang, nhìn cái cằm với đường cong duyên dáng của Diệp Dịch Sinh, trong ánh mắt có một tia ấm áp.

“Ta đã từng nói với người chưa, ba mẹ ta sau khi ly hôn, mẹ ta chưa từng cho ta gặp ba ta. Hiện tại, ngay cả hân trông như thế nào ta cũng không nhớ, thậm chí ngay cả hình ảnh mơ hồ cũng không nhớ rõ.”

Diệp Dịch Sinh trong lòng lại nhảy một chút, hân dùng ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của Tần Tự, không đành lòng nói “Mẹ người, khả năng cũng có nỗi khổ riêng đi.....”

Tần Tự nặng nề cười một cái, nụ cười có chút tái nhợt “Người còn nhớ rõ cái buổi tối đầu tiên ta đến đại học T tìm người sau khi chữa khỏi bệnh không, nàng hẹn ta gặp mặt ở tiệm cà phê, khuyên ta không cần quần người, nói người khẳng định sẽ không tha thứ ta, lại càng không nói đến việc thích ta.”

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, môi mỏng khẽ nhếch, cánh tay ôm bả vai của Tần Tự dùng lực hơn một chút.

“Trước kia ta rất hận nàng, hận nàng vì cái gì không cho ta gặp mặt ba ta. Thẳng đến buổi tối ngày hôm đó, là lần đầu tiên nàng nhắc tới hôn nhân thất bại của nàng với người kia, cuối cùng còn viết một tờ giấy cho ta.”

“Ừ..... địa chỉ của ba người sao?” Ngữ điệu của Diệp Dịch Sinh có chút do dự.

Tần Tự nói đúng vậy, y ngửa đầu nhìn Diệp Dịch sinh, bên trong ánh mắt phủ đầy mong chờ cùng với khẩn cầu “Ta muốn đi gặp mặt hân một lần, người có thể đi cùng với ta không?”

33. Chương 33: Diệp Tranh

Diệp Dịch Sinh đương nhiên đáp ứng thỉnh cầu của Tần Tự. Kế hoạch của hân là ngày hôm sau của buổi khảo hạch cuối cùng của môn chuyên ngành, hân sẽ đến thành phố J cùng với Tần Tự để gặp phụ thân của y.

Tần Tự rất vui vẻ, lúc rời khỏi đại học T trên mặt đều là tươi cười, ở trong bóng đêm lưu luyến không rời phát tay với hân.

Khóe miệng của Diệp Dịch Sinh cũng ẩn chứa một nụ cười mơ hồ, dứt tay trong túi quần, chậm rãi đi về phía ký túc xá.

Còn chưa đi đến cửa ký túc xá, trên lưng liền bị ai đó vỗ một cái, quay đầu, liền nhìn thấy Trịnh Minh Vũ vẻ mặt cau có. “Dịch Sinh, gần đây người đang bận cái gì? Thần long kiến thủ bất kiến vĩ.” (N/A: rồng thần thấy đầu không thấy đuôi.)

“Bạn ôn tập a.” Diệp Dịch Sinh quẹt thẻ, đẩy cửa phòng đi vào bên trong. Trịnh Minh Vũ tò tò đi theo sau lưng hân, trông mắt quay tròn chuyển động không ngừng “Ta phát hiện trạng thái của người hôm nay có gì đó không đúng.”

Diệp Dịch Sinh liếc mắt nhìn hân “Như thế nào là không đúng?”

“Ân.....” Trịnh Minh Vũ sờ cằm, đánh giá Diệp Dịch Sinh từ đầu tới chân từ chân lên đến đầu, chau mày “Người hình như không quá giống mấy hôm trước.....Chẳng lẽ là, đang yêu đương?”

Diệp Dịch Sinh hí mắt nhìn Trịnh Minh Vũ, sắc mặt không có hảo ý, bình tĩnh gật đầu “Đúng vậy.”

“Ngọa tào!” Trịnh Minh Vũ cả kinh đến mức cằm đều sắp rơi xuống đất, hai tay túm lấy bờ vai hân, cả mặt đều là bất quái “Mau, nói cho ta biết là ai! Có phải người cùng với Văn Diễm tình cũ phục đốt? Hay là bông hoa của học viện nào thông báo với người?”

Diệp Dịch Sinh lắc lắc đầu “Nói linh tinh, đều không phải. Người đừng hỏi nhiều, chúng ta vừa mới bắt đầu được một đoạn thời gian.”

Trịnh Minh Vũ chắc một tiếng, vừa vặn lúc này thang máy đến tầng một, ding một tiếng mở ra. Trịnh Minh Vũ thấy còn có người khác, đành phải đem lời muốn nói nghẹn ở trong bụng.

Bất quá, vừa ra khỏi thang máy, Trịnh Minh Vũ liền kiểm chế không trụ, hứng trí bồng bồng đi theo Diệp Dịch Sinh vào phòng ngủ của hân, nhìn trái nhìn phải trong căn phòng, tựa hồ muốn nhìn căn phòng đến nở hoa.

“Nàng xinh không? Học viện nào?” Trịnh Minh Vũ vẫn không buông tay, tiếp tục khảo vấn Diệp Dịch Sinh.

“Xinh.....” Diệp Dịch Sinh nhú nhú đôi lông mày tuấn tú, cảm giác Tần Tự hoàn toàn không liên quan đến hai chữ này, vì thế lắc lắc đầu, nói “Hắn là họa sĩ, có phòng công tác riêng, không phải sinh viên trường chúng ta.”

Vì thế Trịnh Minh Vũ lập tức tưởng tượng ra một cô nàng tóc dài bay bay theo làn gió, mặc một chiếc váy trắng đầy thắm mã, hấn vỗ mạnh đùi dưới của mình, tỏ vẻ đau đớn, nói “Dịch Sinh, không thể tưởng tượng nổi người thế nhưng lại thích tỷ đệ luyện, ôi chao, thế thời đổi thay a.”

Diệp Dịch Sinh khê cười, đoán được Trịnh Minh Vũ đang hiểu lầm cái gì, bất quá hắn cũng lười giải thích, tùy tiện có lẽ vài câu rồi đuổi người ta đi, rồi vào phòng tắm rửa mặt.

Đổi một bộ quần áo ngủ đi ra, phát hiện di động hắn để trên bàn lấp lóe sáng, Diệp Dịch Sinh vừa cầm lên nhìn nhìn, quả nhiên là tin nhắn của Tần Tự.

“Ngày mai cùng với ngày kia thi thật tốt! Yêu thật nhiều! <>

Diệp Dịch Sinh bật cười, nghĩ đến cảnh tượng Tần Tự lên mạng tra mấy biểu cảm tình yêu, trong lòng chợt thấy một dòng nước ấm chảy qua.

Hắn vừa lau khô tóc, vừa nhắn tin trả lời “Biết, đi ngủ sớm một chút, không cần thức đêm.”

“Àn, ngủ ngon. Hôm sau gặp lại.”

Diệp Dịch Sinh để chế độ điện thoại sang chế độ rung, đặt ở bên gối, lại liếc nhìn bức tranh sơn dầu đặt ở góc tường, lúc này mới tắt đèn ngủ, an tâm nhắm mắt lại. Chưa mất một lúc, hắn liền chìm vào hương vị ngọt ngào của những giấc mơ. Trong mơ, Diệp Dịch Sinh quay trở về tám năm trước, nhìn thấy cái người đã rất lâu rồi không lại xuất hiện ở trong giấc mơ của hắn.

Diệp Tranh, tỷ tỷ đã qua đời của hắn.

Trong mơ, là hình ảnh hồi hắn còn học cấp ba, ngày đó bởi vì trường học mất điện, lâm thời nghỉ học, hắn đeo túi sách trở về nhà. Phòng khách không có một bóng người, ba mẹ đều đang ở chỗ làm, Diệp Tranh đang học đại học năm thứ hai thì càng không có thời gian rảnh để về nhà. Cho nên hắn khó có cơ hội được trộm lười, mở máy tính ở trong phòng ngủ, đeo tai nghe bắt đầu nghe nhạc.

Nhưng nghe nghe, hắn liền nhận thấy phòng khách truyền đến tiếng vang kỳ lạ. Hắn tưởng trộm tiền, vụng trộm mở hé ra một khe cửa, nhìn thoáng qua phòng khách, nhìn thấy thân ảnh của một nam một nữ đẩy đưa cùng một chỗ, đang kéo nhau đi vào phòng ngủ bên cạnh.

Bên cạnh là phòng ngủ của Diệp Tranh, mà cô gái đang ôm eo của nam nhân kia, cười tủm tỉm khi bị nam nhân kia đặt ở trên cửa phòng hôn nhau, chính là Diệp

Tranh.

Diệp Dịch Sinh không dám tiếp tục nhìn, giả vờ như không phát hiện ra chuyện này, lén khép cửa lại, trở về phòng ngủ, ngực đập thình thịch. Diệp Tranh đang triển miên cùng với một nam nhân ở phòng ngủ bên cạnh, ngẫu nhiên sẽ có âm thanh khiến cho người ta mặt đỏ tim đập vang vọng sang bên này, Diệp Dịch Sinh đành phải chỉnh âm lượng của tai nghe đến lớn nhất, khiến đầu óc của hắn trở nên trống không.

Từ lúc Diệp Dịch Sinh bắt đầu có ý thức tới nay, Diệp Tranh chính là một cô nàng thành tích ưu tú lại ngoan ngoãn, cha Diệp coi nàng như một hòn ngọc quý mà nâng niu, ăn mặc chi phí đều luôn là tốt nhất, duy nhất có một điều cha Diệp yêu cầu nàng đó là chuyên tâm học tập, đừng nói yêu sớm, kể cả việc Diệp Tranh ở trong trường học lén đưa một tờ giấy cho bạn trai học cùng lớp, cha Diệp cũng sẽ giận dữ. Hắn không dám tưởng tượng, một người có tính cách nghiêm khắc như cha Diệp nếu phát hiện toàn bộ chuyện này, sẽ làm gì với Diệp Tranh.

Thời gian trong giấc mơ hoàn toàn hỗn loạn, một giây trước hắn còn đang ở trong phòng tự học, ngay sau đó liền biến thành hình ảnh hắn đang ngồi bên trong phòng khách, nhìn gương mặt phần nộ của cha hắn. Chuyện yêu sớm của Diệp Tranh bị lão sư trong trường học phát hiện, thông báo cho phụ huynh. Càng

không tốt ở chỗ, bởi vì lúc bụng trộm ăn trái cấm với bạn trai, không có làm công tác an toàn, Diệp Tranh vô ý mang thai.

Cha Diệp biết được toàn bộ, dứt khoát nổi trận lôi đình, lệnh cưỡng chế cho Diệp Tranh đoạn tuyệt quan hệ với bạn trai, lại bảo mẹ Diệp dẫn Diệp Tranh đến bệnh viện tư nhân nạo thai. Cha Diệp công tác ở một cơ quan luôn coi trọng mặt mũi, không muốn để cho người khác biết con gái mình làm việc mất mặt như thế này. Từ lúc Diệp Tranh đi ra khỏi bệnh viện liền bị cấm túc, nhốt ở trong nhà để tĩnh táo lại bản thân, chỗ nào cũng không được đi.

Diệp Dịch Sinh chưa từng nhìn thấy cha hắt lộ ra sắc mặt thất vọng cùng với phần nộ như vậy, đoạn thời gian đó, mỗi ngày về nhà, hắt đều phải cẩn thận dè chừng, sợ bản thân có gì đó sơ xuất chọc cho cha hắt sinh khí. Mà Diệp Tranh vốn luôn hoạt bát, thích cười thì lại triệt để thay đổi tính tình, nàng cả ngày đều mặc áo ngủ, đi tới đi lui trong nhà giống hệt du hồn. Cha Diệp đăng kí bảo lưu kết quả cho nàng, không cho phép nàng đi ra ngoài tiếp xúc với bạn học, sợ nàng lại đi tìm nam nhân kia.

Diệp Dịch Sinh nhận ra sự khác thường của Diệp Tranh, nhưng áp lực học hành nặng nề khiến hắt không rảnh đi chú ý đến những thứ khác. Thẳng đến một buổi tối, Diệp Tranh gõ cửa phòng hắt, đi đến bên cạnh cửa sổ, vẻ mặt hoảng hốt, nói “Dịch sinh, người nói xem, từ nơi này nhảy xuống, sẽ thế nào?”

Nhà bọn họ ở trên tầng năm, khoảng cách giữa các tầng so với những khu nhà tầng bình thường khác thì cao hơn một chút, nếu từ tầng năm nhảy xuống, lấy thân thể gầy yếu của Diệp Tranh, lập tức liền sẽ.....

“Người không cần suy nghĩ linh tinh, để ba biết được ba lại sinh khí. Người đừng chọc đến ông, qua đoạn thời gian nữa sẽ tốt thôi.” Trong giấc mơ, Diệp Dịch Sinh nói như vậy.

“Qua đoạn thời gian nữa, sẽ tốt sao?” Diệp Tranh lắc lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt mà uể oải “Dịch Sinh, người quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu..... Cái nhà này, khiến ta không thể thở nổi.....”

Đó là lần nói chuyện cuối cùng của hắt với Diệp Tranh. Buổi tối ngày hôm sau nữa, Diệp Tranh liền nhảy lầu từ cửa sổ ở trong phòng ngủ của nàng, lập tức bỏ mình.

Những hình ảnh sau đó liền phá thành các mảnh nhỏ. Cha Diệp bắt đầu say rượu, mẹ Diệp mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt, mà trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, hắt đều thất hồn lạc phách ngồi ở bên cửa sổ.....

“Dịch Sinh..... Người cái gì cũng không hiểu.....”

Diệp Dịch Sinh bắt giác tỉnh lại, phát hiện đầu hắt nhể nhại mồ hôi, câu nói khan khan nhẹ nhàng của Diệp Tranh phảng phất vẫn còn vang vọng bên tai, hắt mở to hai mắt, cố gắng bình phục trái tim đang đập kịch liệt trong ngực. Qua một lúc lâu, hắt mới đưa tay khê gầy sợi tóc ướt dính bết vào trán, chậm rãi đi xuống giường.

“Đề nghị chúng ta mở cửa chào đón đôi tân nhân hạnh phúc này!”

Tần Tự mặc một bộ tây trang màu đen phẳng phiu ngồi trên ghế dài, nhìn hai thân ảnh đang bắt đầu đi vào từ khu vực khuất sáng ở cuối thảm đỏ. Tần Phi mặc một bộ váy cưới có đính ren cổ điển, tóc búi cao cao ở sau ót, gương mặt dịu dàng thanh tú hơi hơi ngượng ngùng. Mà nam nhân trung niên đi bên cạnh nàng, thân hình to lớn, tây trang phẳng phiu, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về phía nàng mang theo một tia sùng nịnh.

Tần Tự nhìn hai người trao đổi nhẫn cho nhau ở trên đài cao, nói lời hứa đồng ý trước mặt người điều khiển chương trình, cuối cùng trao cho nhau nụ hôn. Dưới đài bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng huýt sáo âm trời, mà y chỉ là lẳng lặng chứng kiến xong toàn bộ, sau đó trầm mặc xoay người rời đi.

Vừa quay trở lại xe, di động liền vang lên. Y còn tưởng rằng Tần Phi không nhìn thấy y, gọi điện thoại để hỏi thăm, không nghĩ tới trên màn hình điện thoại hiện ra lại là tên của Diệp Dịch Sinh. Diệp Dịch Sinh rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho y, trong mắt Tần Tự hiện lên một tia sùng sốt, vội vàng nhận điện thoại. “Ta thi xong. Người thế nào, hôn lễ kết thúc chưa?”

Tần Tự ân một tiếng, ngữ điệu của Diệp Dịch Sinh tựa hồ có chút trầm thấp, chẳng lẽ thi không được tốt..... “Đến đại học T đi, ta dẫn người đi phố ăn vặt ăn cá nướng, ăn..... Còn có tiểu tôm hùm.”

34. Chương 34: Ăn Khuya

Tần Tự đứng trước cửa một quán nướng, ngóng trông nhìn những xiên thịt dê với cánh gà nướng thơm ngào ngạt trên lò nướng.

“Muốn ăn ở nhà này sao?” Diệp Dịch Sinh ở bên cạnh liếc nhìn sắc mặt của y Tần Tự lắc đầu, nhin đau, nói “Không được, chúng ta vẫn nên đến ăn ở cái nhà bán tiểu tôm hùm mà người nói là ăn rất ngon đi.”

Diệp Dịch Sinh cười cười “Đi tiếp khoảng năm phút nữa là đến, nếu người muốn ăn mấy thứ này, chúng ta mua ăn trước một ít để lót dạ cũng được.”

Tần Tự quay đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời trong suốt “Ta mua trước 2 xiên thịt dê nướng? Người muốn ăn không –” Y còn chưa nói xong, Diệp Dịch sinh đã móc ví tiền, trực tiếp đưa cho thanh niên đang nướng thịt tờ tiền mười nguyên “Bốn xiên thịt dê nướng.”

“Ta cũng trả tiền.” Tần Tự cũng bắt đầu vội vàng móc ví tiền của mình ra.

“Người chịu trách nhiệm ăn là được, hôm nay ta mời người.” Diệp Dịch Sinh đưa tay nhận tiền lẻ mà thanh niên nướng thịt trả lại, nhàn nhạt nói. Tần Tự úc một tiếng, lại cất ví tiền vào trong túi. Hai người liền đứng tại chỗ chờ thịt dê nướng chín, bên cạnh thỉnh thoảng có một hai khách hàng chen lại gần, Tần Tự vốn đứng ở giữa, bị đám người chen một cái, lập tức không thể không gao đứng sát vào Diệp Dịch Sinh. Cảm giác được trong lúc đó, bàn tay của hai người vô tình chạm vào nhau một cái, trong lòng Tần Tự lập tức run lên, ánh mắt lại càng không dám nhìn người bên cạnh.

“Soái ca, thịt dê nướng của các người được rồi.” Thanh niên nướng thịt nhiệt tình đưa thịt dê nướng cho bọn họ.

Tần Tự đứng gần lò nướng hơn, nhận lấy túi giấy ngập tràn mùi thịt nướng. Y lấy một xiên thịt từ trong túi đưa cho Diệp Dịch Sinh, mỉm cười nói “Ăn đi.” Diệp Dịch sinh vốn dĩ không thích ăn nướng, hắn không thích mùi khói hòa lẫn mùi gia vị quá nồng, bất quá, nhìn ánh mắt chờ mong của Tần Tự, hắn hơi mím môi, cầm lấy xiên thịt dê nướng kia, bắt đầu ăn.

“Cho hơi nhiều các loại gia vị, thịt cũng không tươi lắm.” Diệp Dịch Sinh vừa ăn vừa đánh giá.

“Ta lại cảm thấy ăn rất ngon.” Tần Tự rất nhanh đã ăn hết hai xiên thịt, còn xiên cuối cùng, lúc y chuẩn bị đưa cho Diệp Dịch Sinh, người đi phía sau xua tay, kiên định cự tuyệt.

“Là nhà này sao?” Hai người thông thả đi bộ, rốt cuộc cũng đến cửa tiệm mà Diệp Dịch Sinh nói.

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, ánh mắt dừng ở đôi môi bóng loáng của Tần Tự, nhú mào “Khóe miệng của người chưa lau sạch sẽ.”

“A? Chỗ nào?” Tần Tự vội vàng nâng tay áo đi lau miệng, nhưng mà mất nửa ngày cũng chưa lau đến cái chỗ mà Diệp Dịch Sinh nói. Diệp Dịch Sinh rút cuộc nhìn không được, lấy một tấm khăn giấy, đặt lên khóe môi y.

“Nơi này.” Thanh âm của hắn không quá kiên nhẫn, động tác lại rất ôn nhu, cẩn thận lau đi vết dầu trên khóe miệng Tần Tự. Hai người đứng dưới đèn đường, không thể tránh khỏi sẽ có người đi qua đi lại. Một nhóm nữ sinh ba người, thấy một màn như vậy, lập tức hai mắt sáng lấp lánh, cùng nhau lộ ra một nụ cười đầy ý vị thâm trường.

“Chúng ta liền ăn ở nhà này đi.” Một nữ sinh trong nhóm đề nghị.

“Được a, được a.” Hai nữ sinh còn lại vội vàng phụ họa.

Lúc này, Tần Tự cùng với Diệp Dịch Sinh đã ngồi xuống bàn ăn, bọn họ cố ý chọn chỗ ngồi trong góc. Quán này đắt khách, mẹ của chủ cửa tiệm vẫn còn khỏe mạnh nhanh nhẹn, giọng nói sang sảng, vội vàng hấp tấp cầm menu đi tới bàn của bọn họ.

“Hai vị soái ca muốn ăn gì?”

“Một đĩa đậu tương, một khúc cá nướng, ba cân tiểu tôm hùm.” Diệp Dịch Sinh dứt khoát gọi vài món ăn, lại quay đầu nhìn về phía Tần Tự “Muốn uống cái gì?”

“Ta cái gì cũng được a. Người muốn uống cái gì?” Tần Tự thường thức đôi đĩa dùng một lần ở trên bàn.

“Vậy hai chai trà lạnh đi, vừa lúc trừ hỏa, cho hai chai lớn nhé.” Diệp Dịch Sinh trả lại menu cho mẹ của chủ tiệm.

“Được, được, hai vị soái ca chờ một chút, đồ ăn sẽ ngay lập tức được mang lên.”

Mẹ của chủ tiệm cười tủm tỉm, đi trở về quầy phục vụ.

Món tiểu tôm hùm thơm ngào ngạt được đưa lên trước tiên, con nào cũng lớn, đồ ăn, Tần Tự nuốt nuốt nước miếng, đeo bao tay dùng một lần, nhanh chóng cầm một con lên. Tiểu tôm hùm mới đưa lên còn nóng hôi hổi, bao tay plastic căn bản không có khả năng cách nhiệt, tay y vừa chạm vào lớp vỏ tôm cứng rắn, liền bị bỏng, lập tức kêu a một tiếng, tiểu tôm hùm trong tay lại trở về bên trong khay đựng.

“Người ngốc a.” Diệp Dịch Sinh nhìn không vừa mắt, dùng đũa đập vào tay y “Gấp cái gì, cũng không có ai tranh với người.” Nói dứt lời, lại phát hiện ngữ khí của mình hơi nặng, vì thế khẽ phóng nhẹ ngữ điệu, nhìn Tần Tự đang ủ rũ “Bỏng ở chỗ nào? Ta xem xem.”

Tần Tự tháo bao tay ra, cho hắn xem lòng bàn tay bị nóng đến mức độ đỏ lên của mình, căn bản không ý thức được hành động của mình có bao nhiêu phần giống tiểu hài tử.

Một loạt hình ảnh này của hai người đều lọt vào trong mắt ba nữ sinh ngồi cách đó không xa, trong đó có một nữ sinh đeo kính đem tay che mặt, nhìn về phía Diệp Dịch Sinh, trong mắt đều là khát vọng.

“Trời ơi, nam thần cao cao gầy gầy kia thật sự là tri kỷ, nhất định là một nam nhân ẩm áp a.”

“Đáng tiếc a, nam thần đều thích soái ca.....” Cô nàng tóc xoăn ngồi đối diện, lắc lắc đầu kêu rên.

“Nói vậy, rõ ràng đây là một mối quan hệ thuần khiết!” Nữ sinh đeo kính không cam lòng trừng đồng bạn một cái.

Nữ sinh tóc xoăn cắt một tiếng, nhìn về phương hướng kia bĩu môi “Người nhìn mà xem.”

Nữ sinh đeo kính quay đầu, liền nhìn thấy ngón tay trắng nõn thon dài của nam thần đang cầm một miếng thịt tôm béo ngậy đưa vào miệng soái ca có làn da màu lúa mạch.

“Ô ô..... ngang nhiên ngược cẩu, không muốn sống!” Nữ sinh đeo kính bịt kín mắt, không đành lòng nhìn thẳng, lại nhịn không được vụng trộm nhìn toàn bộ hình ảnh thân mật của hai người thông qua khe hở giữa những ngón tay.

“Ăn quá ngon, ta còn muốn.....” Tần Tự lại đem mặt kề sát qua.

“Tự mình bóc đi.” Diệp Dịch Sinh lạnh lùng tặng y một ánh nhìn hình lưỡi dao, vừa rồi, nếu không phải nhìn thấy Tần Tự tháo bao tay chuẩn bị ăn cá nướng, lại ngóng trông nhìn tiểu tôm hùm trong khay, hắn mới sẽ không đại phát thiện tâm bóc một con tôm nhét vào trong miệng y.

Tần Tự bẽ mặt, đành phải ăn nhanh vài miếng cá nướng, lại đeo bao tay, bắt đầu gian nan đấu tranh với tiểu tôm hùm.

Ba cân tiểu tôm hùm, một mình Tần Tự hân hai cân. Đến lúc cái khay lớn cạn sạch chỉ còn thấy đáy, y vẫn còn liếm liếm môi, một bộ dạng vẫn còn chưa thỏa mãn.

“Dịch Sinh, ngày mai chúng ta có thể.....”

“Thứ này không tốt, có thể thi thoảng ăn một hai bữa, không thể ngày nào cũng ăn.” Người nào đó vô tình cự tuyệt thỉnh cầu của y. Tần Tự khẽ kêu rên một tiếng ở trong lòng, chỉ biết chảy nước mắt chia tay cùng với món tiểu tôm hùm. Y xoa cái bụng căng tròn, đi theo phía sau Diệp Dịch Sinh trở về ký túc xá của hắn, vừa vào cửa, liền bị Diệp Dịch Sinh ném một cái khăn vào mặt.

“Đi vào tắm rửa, một thân mùi khói trộn lẫn mùi gia vị.”

Người cũng thế nha. Tần Tự cảm giận bắt bình kéo khăn mặt đi vào phòng tắm, mười phút sau, ngược ngừng bọc khăn mặt đi ra. Diệp Dịch Sinh đang đọc sách, mí mắt cũng không thèm nâng, nói “Áo ngủ ở trên giường.” Nói xong liền gấp sách lại, đi vào phòng tắm.

Tần Tự leo lên giường mặc quần áo, không có việc gì làm, liền ôm gối đầu của Diệp Dịch Sinh xoa nhẹ, không biết nghĩ đến cái gì, cười đến mức ánh mắt đều híp lại thành một khe hở.

“Cười ngây ngô cái gì?” Diệp Dịch Sinh đi ra khỏi phòng tắm, vừa lau tóc vừa liếc mắt nhìn y.

“Không có gì, chỉ là cao hứng.” Tần Tự buông gối đầu ra, xuống giường, đi đến bên cạnh hắn, ân cần nói “Ta sấy tóc cho người nha.”

Y bảo Diệp Dịch Sinh ngồi xuống ghế, sau đó cầm máy sấy ra, cắm điện, bật chế độ trung bình, cẩn thận dè chừng sấy tóc cho hắn. Ngón tay thon dài hữu lực của Tần Tự xuyên qua từng lớp tóc của hắn, ôn nhu mà vẫn có lực đạo. Tóc Diệp Dịch Sinh rất mềm, cũng rất đen, Tần Tự cẩn thận sấy khô mỗi một sợi tóc, mới vừa lòng tắt máy sấy.

“Thế nào, người không bị nóng chứ?” Tần Tự thu gọn máy sấy, khon lưng khẽ gầy gầy vài sợi tóc tán loạn trên tán của Diệp Dịch Sinh ra.

Diệp Dịch Sinh mở to mắt, đôi mắt đen láy trầm tĩnh mà sáng sủa của hắn nhìn về phía y “Không.”

Mặt của hai người ghé vào nhau quá gần, chóp mũi cơ hồ dán lại với nhau, Tần Tự ý thức được điểm này, lập tức đỏ mặt, ánh mắt dao động nhìn xung quanh “Thế là được rồi..... Ân..... Ngủ đi.....”

“Lại đây.” Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên mở miệng.

Tần Tự không hiểu lắm, liền đi qua “Ân?”

Diệp Dịch Sinh nhìn lỗ tai đỏ ửng của y, mái tóc đen ngắn cũn cỡn, ngực đột nhiên trào ra một cổ tình tố nóng bỏng, khiến hắn nhin không được vươn tay kéo nam nhân cao lớn ngồi lên đùi của mình.

Đầu của Tần Tự do không hề phòng bị mà đụng vào ngực hắn, y kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy con ngươi tối đen của Diệp Dịch Sinh đang nhìn y, ngữ điệu như có như không một chút thở dài. “Đứa gốc.....”

Hắn dè gáy của Tần Tự, nhẹ nhàng đem đôi môi của mình ấn lên mặt của nam nhân.

35. Chương 35: Giao Triền

Nụ hôn kia nhẹ nhàng tựa như lông vũ, lại mang theo nồng đậm sự thương tiếc. Tần Tự cảm nhận được xúc cảm mềm mại trên môi, nhin không được vươn tay ôm lấy sau gáy của Diệp Dịch Sinh, nhiệt tình đáp lại hắn.

Y há miệng, chủ động vươn đầu lưỡi ra, liếm láp cánh môi của Diệp Dịch Sinh. Đầu lưỡi cẩn thận miêu tả hình dáng đôi môi của hắn, nhẹ nhàng liếm qua từng chiếc răng trắng bóng. Trong miệng Diệp Dịch Sinh vẫn còn mang theo hương vị trà xanh còn sót lại sau khi đánh răng, khiến Tần Tự có chút say mê trong lòng, càng thêm vội vàng dùng lưỡi khiêu khích môi lưỡi hắn. “Ân.....” Không biết từ lúc nào, Tần Tự tách hai chân ra, tư thế khóa ngồi trên người hắn, Diệp Dịch Sinh ôm eo y, rõ ràng có thể cảm nhận được thứ giữa hai chân nam nhân đang dần dần phồng lên. Hắn hơi hơi ngẩng đầu, tạm thời muốn trốn tránh nụ hôn nhiệt tình khiến hắn không thể thở nổi của Tần Tự “Tần Tự..... Đợi đã..... Ngày mai ta vẫn còn phải thi.”

Tần Tự đang gặm cắn cái cằm duyên dáng của hắn, nghe hắn nói như thế, không nỡ dừng động tác, liếc mắt lên nhìn hắn, khó hiểu nói “Sáng mai người thi sao?”

Diệp Dịch Sinh gian nan gật đầu “Ân, sáng sớm mai ta đã phải đi thi rồi.”

“Nhưng mà.....” Tần Tự kẹp eo hắn vào giữa hai chân, có ý ám chỉ, lỗ tai đỏ bừng, nói “Phía dưới của người..... Cũng cứng rắn.....”

Mặt của Diệp Dịch Sinh xẹt qua một tia xấu hổ, đang muốn nói chuyện, Tần Tự đã đem tay trượt vào bên trong cái quần ngủ rộng rãi của hắn, cách qua một lớp vải quần lót, dè cái phần nổi lên dưới khố bộ của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ta giúp người.....” Tần Tự bỗng nhiên trượt xuống khỏi đùi của hắn, sau đó khom lưng, tháo thắt lưng quần của hắn ra, quỳ trước người hắn, vùi đầu vào giữa hai chân hắn.

“Ân.....” Diệp Dịch Sinh phát hiện chính mình hoàn toàn nói không nên lời cự tuyệt, hắn nhìn Tần Tự vươn đầu lưỡi đầy phiền tình, liếm láp cái núm nhỏ hơi gồ ra giữa hai chân hắn, cứ việc cách một lớp vải quần lót mỏng manh, nhưng vẫn làm cho hắn cảm nhận một sự kích thích vô cùng lớn.

“Thoải mái sao?” Tần Tự ngẩng đầu nhìn hắn, hai tay cũng không nhàn rỗi, ôn nhu vuốt ve hai quả trứng căng tròn ở phía dưới.

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, liếc mắt nhìn xuống, ánh mắt có chút mê ly. Hắn hơi hơi xê dịch thân thể về phía trước, khiến cho tính khí nóng bỏng của mình có thể tới gần gương mặt phiếm hồng ửng ửng của người nọ “Tần Tự.....”

Tần Tự nhận ra khát vọng trong ánh mắt của hắn, y kéo quần lót của thanh niên xuống, khiến cho tính khí đã trưởng lớn kia được phóng ra. Tay phải y nắm gốc của tính khí sát lộng vài cái, y thử vươn đầu lưỡi, liếm liếm lỗ nhỏ trên đỉnh của nó.

“Ân.....” Diệp Dịch Sinh tăng thêm lực đạo của cánh tay đang đặt trên gáy của y, cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn. Điều này giống như một lời cổ vũ rất lớn dành cho Tần Tự, y nắm côn thịt cứng rắn nóng bỏng của thanh niên, bắt đầu từ dưới đáy của hai viên tinh hoàn, liếm một đường đầy tinh tế đến đầu của tính khí, cuối cùng há miệng, đem đầu nắm trứng lớn ngậm vào trong miệng, hơi hơi mút vào.

Cơ đùi của Diệp Dịch Sinh mạnh mẽ co rút, khoái cảm cự đại giống như thủy triều bao phủ lấy hắn. Hắn khó nhịn căng vòng eo, đem tính khí của mình mạnh mẽ đưa vào bên trong miệng của Tần Tự. Nam nhân thập phần thuận theo ý nguyện của hắn, chủ động dùng miệng lưỡi mềm mại bọc lấy hắn, nuốt sâu côn thịt thô cứng vào bên trong cổ họng. Diệp Dịch Sinh nhận ra cảm giác khi được bên trong khoang miệng trơn ướt mát lạnh, thoải mái mà nheo nheo đôi mắt, gương mặt trắng nõn phiếm hồng, ngón tay không kìm được mà vuốt ve mái tóc đen ửng đỏ của Tần Tự.

Nhận thấy côn thịt bên trong khoang miệng bắt đầu đột ngột nảy lên, Tần Tự càng dùng lực hóp chặt hai gò má, nuốt lấy tính khí của thanh niên. Khoái cảm tích lũy tầng tầng lớp lớp, cuối cùng trong lúc mà không ai kịp phản ứng nó bỗng bùng lên tới đỉnh, khiến toàn thân Diệp Dịch Sinh đều run rẩy, trước mắt tựa hồ xẹt qua một tia sáng, dục vọng đứng thẳng đem toàn bộ dịch thể đậm sệt đều bắn vào trong miệng của nam nhân.

“Hô.....” Diệp Dịch Sinh mở đôi mắt còn đang mờ mịt, ngưng mắt nhìn xuống cái người đang ghé vào giữa hai chân hắn, đột nhiên nhận ra Tần Tự hình như đã nuốt toàn bộ dịch thể của hắn vào trong miệng, trong ánh mắt nhất thời nhiễm lên vài phần hối hận.

Hắn lấy hai tờ giấy ăn ở trên bàn, xoa xoa khóe miệng cho Tần Tự. Không nghĩ tới người kia đỏ ửng của hai má, ngẩng đầu lên nhìn hắn, thậm chí còn dùng đầu lưỡi liếm liếm môi “Hương vị rất ngon.....”

“Người.....” Diệp Dịch Sinh nhất thời không biết nói cái gì, kéo hắn đứng dậy, ánh mắt lại rơi xuống giữa hai chân hắn “Cần ta giúp người không?”

“Lấy tay là được.” Tần Tự ôm lấy cổ hắn, hôn một cái lên miệng của hắn “Chúng ta lên giường đi.”

“Ân.”

Hai người chen chúc trên cái giường đơn nhỏ hẹp, thân thể không thể không dính sát vào nhau. Tần Tự vừa leo lên giường liền đè Diệp Dịch Sinh xuống, vội vã găm cần cổ cùng với xương quai xanh của hắn. Diệp Dịch Sinh bị y làm cho nổi giận, trở tay một cái, tư thế của hai người liền lập tức thay đổi, biến thành hắn ở mặt trên, cúi sát người nhìn xuống Tần Tự ở bên dưới.

“Chỉ một lần này, xong lập tức đi ngủ.” Diệp Dịch Sinh thò tay xuống giữa hai chân y, nhẹ nhàng vỗ về cái khối nhỏ lồi ra, ngữ điệu mềm nhẹ, nhưng không cho phép phản kháng.

“Được.....” Tần Tự nhìn con người đen láy sáng ngời của hắn, vội vàng cong lưng hướng lên trên “Có thể nhanh lên không..... Ta sắp bạo tạc đến nơi rồi.....”

“Gấp cái gì.” Diệp Dịch Sinh cắn một ngụm ở bên ngoài miệng y, lập tức ghét bỏ nhú nhú mảy “Toàn hương vị của tiểu tôm hùm, lần sau đừng ăn nhiều như vậy.”

“Đều nghe người.”

Khoảng cách giữa những lần gần bó quăn quýt lấy nhau, tay người nọ cũng với vào bên trong quần ngủ rộng rãi, an ủi dục vọng cấp bách cần được giải phóng của y. Tần Tự ôm lấy eo của thanh niên, thò tay vào bên trong áo ngủ vuốt ve tấm lưng bóng loáng của hắn, cùng với hắn tạo nên một nụ hôn sâu, chỉ cảm thấy bản thân tựa hồ cứ như vậy mà đắm chìm ở bên trong sự ôn nhu. Tay của Diệp Dịch Sinh rất nhanh liền mang y vào bên trong cao trào, giây phút đó, toàn thân y co rút, trong mắt hoàn toàn mất đi sắc thái, chỉ còn biết đến đôi mắt đen trầm tĩnh của Diệp Dịch Sinh, giống như một cơn lốc xoáy, cuốn y vào trong đó....

“Cáp a.....”

Tinh dịch màu trắng phun ra ở trên tay Diệp Dịch Sinh, còn có một ít bắn lên áo ngủ của hắn. Tần Tự cảm thấy áy náy, vừa suyễn khí, vừa nói “Ngày mai..... ta..... giặt cho người.....”

Diệp Dịch Sinh ngưng mắt nhìn y vẫn còn đang thất thần sau cao trào, cúi đầu, hôn lên trên mi mắt của y “Được a, bất quá không cần giặt tay, trên bàn công có máy giặt.”

Tần Tự gật gật đầu, ngón tay vuốt ve ngũ quan tuần tú của hắn, mất một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng nói “Dịch sinh, ta cảm giác hình như ta giống như đang nằm mơ vậy.”

“Nằm mơ?” Diệp Dịch Sinh không biết nghĩ đến cái gì, hắn cười cười, nhéo một cái ở phần thịt ở đùi trong của y “Giờ đã tỉnh chưa?”

Tần Tự bị hành động của hắn làm cho có chút ngứa, khoe môi cong lên, cười hắc hắc “Tỉnh rồi. Nhưng mà trong giấc mơ người vẫn ôn nhu hơn một chút.”

“Phải không? Xem ra ta không thô bạo còn không được.” Diệp Dịch Sinh hung tợn nhéo một cái mạnh ở đùi trong chân của hắn một cái nữa, Tần Tự không trốn được, đành phải dùng cách chọc lét lại hắn để phản kháng. Hai người ở trên giường lăn lộn thành một đoàn, cười đùa không ngớt.

36. Chương 36: Ghen Tuông

Ngày hôm sau, lúc trời vừa mới tờ mờ sáng, Tần Tự liền tỉnh. Có lẽ là do y muốn đi gặp mặt cái người mang danh phụ thân mà rất lâu y chưa từng biết mặt, cả một đêm cũng không thể ngủ ngon, kể cả đã ngủ, cũng liên tiếp mơ từ giấc mơ này đến giấc mơ khác.

Đồng hồ báo thức của Diệp Dịch Sinh còn chưa vang lên, Tần Tự cẩn thận dè chừng đứng dậy, tránh không quấy rầy đến người vẫn đang nằm ngủ say sưa ở bên cạnh. Chờ đến khi y đánh răng rửa mặt, đi xuống dưới lầu mua bữa sáng trở về, Diệp Dịch Sinh cũng tỉnh. Hắn động động thân mình, gương mặt nhập nhèm vì vẫn còn đang ngái ngủ, quét mắt nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng cũng dừng ở cái người đang đứng ở đầu giường nhìn hắn chăm chú.

“Làm sao lại dậy sớm như vậy?” Hắn cầm lấy di động đặt ở bên gối nhìn thoáng qua, còn chưa đến bảy giờ.

“Dù sao cũng tỉnh, liền dậy.” Tần Tự nhìn thấy mái tóc rối loạn cùng với bộ dáng mơ hồ sau khi thức dậy của Diệp Dịch Sinh, nhin không được đưa tay hất hất tóc mái của hắn, hôn lên khoe miệng của hắn một cái.

Diệp Dịch Sinh trừng mắt nhìn y, bị nụ hôn này làm cho triệt để thanh tỉnh, hắn bắt đầu cười vừa xoa xoa mái tóc của Tần Tự, bỗng nhiên ngửi thấy hương vị của sữa đậu nành cùng với bánh quẩy, cau cau mũi “Người xuống dưới lầu mua bữa sáng?”

Tần Tự ân một tiếng, đồng hồ báo thức ở bên cạnh theo lập trình vang lên tiếng chuông báo thức “Lúc nào người bắt đầu vào thi?”

“Tám rưỡi, còn sớm.” Diệp Dịch Sinh xuống giường, đi vào toilet rửa mặt. Tần Tự vừa dùng di động xem tin tức, vừa ngồi đợi hắn ra cùng nhau ăn bữa sáng. Chờ Diệp Dịch Sinh rửa mặt xong đi ra, sữa đậu nành

nóng bỏng cũng kịp lúc trở nên ấm áp, Tần Tự thử trước độ ấm của cả hai ly sữa, sau đó mới đưa một ly cho Diệp Dịch Sinh.

“Người cứ ở phòng ngủ chờ ta, khoảng mười giờ là ta thi xong. Sau đó chúng ta thu dọn một ít đồ đạc, rồi đi đến thành phố A.”

“Được, lái xe đi.” Tần Tự cắn bánh quẩy, mơ hồ nói “Lái xe đi tiện hơn.”

Diệp Dịch Sinh cũng không ý kiến gì với phương án này, thành phố A cách nơi này cũng chỉ khoảng bốn giờ lái xe, khoảng cách cũng không tính là xa. Hắn âm thầm cảm thấy may vì hai năm trước đã đi thi lấy giấy phép lái xe, vụn vặt trên đường Tần Tự lái xe quá mệt mỏi, hắn còn có thể đổi vị trí với y.

Ăn xong bữa sáng, Diệp Dịch Sinh trực tiếp đi đến phòng thi. Tần Tự liền ở trong phòng ngủ, vội vàng thay giặt đệm trải giường, chờ y giặt xong đệm trải giường, đang muốn cho vào bên trong chậu quần áo mang đi phơi nắng, cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị gõ vang.

“Dịch — người là?” Trịnh Minh Vũ đứng ở ngoài cửa, kinh ngạc nhìn nam nhân xa lạ xuất hiện ở phía sau cánh cửa. Đây không phải là phòng ngủ của Diệp Dịch Sinh sao, hắn không dám tin, lùi lại vài bước, quay đầu nhìn nhìn bảng hiệu trước cửa phòng, xác định bản thân không có đi nhầm.

“Người là..... Trịnh Minh Vũ?” Tần Tự nghe Diệp Dịch Sinh từng nhắc tới hắn, hai người không chỉ là đồng hương, còn cùng ở chung một khu ký túc xá. Trong giây phút nhìn thấy Trịnh Minh Vũ, y không phải không ghen tị, nam nhân trước mắt sáng sủa mà tuấn lãng, trong ánh mắt luôn mang theo tươi cười, vừa nhìn qua liền biết hắn lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, cùng với một người có nội tâm cố chấp như y rõ ràng đối lập hoàn toàn.

“Đúng vậy, người là gì của Dịch Sinh?” Trịnh Minh Vũ hoang mang nhíu mày.

“Hắn là bạn trai ta.” Diệp Dịch Sinh không biết từ lúc nào đi tới bên cạnh, hắn vừa thi xong, trong tay còn cầm một túi đựng hồ sơ đơn giản. Ngữ khí của hắn lạnh nhạt, phảng phất căn bản không ý thức được câu nói nhẹ nhàng kia của mình lọt vào trong tai của Trịnh Minh Vũ tạo nên một trận trùng kích như thế nào.

“Người..... Người nói cái gì? Bạn trai?” Trịnh Minh Vũ sợ tới mức lắp bắp, đầu tiên hắn nhìn Diệp Dịch Sinh, sau đó lại không dám tin nhìn sang Tần Tự cao cao to to, hoàn toàn không thể đem người trước mắt liên hệ với cái danh bạn trai của Diệp Dịch Sinh. Lúc trước, kể cả khi hắn phỏng đoán Diệp Dịch Sinh thích nam, nhưng hắn lại tưởng tượng người mà Diệp Dịch Sinh thích phải là một người có ngoại hình thanh tú, nhưng người trước mắt.....

Không chỉ mình Trịnh Minh Vũ bị dọa nhảy dựng, kể cả Tần Tự khi nghe được lời nói của Diệp Dịch Sinh, trong lòng cũng chấn động, lập tức mừng rỡ như điên. Y kiểm chế kích động mà nhìn về phía Diệp Dịch Sinh, người kia lập tức đáp lại y một nụ cười ấm áp. Thấy Trịnh Minh Vũ vẫn còn ngốc ngốc đứng giữa cửa ra vào, Diệp Dịch Sinh nhìn không được, vỗ vỗ bờ vai của hắn “Đừng đứng đực ra đó nữa, có chuyện đi vào rồi nói.”

Mười phút sau.

“Trời ạ, hai người các người thật.....” Trịnh Minh Vũ ngồi ở trên ghế, giống như người thần kinh không bình thường, thì thào tự nói.

“Chúng ta một lát nữa có việc ra ngoài. Người muốn làm gì? Ở lại phòng của ta ngủ sao?” Diệp Dịch Sinh nhét thẻ sinh viên cùng với chìa khóa vào trong túi nhỏ bên cạnh ba lô, cuối cùng kiểm tra lại đồ ở trong ba lô một lần nữa, mới ngẩng đầu, nhìn Trịnh Minh Vũ bất mãn. Lúc này, Tần Tự cũng đã phơi đệm trải giường xong, đi vào trong phòng, Trịnh Minh Vũ nhìn cái chậu trống không ở trong tay y, lại nhìn nhìn trên giường rõ ràng mới được thay đệm trải giường mới, chỉ cảm thấy mặt đỏ lên, lúng túng nói

“Người, tối hôm qua ngủ lại phòng của Diệp Dịch Sinh a.....”

Tần Tự gật gật đầu, không có chút ý tứ ngượng ngùng nào “Đúng vậy.”

Tối hôm qua ngủ cùng nhau, hôm nay đổi sàng đan mới..... Trên chiếc giường này đã phát sinh chuyện gì tự nhiên không cần nói cũng biết. Trịnh Minh Vũ đầu tiên đánh giá Tần Tự vóc người cao ngất, lại liếc mắt

nhìn Diệp Dịch Sinh thân hình gầy còm, đột nhiên đứng lên, vỗ vỗ bả vai Diệp Dịch Sinh “Sách, huynh đệ, người rất không dễ dàng..... Không cần nói nữa, bạn hữu ủng hộ người !”

Người này lại đang hiểu lầm cái gì? Diệp Dịch Sinh cũng lười giải thích, hướng chỉ bọn họ cũng không rảnh kéo dài thời gian, hắn đem cánh tay đang khoát lên vai hắn của Trịnh Minh Vũ đẩy ra, mỉm cười, nói “Hôm nay không phải cuối tuần sao, không cần đi bồi bạn gái?”

“A, thiếu chút nữa quên, nàng còn đang chờ ta !” Trịnh Minh Vũ vỗ mạnh trán, vội vàng nói câu cảm tạ huynh đệ, liền vội vàng giống như đào mệnh, kéo cửa phòng chạy ra ngoài.

“A” Diệp Dịch Sinh nhìn bóng dáng vội vã của hắn, lắc đầu cười cười. Chỉ là nụ cười này dừng ở trong mắt Tần Tự, liền mang theo chút ý tứ khác. Trong lòng Tần Tự lập tức chua loét, đặt chậu quần áo ra ban công, rầu rĩ không vui đi trở lại trước người Diệp Dịch Sinh.

“Đi thôi.” Y xách ba lô của Diệp Dịch Sinh khoác lên người.

“Làm sao?” Diệp Dịch Sinh lúc này mới nhận ra Tần Tự khác thường, hắn cẩn thận đánh giá sắc mặt y, đột nhiên cười rộ lên “Ghen a?”

Tần Tự tức giận hừ một tiếng, di động bước chân đi ra ngoài.

“Hắn có bạn gái.” Diệp Dịch Sinh đi theo phía sau giải thích.

“Ta biết.” Tuy rằng biết, nhưng mà vẫn rất giận.

“Ta cũng có bạn trai.” Phía sau lại vang lên thanh âm trong trẻo.

Cái này khiến cho Tần Tự không nhịn được, khóe môi chậm rãi nhếch lên một nụ cười đắc ý, y quay đầu liếc nhìn Diệp Dịch Sinh, đột nhiên vươn tay về phía hắn. Diệp Dịch Sinh ngưng một lát, sau đó cũng vươn tay, cầm lấy tay y. Bàn tay của hai người gắt gao siết lại với nhau, đi vào thang máy.

37. Chương 37: Lữ Đồ

Hai người ăn xong bữa trưa ở khu vực quanh quanh đại học T, sau đó lại trở về chung cư của Tần Tự, lấy một ít đồ dùng rửa mặt cất vào trong xe, mới xuất phát đi thành phố A.

Đi đến khu vực ngoài lề thành phố, xe liền đi vào cao tốc. Ban đầu đường đi còn tương đối thông thuận, đến khi ra khỏi khu vực thành phố, bởi vì hai người đi vào sát giờ tan tầm, dòng xe cộ bắt đầu trở nên chen chúc. Diệp Dịch Sinh dùng điện thoại, tra xét trạng huống của giao thông trong khoảng thời gian hiện tại, phát hiện đoạn đường bọn họ đang đi bị ùn tắc nghiêm trọng nhất, ngay cả làn đường dành cho xe khẩn cấp cũng chật ních.

“Sách, nửa giờ mới đi được năm km.” Tần Tự quay cửa kính xe xuống, nhìn nhìn ra bên ngoài, chau mày.

“Phía trước hình như xảy ra tai nạn xe cộ.” Diệp Dịch Sinh nhìn tin tức trên màn hình di động, báo đưa tin đoạn đường phía trước vừa mới phát sinh một vụ tai nạn giao thông vài xe ô tô liên tiếp tông vào đuôi nhau, cảnh sát giao thông cùng với bác sĩ đã đi tới địa điểm phát sinh tai nạn, bởi vì để giữ an toàn, đoạn đường kia tạm thời bị phong tỏa.

“Chờ một chút đi, cũng không phong tỏa lâu lắm.” Diệp Dịch Sinh kiên nhẫn an ủi Tần Tự, hắn lấy một thanh chocolate từ trong ba lô ra, bóc gói giấy, đưa tới bên miệng Tần Tự “Có đói bụng không, ăn chút gì đi.” Tần Tự hai tay còn nắm tay lái, y thoáng quay đầu sang, cắn mất hơn nửa thanh chocolate.

“Còn có bánh quy.” Diệp Dịch Sinh sợ Tần Tự ăn không đủ no, lại lôi ra một gói bánh quy.

“Ta không ăn, người ăn đi.” Đường phía trước hình như bắt đầu được khai thông, Tần Tự đạp chân ga cùng với ly hợp, chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, không có chú ý tới ánh mắt có chút lo lắng của Diệp Dịch Sinh. Từ lúc hai người bắt đầu lên xe, Tần Tự liền trở nên rất ít nói, thậm chí vài lần Diệp Dịch Sinh nói chuyện với y, y đều chỉ biết không yên lòng ân một tiếng. Đây là biểu hiện cực kì khác thường, Diệp Dịch Sinh đem gói bánh quy đang bóc dở đóng lại, nhét trở lại ba lô, vẻ mặt như có đăm chiêu.

Tốc độ của xe dần dần nhanh hơn, Diệp Dịch Sinh nhìn cảnh vật xẹt qua cửa sổ xe, đột nhiên, ánh mắt ngưng đọng. Bọn họ vừa đi qua hiện trường vụ tông xe liên hoàn, năm chiếc xe tư nhân, đầu xe vì va chạm khiến cho hiện trường trở nên vô cùng thảm thiết. Bên cạnh còn đậu xe cứu thương cùng với xe cảnh sát, mấy nhân viên y tá đang nâng cáng, vẻ mặt nghiêm túc mà vội vã. Tuy rằng chỉ thoáng nhìn qua một cái, nhưng cũng có thể nhìn thấy người nằm trên cáng bị thương không nhẹ.

Diệp Dịch Sinh thu hồi tầm mắt, theo bản năng liền nhìn nhìn sắc mặt của Tần Tự. Người kia cũng chú ý tới màu máu đỏ lênh láng, y hơi mím môi, trong đầu hình như bắt đầu căng thẳng, một ít hồi ức không tốt bắt đầu hiện lên.

“Tần Tự, người đã lái xe hơn ba giờ rồi, cần đổi vị trí với ta hay không?”

Diệp Dịch Sinh vẫn luôn trong tư thế quan sát sắc mặt của Tần Tự, lúc sắp đến trạm xăng dầu, hắn rút cuộc nhìn không được mở miệng.

Tần Tự quay đầu, đưa mắt nhìn Diệp Dịch Sinh, sắc mặt của y có chút tái nhợt “Được, đến trạm xăng dầu ở phía trước rồi đổi.”

Mười phút sau, bọn họ chạy vào khu phục vụ. Diệp Dịch Sinh đi ra ngoài đi toilet, lúc trở về liền nhìn thấy Tần Tự tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt, vẻ mặt có chút uể oải.

“Mệt?” Diệp Dịch Sinh đưa tay sờ lên trán y, xoa xoa mái tóc ngắn ngắn của y.

Tần Tự mở to mắt, trong mắt chợt lóe qua một tia mờ mịt, khóe môi hơi nhếch lên, bắt lấy cánh tay của Diệp Dịch Sinh, ghé sát vào má mình “Không mệt. Ở một chỗ cùng với người, vĩnh viễn đều không mệt mỏi.”

Diệp Dịch Sinh bỗng nhiên rất muốn cúi đầu xuống hôn y, nhưng mà bọn họ đang dừng xe ở khu phục vụ, người đến người đi, thật sự không tiện cho lắm. Hắn kìm nén phần tình cảm đang dâng trào, dùng ngón tay cái lướt qua cánh môi mềm mại của nam nhân, khẽ ừ một tiếng.

Hai người nghỉ ngơi một lúc xong tiếp tục lên đường. Lần này là Diệp Dịch Sinh lái xe, Tần Tự ngồi ở ghế phó lái. Nơi này cũng cách thành phố A rất gần, tính tới trung tâm thành phố cũng chỉ mất chưa đến một tiếng đồng hồ.

“Phỏng chừng lúc đến nơi cũng khoảng tám giờ, chúng ta trước cứ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi tìm ba người, được không?”

Không nhận được câu trả lời, Diệp Dịch Sinh dời tầm mắt khỏi màn hình hướng dẫn đường đi, quay đầu nhìn Tần Tự, kinh ngạc phát hiện y thể nhưng đang ngủ. Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh lóe ra một tia suy tư, hắn hơi nhíu mi, chạy xe đến một nhà nghỉ nhanh ở trong nội thành thành phố A, chờ hắn đậu xe xong xuôi ở trong bãi đỗ xe, đã gần đến tám giờ, mà người bên cạnh vẫn chưa tỉnh.

Tần Tự trước kia chưa bao giờ ham ngủ giống như hôm nay, Diệp Dịch Sinh tắt xe, tháo dây an toàn, lại nghiêng người tháo dây an toàn cho Tần Tự, lấy tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt y.

“Tần Tự, tỉnh, chúng ta đến thành phố A rồi.”

Tần Tự mí mắt giật giật, một lúc lâu mới mở mắt ra nhìn hắn. Ánh mắt lo lắng của Diệp Dịch Sinh dừng ở trên mặt y, nhíu mày nói “Có phải thân thể không thoải mái hay không? Sắc mặt người không tốt lắm.”

“Không có, khả năng là tối hôm qua ngủ không ngon.” Tần Tự không lưu tâm, cười cười. Hai người xuống xe, đi vào khách sạn làm thủ tục, kiêng hành lý bỏ vào trong phòng, lúc này mới đi đến tiệm cơm ở gần đó ăn cơm. Diệp Dịch Sinh gọi ba món ăn, một món canh, cộng với hai chén cơm. Bát cơm của hắn đã được ăn sạch sẽ, lúc ngẩng đầu nhìn người đối diện, phát hiện trong bát cơm của Tần Tự cơ hồ còn nguyên si.

“Làm sao? Không thích ăn đồ ăn của nhà này?” Diệp Dịch Sinh gấp một thìa thịt xào ớt xanh vào trong bát y.

“Không phải.” Tần Tự miễn cưỡng cười cười, không biết nên giải thích như thế nào cái loại cảm giác buồn nôn thình lình ập đến này. Y nhìn miếng thịt xào ở trong bát, ánh mắt xẹt qua một tia khó chịu, lại nhanh chóng bị y áp xuống.

“Là quá mệt mỏi sao, người đi về trước nghỉ ngơi đi, ta đi xung quanh xem có nhà nào bán bánh mì, mua một ít về cho người ăn khuya.”

“Được.”

Diệp Dịch Sinh nhìn thân ảnh của Tần Tự biến mất khỏi tiệm cơm, lúc này mới đứng dậy tính tiền. Hắn nhanh chóng đi mua bánh mì, trở lại phòng nghỉ. Khiến hắn sửng sốt là, trong phòng không bật đèn, chỉ có đèn phòng tắm sáng, bên trong truyền đến tiếng nước ào ào.

“Tần Tự?” Diệp Dịch Sinh buông cái túi to trong tay xuống, tim đập có chút nhanh, hắn đi tới trước cửa thủy tinh ngăn phòng tắm, dùng lực đẩy.

Tần Tự trần trụi, ôm đầu ngồi dưới vòi hoa sen, mặc dòng nước chảy xuôi xuống mái tóc cùng với lưng y. Sắc mặt của y mờ mịt mà thống khổ, giữa mi nhân mơ hồ có một tia chán ghét bản thân. Diệp Dịch Sinh đến gần, mới phát hiện y tắm bằng nước lạnh, sắc mặt hắn biến đổi, đi qua đóng vòi hoa sen.

“Lần trước bị cảm mạo giáo huấn còn chưa đủ sao?” Hắn vừa tức giận vừa đau lòng, kéo khăn tắm treo ở trên tường xuống, trùm lên người Tần Tự, cường ngạnh kéo y từ trên sàn đứng lên “Tần Tự, người nhìn ta!”

Ánh mắt không có tiêu điểm của Tần Tự chậm rãi ngưng tụ ở trên mặt hắn, mái tóc đen của y vẫn đang chảy nước ròng ròng, vẻ mặt yếu ớt mà mờ mịt “Dịch Sinh.....”

Càng đến gần thành phố A, đến gần cái người thân ảnh mà y từng mong chờ vô số lần kia, y lại càng cảm thấy sợ hãi cùng khẩn trương. Mà buổi chiều khi chứng kiến trận tai nạn giao thông kia, khiến cho thần kinh vốn không chịu nổi gánh nặng bị đè thêm một tảng đá lớn. Y cảm thấy con thú dữ yên lặng đã lâu trong ngực y bắt đầu rục rịch trở lại, y không dám đối mặt với Diệp Dịch Sinh, không dám đối diện với chính mình, chỉ có thể dùng đến thủ đoạn tra tấn bản thân để trốn tránh toàn bộ.

Diệp Dịch Sinh ôm cả người lẫn khăn vào trong lòng, hắn vuốt ve mái tóc ngắn cũn của Tần Tự, an ủi nói “Nếu người không muốn gặp ba người, chúng ta có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Tần Tự tựa đầu vào vai hắn, nhắm mắt lại, lắc lắc đầu “Không..... Ta là sợ ta không khống chế được chính mình, ta cảm giác ta rất vô dụng..... Bệnh này, mặc kệ ta có cố gắng như thế nào, chỉ cần gặp một chút kích thích, liền sẽ tái phát....”

“Đây không phải lỗi của người.” Diệp Dịch Sinh chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim của hắn đều bị siết chặt, hắn hôn lên trên mi mắt của Tần Tự, đau lòng nâng mặt của y lên “Người đã làm rất tốt, tin tưởng ta, người sẽ không phát bệnh lại lần nữa.....”

“Dịch Sinh.....” Tay của Tần Tự siết chặt lấy bờ vai của hắn, ngữ điệu của y tựa

hồ mang theo tiếng khóc, ánh mắt tràn đầy u ám “Nếu ta thương tổn người, người nhất định phải tránh ta lại..... Hoặc là báo nguy.....”

Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh thay đổi một chút, hắn thở dài, kéo Tần Tự lên trên giường, lau khô thân thể cho y, lại sấy khô tóc. Làm xong toàn bộ, hắn nằm xuống bên cạnh Tần Tự, kéo người kia vào trong lòng, ngữ điệu mang theo một chút thở dài “Không có việc gì, người thương tổn ta đi. Ta nếu nhẫn không được, sẽ đáp trả lại.”

38. Chương 38: Thổ Lộ Tình Cảm

“Dịch Sinh.....” Tần Tự ngẩng mặt lên nhìn hắn, y nhìn đáy mắt của người nọ hoàn toàn không hề sợ hãi, còn có cả sự bao dung, ngực bị một loại cảm động khó nói thành lời tràn ngập. Giống một con thuyền đã phiêu bạt rất lâu trên mặt biển, rốt cuộc có thể tìm đến cái cảng để dừng lại.

Diệp Dịch Sinh hôn lên mặt y một cái, lại đứng dậy tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn vàng nơi đầu giường đầy ấm áp. Hắn trở lại nằm xuống bên cạnh Tần Tự, đôi mắt đen dần dần trở nên sâu thẳm “Để ta kể cho người nghe một chuyện cũ.”

Tần Tự gật gật đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn hắn.

“Thực ra ta có tỷ tỷ, ta vẫn luôn chưa từng kể với người.....” Diệp Dịch Sinh cup mắt, giọng điệu bình tĩnh giống như là đang kể lại một câu chuyện cũ cho người khác nghe. Vết sẹo chôn giấu nhiều năm trong lòng chậm rãi được hắt lộ ra, đau đớn ban đầu đã qua đi, ngược lại là một loại cảm giác giải thoát trước nay chưa từng có. “..... Mãi sau này ta mới hiểu được, khi đó nàng đã bị trầm cảm nghiêm trọng, nhưng trong nhà không ai để ý..... Ta cũng rất ngốc, còn khuyên nàng không nên luẩn quẩn trong lòng, nói cái gì mà ba mẹ khẳng định đều vì muốn tốt cho nàng. Nhưng thực ra, ta tuyệt đối không chịu hiểu nàng, chưa bao giờ đứng ở góc độ của nàng mà nghĩ tới.....”

“..... Có đôi khi ta thường xuyên nghĩ rằng, nếu lúc đó ta sớm nhận ra nàng không thích hợp, để ba mẹ ta đưa nàng đến bệnh viện sớm hơn một chút, có phải bi kịch xảy ra sau đó sẽ không xuất hiện hay không?”

Đồng tử của Tần Tự co rút một chút, y nhìn đôi lông mi dài cup xuống của Diệp Dịch Sinh, đột nhiên nắm chặt cánh tay hắn. Cảm nhận được cổ lực đạo kia cứ im lặng truyền đạt lời động viên, Diệp Dịch Sinh khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt “Cuộc sống vốn dĩ tàn khốc như vậy, vĩnh viễn sẽ không cho người cơ hội làm lại lần nữa. Trước kia ta không nghĩ ra, bao giờ cũng vậy bản thân ở bên trong nhà giam hối hận và tự trách. Nhưng hiện tại không giống, ta bắt đầu hiểu ra, nhân sinh khổ đoản, người sẽ không biết được ngày nào nó sẽ rời khỏi người mà đi. Cùng với việc oán giận quá khứ, oán giận thế giới, không bằng chấp nhận nó mà sống vì chính mình một lần.”

Tần Tự nghe đến đó, biểu tình dần dần trầm tĩnh lại, y nhẹ nhàng ân một tiếng. Thật kỳ quái, nghe được câu nói này của Diệp Dịch Sinh, cổ cảm xúc khó chịu ở trong ***g ngực không biết từ lúc nào đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Ta..... hình như có chút đói bụng.....” Tần Tự sờ sờ cái bụng khô quắt của mình, ngượng ngùng nhìn về phía thanh niên.

Diệp Dịch Sinh cười khẽ một tiếng, bên trong đôi mắt đen nổi lên một tia sáng lạnh “Lần đầu tiên ta thấy có người nghe kể chuyện cũ mà nghe đến mức đói bụng, thật may là có mua bánh mì cho người.” Hắn xốc chân lên, đi xuống giường, lấy túi giấy đặt trên bàn trở lại. Bên trong ngoại trừ bánh mì, còn có hai chai nước chanh. Tần Tự ngửi thấy mùi thơm, lập tức có tinh thần, ngồi dậy ngó nghiêng nhìn Diệp Dịch Sinh.

“Ăn đi.” Diệp Dịch Sinh đưa một cái bánh mì chà bông cùng với một chai nước chanh cho Tần Tự. Tần Tự uống vài ngụm liền hết luôn chai nước chanh, sau đó bắt đầu lang thang hổ yết ăn bánh mì. Diệp Dịch Sinh thấy thế, mở nắp chai nước chanh còn lại, đưa

cho y.

“Người..... Uống đi.” Tần Tự biết Diệp Dịch Sinh thích uống nước chanh nhất.

“Ta đã ăn cơm tối rồi, vẫn còn no, người uống đi.” Diệp Dịch Sinh lại đẩy chai nước chanh về phía. Tần Tự cũng không tiếp tục ngại ngùng, dứt khoát nâng đầu lên uống cạn.

Chờ y ăn uống no đủ, thoải mái mà nằm trở lại trên giường lớn, đã là mười hai giờ khuya. Ban ngày y ngủ quá nhiều, hiện tại tinh thần lại bắt đầu tỉnh táo. Nhưng Diệp Dịch Sinh lại không như thế, lo lắng hãi hùng hơn phân nửa buổi tối, lúc này mới trầm tĩnh lại, mí mắt từ lâu đã bắt đầu trĩu xuống.

“Ta cũng kể cho người nghe chuyện cũ của ta đi.” Tần Tự bỗng nhiên chủ động

mở máy nghe nhạc.

Diệp Dịch Sinh dù đã rất mệt mỏi, cũng phải cường ngạnh khởi động mí mắt cổ vũ, hắn âm thầm nhéo đuôi mình một cái “Được a.”

Vì thế Tần Tự liền ôm lấy cánh tay hắn, nói về những chuyện mà y đã trải qua hồi còn nhỏ. Tư duy của y vốn dĩ bộc phát, bao giờ cũng đột nhiên từ chuyện này nhảy sang chuyện khác, Diệp Dịch Sinh nghe nghe, lại cũng chống đỡ không nổi, buồn ngủ nhắm mắt lại.

“Hồi cấp hai, lần đó hợp phụ huynh.....” Nửa ngày không nghe được thanh âm của người nọ, Tần Tự di một tiếng, quay mặt sang, liền nhìn thấy đôi mắt của Diệp Dịch Sinh đang lẳng lặng nhắm lại, sắc mặt lúc ngủ an tường mà nhu hòa.

“Tỉnh, lần sau nói tiếp cũng giống nhau.” Tần Tự bật cười thở dài, điều chỉnh chế độ chạy của điều hòa sang chế độ giấc ngủ, lại đắp chăn cho Diệp Dịch Sinh, lúc này mới nằm trở lại giường, cảm thấy mỹ mãn ôm lấy eo Diệp Dịch Sinh, nhắm mắt lại.

Một đêm không mộng. Ngày hôm sau, hai người ngủ đến chín giờ hơn mới dậy. Vẫn là Tần Tự dậy sớm hơn, đi xuống dưới lầu mua bữa sáng. Đến khi Diệp Dịch Sinh rửa mặt xong, hai người ăn bữa sáng xong, lên mạng tìm địa chỉ mà Tần Phi cung cấp. Là ở một tiểu khu mới xây, nhưng mà ngoài ý muốn là cách trung tâm thành phố rất gần, đi khoảng hai mươi phút là đến nơi.

“Cần ta đi lên cùng với người không?” Lúc hai người lái xe dừng dưới một tán cây xanh tán lá bao trùm cả cửa sau của tiểu khu, Diệp Dịch Sinh không yên lòng, quay sang nhìn người đang ngồi ở ghế phó lái.

“Không cần, ta chỉ nhìn mặt hần một cái, rất nhanh liền xuống. Người chờ ta mười phút là xong.” Tần Tự cười cười với hần, một bên thoải mái mở cửa xe. Chỉ là Diệp Dịch Sinh so với ai cũng rõ ràng, nụ cười kia vốn không thoải mái dù chỉ một chút.

“Ta ngồi trong xe chờ người, có chuyện gì gọi điện thoại cho ta.” Trong lòng Diệp Dịch Sinh vốn đang treo cao không có cách nào hạ xuống được.

Tần Tự ân một tiếng, vẫy vẫy tay với hần, xoay người cất bước đi vào hành lang hẹp dài của tiểu khu. Diệp Dịch Sinh nhìn thân ảnh của y biến mất phía sau bậc thang, cánh tay nắm vô lăng im lặng siết chặt.

Tần Tự cầm tờ giấy, thấp thỏm ấn vang chuông cửa phòng 302.

Mất một lúc lâu, cửa gỗ dày nặng mới mở ra, một nữ nhân mặc một cái áo trắng trong thuần khiết đang ở phía sau sợi dây xích phòng trộm cảnh giác nhìn Tần Tự.

“Người tìm ai?”

Tần Tự nhìn nhìn nữ nhân xa lạ, âm thầm suy đoán đây có phải là vợ của Hứa Khiêm hay không, khấn trương, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp “Người hảo, ta..... Tìm Hứa Khiêm tiên sinh một lát.”

“Hứa tiên sinh không ở nhà, ta là bảo mẫu nhà bọn họ.” Nữ nhân cẩn thận đánh giá diện mạo của Tần tự, đột nhiên ánh mắt trở nên có chút vi diệu “Người là?”

“Ta là con trai của vợ trước của hần.” Tần Tự phảng phất không có nhìn thấy sắc mặt của nữ nhân nháy mắt trở nên cổ quái, tươi cười ôn hòa lễ phép “Ngày mai ta liền rời khỏi thành phố A, trước khi đi muốn gặp Hứa tiên sinh một chút, người có thể nói cho ta biết làm thế nào mới có thể nhìn thấy hần sao?”

Lúc cửa xe bị gõ vang, Diệp Dịch Sinh mất nửa ngày còn chưa kịp phản ứng.

“Làm sao nhanh như vậy?” Hần sửng sốt nhìn Tần Tự đang ngồi lên ghế phó lái

“Nhìn thấy ba người không?”

Tần Tự lắc lắc đầu “Không, hần không có ở nhà. Bất quá ta gặp được bảo mẫu nhà họ, nàng nói hần hiện tại hần là đang ở đại học A.”

“Đại học A.” Diệp Dịch Sinh khó hiểu nhăn nhăn mi “Hần là giảng viên đại học sao?”

“Không phải, hần là một chủ xí nghiệp, hần là được mời đến diễn thuyết.” Tần Tự thở ra một hơi, hần cúi đầu, bỗng nhiên khó chịu vò vò tóc của mình.

“Dịch Sinh, người nói, ta không nên đi tìm hần, có phải hay không?”

Một đứa con trai đi gặp ba ruột của mình, chẳng lẽ điều này có gì đó không nên sao? Trái tim Diệp Dịch Sinh hơi run rẩy, hần sờ sờ mặt Tần Tự “Đừng nghĩ nhiều như vậy. Đi thôi, chúng ta hiện tại đến đại học A.”

Nếu ba của Tần Tự không muốn thấy y, vậy hần lập tức sẽ dẫn Tần Tự đi, đi thật xa, vĩnh viễn không bao giờ đặt chân lên địa phương này lần nào nữa.

39. Chương 39: Phụ Thân

Diệp Dịch Sinh lại mở chương trình hướng dẫn đường đi, khu vực trường đại học A nằm ở khu vực ngoại thành thành phố, cách nơi này khoảng nửa giờ lái xe, bây giờ xuất phát, hẳn là vẫn có thể theo kịp buổi diễn thuyết của ba Tần Tự.

Dọc theo đường đi, hai người đều không nói chuyện, lúc đến cổng lớn của đại học A, Diệp Dịch Sinh bảo Tần Tự xuống xe trước, đứng ở cửa trường học chờ hắn, còn hắn đi tìm một chỗ đỗ xe ngay gần đây. Nhưng mà khi Diệp Dịch Sinh đỗ xe xong quay lại, cửa trường học căn bản không có thân ảnh của Tần Tự. Tần Tự hẳn là tự mình đến lớp học trước, Diệp Dịch Sinh nhú nhú mày, cầm lấy di động gọi vào số của Tần Tự.

Đầu dây bên kia rất nhanh liền có người nghe máy, âm thanh vô cùng ồn ào, Diệp Dịch Sinh phải rất cố gắng mới nghe được thanh âm của Tần Tự.

“Người đứng ở cổng trường học chờ ta, mười lăm phút sau ta tới tìm người.”

“Àn. Tìm thấy ba người chưa?” Mi gian của Diệp Dịch Sinh cau lại lo lắng.

Tần Tự nhìn thân ảnh đứng trên bục giảng bị đa số học sinh vây quanh cách đó không xa, con người giật giật “Thấy rồi.”

Cắt đứt điện thoại, Tần Tự cắt di động, đi ngược với dòng người, lên khu vực bục giảng của lớp học. Diễn thuyết đã kết thúc, học sinh bên trong phòng học đều từng tốp từng tốp một đi ra ngoài, còn có một số ít học sinh ở lại thì đều đang tụ tập trước bục giảng, đại khái là vì muốn có vật kỉ niệm, hoặc là muốn kí tên. Tần Tự đi tới gần khu vực bên ngoài đám đông, còn chưa mở miệng, liền có một nhân viên hỗ trợ gọi y lại.

“Đồng học, phiền người một chút, đồ kỉ niệm của chúng ta đã phát hết.” Nhân viên hỗ trợ đầy mặt xin lỗi nhìn y.

“Ta không phải đến xin vật lưu niệm, ta muốn gặp Hứa tiên sinh một chút.” Tần Tự vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Cái này, giữa trưa Hứa tiên sinh còn phải đi tham gia yến hội với các đồng học, e là không có thời gian gặp người –”

“Tiểu Tạ, làm sao?” Âm thanh trầm thấp của một nam tử trung niên vang lên phía sau hai người.

Cô nương trẻ tuổi gọi tiểu Tạ lập tức quay đầu lại, nhìn Hứa Khiêm đang đi xuống từ trên bục giảng, cười xin lỗi, nói “Có học sinh nói muốn gặp ngài một chút, nhưng ngài phỏng chừng không có nhiều thời gian.....”

“Vài phút thời gian thì ta còn có.” Hứa Khiêm mặc một bộ tây trang, đi giày da, sắc mặt ôn hòa, đi tới “Vị đồng học này, người là sinh viên khoa nào?”

Tần Tự quay đầu lại, nhìn Hứa Khiêm “Ta không phải học sinh của đại học A.”

“Úc, là học sinh trường học gần đây sao, người tên là gì?” Hứa Khiêm cho rằng Tần Tự là một học sinh trẻ tuổi nào đó hâm mộ hắn, muốn từ chỗ hắn xin một ít kinh nghiệm để xây dựng sự nghiệp. Kể cả đang vội vàng thoát thân, chủ một xí nghiệp thành công vẫn luôn nở ra một nụ cười ôn hòa.

Tần Tự nhìn hàng tóc mai hoa râm rũ xuống khóe mắt của hắn, đang muốn nói gì đó. Một tiếng chuông di động chói tai bỗng nhiên vang lên, Hứa Khiêm đưa tay làm dấu hiệu xin lỗi với y, lấy di động ra, đi sang một bên nghe điện thoại.

“Uy..... Người đón tiểu Khải về rồi? Được được.... Ta bên này xong việc sẽ lập tức trở về..... Ta còn mua quà cho các người.....”

Đuôi lông mày cùng với khóe mắt Hứa Khiêm đều mang theo ý cười ôn hòa, nhìn qua giống như là đang nói chuyện với người thân trong gia đình. Nói vậy, đây là một gia đình hạnh phúc mỹ mãn đi. Tần Tự nhất thời có chút hoảng hốt, phảng phất giống như hắn đang trở lại lúc còn rất nhỏ, hắn ngồi ở trên sofa trong nhà, chờ ba hắn tan tầm trở về, có khi ba hắn sẽ mang về cho hắn một món đồ chơi nhỏ. Có khi ba hắn sẽ về nhà sớm, sắc mặt tươi cười bế hắn để lên đầu vai, chạy quanh quanh trong sân..... Có rất nhiều lúc, y sẽ hoài nghi những ký ức này có phải đã từng thật sự xảy ra hay không, chung quy đều đã là những chuyện

xảy ra từ rất lâu trước kia. Con người, bao giờ cũng có khuynh hướng làm đẹp những hồi ức, không phải sao?

“Kia liền như vậy..... Tạm biệt.” Hứa Khiêm tắt điện thoại, lập tức thu hồi nụ cười nơi khóe miệng. Hắn đi tới trước mặt Tiểu Tạ, kinh ngạc nhìn nhìn chung quanh “Nha, học sinh vừa rồi đâu?”

Tiểu Tạ nhún vai, chỉ chỉ cửa ra vào khu vực phòng cháy, cái bóng dáng cao lớn kia ở trong đám người phá lệ bắt mắt “Nơi đó đâu, cái gì cũng không nói, liền đi. Mặc danh kì diệu.”

Hứa Khiêm ân một tiếng, nhìn cái bóng dáng kia biến mất khỏi dòng người, không biết vì cái gì, trái tim của hắn hung hăng đập loạn. Một cổ bi thương khó có thể nói thành lời bỗng nhiên thổi quét hắn. Phảng phất trong giây phút đó, có cái gì đó cực kỳ trọng yếu đang cách hắn đi xa. (N/A : ta đang phân vân không biết có nên đổi đoạn này không. Mặc dù đúng theo tác giả viết là như này, nhưng ta nghĩ cái câu này nên dành cho người yêu thì hơn.)

Diệp Dịch Sinh ngồi trên một cái ghế dài dưới hàng cây ngô đồng, thiếu chút nữa hắn muốn phá cái băng ghế gỗ này, Tần Tự rút cuộc xuất hiện. Hắn nhìn thấy y, lập tức đứng dậy, khẩn trương đi tới trước mặt y, nhưng lại không dám trực tiếp mở miệng hỏi, ngập ngừng nửa ngày, mới thấp giọng nói

“Thế nào?”

“Ta gặp được hắn.” Tần Tự cười cười, chỉ là trong nụ cười kia cái gì cũng không có “Bất quá hình như hắn không có nhận ra ta.”

Các người mười mấy năm không gặp, hắn không nhận ra người cũng rất bình thường. Diệp Dịch Sinh muốn nói vài câu an ủi, nhưng nhìn ánh mắt tịch liêu của Tần Tự, cổ họng của hắn liền khô khốc, chỉ cảm thấy trong hoàn cảnh này, bất cứ một lời nói an ủi nào cũng đều khiến y tái nhợt và vô lực.

“Không có việc gì, chúng ta trở về đi.” Tần Tự ngược lại dường như không có việc gì, an ủi hắn, y nhắc ba lô của Diệp Dịch Sinh lên, khoác lên vai “Ta đói bụng, không bằng chúng ta đi ăn cơm trước?”

Diệp Dịch Sinh vội vàng gật đầu, đối diện cổng lớn của đại học A chính là một con phố ẩm thực. Hai người chọn một nhà bán cơm rang, gọi năm sáu đĩa rau, ngồi ở góc chậm rãi ăn. Diệp Dịch Sinh chọn đồ ăn mà Tần Tự thích, gấp hết vào trong bát y. Tần Tự cũng có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, ăn sạch sẽ toàn bộ đồ ăn trong bát.

Hai người cơm nước xong, liền đi đến bãi đỗ xe lấy xe. Trên đường đi, lúc đi qua một cửa hàng nhỏ, cước bộ của Tần Tự bỗng nhiên ngừng lại. Diệp Dịch Sinh dựa theo ánh mắt của y, nhìn vào trong, trong lòng vừa động.

Đây là một cửa hàng bán kem được trang hoàng cực kì đẹp mắt, bảng hiệu ghi bán kem xoài cùng với kem tươi hồng trà. Hắn nhớ rõ hình như Tần Tự chưa bao giờ ăn cái loại đồ ngọt như kem, vì cái gì bây giờ y.....

“Muốn ăn kem sao?” Diệp Dịch Sinh thử thăm dò, hỏi.

Tần Tự nhìn chằm chằm bức ảnh chụp hình kem trên bảng hiệu, gật gật đầu. Diệp Dịch Sinh mơ hồ hiểu ra cái gì, hắn không tiếp tục hỏi đi đến trước quầy mua một ly kem xoài, nhét vào trong tay Tần Tự.

Tần Tự cầm lấy kem, trên mặt hiện ra một tia thỏa mãn trẻ con. Y cúi đầu cắn một miếng kem, xúc cảm lại dẻo mà mềm mại khiến khóe miệng y không tự giác nhếch lên.

“Ăn ngon sao?” Diệp Dịch Sinh cũng cố không để ý ánh mắt đánh giá của nhân viên cửa hàng, nhìn y chăm chú.

Tần Tự gật gật đầu, đồ ngọt đích xác có thể khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Tự hồ có chút áy náy bản thân ăn mảnh, y nâng mắt lên, đưa ly kem về phía Diệp Dịch Sinh “Người cũng ăn một miếng.”

Diệp Dịch Sinh khẽ cười một tiếng “Không cần, người ăn đi.”

“Liền cắn một miếng.” Không biết vì cái gì, Tần Tự bỗng nhiên rất kiên trì.

Diệp Dịch Sinh do dự một chút, vẫn ghé lại gần, nhẹ nhàng cắn một miếng. Vị xoài thơm ngọt cùng xúc cảm trơn trượt của miếng kem lập tức tản ra khắp khoang miệng, còn mang theo hương vị mê người khó diễn tả. Rất ngọt, Diệp Dịch Sinh nghĩ như vậy.

Thẳng đến khi trở lại khách sạn, cổ vị ngọt kia vẫn như cũ bám trụ trong cổ họng của Diệp Dịch Sinh, không tài nào xóa đi được. Vừa trở lại phòng nghỉ, Tần Tự liền cởi áo, bên ngoài quá nóng, y từ sớm liền ra một thân mồ hôi.

“Đi tắm rửa một cái đi.” Diệp Dịch Sinh nói.

Tần Tự gật gật đầu, cầm khăn tắm đi vào tắm rửa. Y tắm một cái mất hơn nửa giờ, trực giác của Diệp Dịch Sinh mách bảo có chút không đúng, thiếu chút nữa có ý định phá cửa xông vào, cửa phòng tắm bị mở ra từ bên trong, Tần Tự bọc khăn tắm đi ra.

Diệp Dịch Sinh thấy tóc y đã gần khô, đáy mắt ẩn ẩn có tơ máu, liền hiểu được y khẳng định một mình trốn ở bên trong liếm láp miệng vết thương. Tức giận hòa với đau lòng tràn ngập ngực của Diệp Dịch Sinh, hần hơi mím môi, đang muốn nói chuyện. Bên hông bỗng nhiên bị một cổ lực đạo ôm chặt.

Tần Tự gác cằm lên đầu vai hắn, thanh âm khàn khàn “..... Dịch Sinh, chúng ta làm đi.”

Diệp Dịch Sinh ngẩn người, thân thể tản ra cường liệt đau thương của Tần Tự ghé sát vào hắn, hắn có thể cảm thấy bản thân hắn đang bị khát cầu. Cảm xúc không thoải mái trong ***g ngực nhất thời tan thành mây khói, hắn nâng tay lên, ôm mạnh lấy eo của nam nhân, nhẹ nhàng ân một tiếng.

40. Chương 40: Kết Thúc

Không biết là do ai bắt đầu trận làm tình này trước, đợi đến lúc đầu não của Diệp Dịch Sinh có chút thanh tỉnh, hắn và Tần Tự đã trần trụi toàn thân dây dưa cùng một chỗ, mông giường bị hai người chà đạp đến lồm xồm, phát ra tiếng kéo kẹt đầy thanh thúy. Miệng lưỡi của hai người cơ hồ dính cùng một chỗ, Diệp Dịch Sinh khó có thể kiềm chế cho bản thân không đi hôn hôn đôi môi của Tần Tự, đầu lưỡi liếm qua mỗi một góc trong miệng y. Tần Tự cũng nhiệt tình đáp lại hắn, hai tay ôm lấy eo lưng của hắn mỗi lúc một chặt chẽ. Hạ thân của hai người cũng đã vận sức chờ phát động, cứng rắn cọ sát vào với nhau. Diệp Dịch Sinh một bên cắn cắn cánh môi của Tần Tự, một bên thò tay với với cái ba lô để ở đầu giường, lấy ra một ống tuýp.

Tần Tự không đợi hắn nói gì đó, đã chủ động tách hai chân ra, tạo thuận lợi cho động tác của thanh niên. Nụ hôn của Diệp Dịch Sinh bắt đầu dời xuống, từ cằm của Tần Tự, xuống hầu kết, rồi một đường trượt xuống ***g ngực pháp phồng. Hắn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn đầu nhũ hình dẹt nơi ngực trái của y, đồng thời lấy tay dính thuốc bôi trơn, cẩn thận đưa vào bên trong kẽ mông của Tần Tự. Ngón tay đầu tiên thử tính đảo quanh bên trong huyết khẩu, trấn an nếp uốn co quắp, đợi đến khi Tần Tự bắt đầu thích ứng, mới cẩn thận đưa thêm một ngón tay vào, kiên nhẫn khai thác bên trong dửng dạo nóng ướt.

“Đau thì phải nói.” Diệp Dịch Sinh vừa làm công tác khai thác, vừa hôn hôn cơ bụng buộc chặt cùng với da thịt non mềm phần đùi trong của y.

“Ân.....” Tần Tự nhìn nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng thở phì phò, mi gian có một tia ảm nẫn khó có thể nhận ra. Đợi đến khi bên trong cơ thể gia tăng đến ba ngón tay, y gian nan khởi động thân trên, căng chân cọ lên thắt lưng của Diệp Dịch Sinh “Có thể.”

Diệp Dịch Sinh ân một tiếng, rút ngón tay ướt nhẹp ra, cúi người hôn lên khoe môi của y một cái, sau đó tách hai chân của Tần Tự ra nâng lên, dùng tư thế quỳ ngồi ở bên hông của y, đưa tay cầm lấy dục vọng đang đứng thẳng thông thả đưa vào bên trong. Vừa mới đi vào, tầng tầng mị thịt liền tranh nhau chen lấn lên phía trước, cuốn lấy tính khí của hắn. Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh ảm ảm, nhìn không được dùng thêm chút lực, đành về phía trước.

“A.....” Hắn nghe thấy Tần Tự phát ra một tiếng than nhẹ đầy khó chịu, tưởng mình làm y đau, vội vàng cúi đầu. Chỉ là tầm mắt vừa liếc nhìn, hắn liền ngây ngẩn cả người, khoe mắt của Tần Tự thế nhưng lần xuống hai hàng nước mắt.

“Đau không?”

Diệp Dịch Sinh lập tức hoảng hốt, đang muốn rút tính khí của mình ra, hạ thân lại bị nhẹ nhàng cắn một chút, hấn thét một tiếng to, ánh mắt có chút đỏ lên nhìn nam nhân dưới thân. Tần Tự tựa hồ vừa mới kịp phát hiện bản thân thất thố, y xoa xoa khoe mắt, cười cười với Diệp Dịch Sinh “Không có việc gì, người có thể dùng lực.”

“Tần Tự.....” Diệp Dịch Sinh có chút do dự.

“Ta thích cảm giác người ở bên trong cơ thể ta.” Con người đen bao hàm tình cảm sâu nặng của Tần Tự lẳng lặng nhìn hắn, bởi vì vừa mới được gột rửa bằng nước mắt, đôi mắt kia ở bên trong căn phòng hôn ám phá lệ sáng sủa. “Cho nên, đừng có ngừng, được không?”

Diệp Dịch Sinh không nói gì, mà cúi đầu, nặng nề hôn lên môi Tần Tự, hung hăng mút lấy môi lưỡi của y. Đồng thời hạ thân cũng không tiếp tục cố kỵ, dung lực đóng đưa vòng eo, một lần lại một lần đâm vào chỗ sâu nhất bên trong dũng đạo mềm mại kia.

“Cáp a.....”

Thân thể của Tần Tự không nhận được lắc lư theo trườn động kịch liệt của hắn, hai tay của y ôm chặt lấy bờ vai của Diệp Dịch Sinh, ngón tay dùng lực đến mức cơ hồ sắp bấm vào làn da trơn bóng của thanh niên. Diệp Dịch Sinh vốn hiểu rõ thân thể y, tính khí đâm vào bao giờ cũng ma sát qua điểm mẫn cảm nhất kia. Mỗi khi hắn làm vậy, toàn thân của Tần Tự đều sẽ căng thẳng, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở, cũng như than nhẹ. Nghe được âm thanh đó, ngực của Diệp Dịch Sinh nóng lên, hạ thân trườn động càng thêm hung mãnh.

“A..... Dịch Sinh..... Cáp a.....”

Chưa được một lúc, thân thể của hai người đều ướt nhẹp mồ hôi. Diệp Dịch Sinh đối tư thế xâm nhập, vừa xoa nắn cánh mông đầy đặn của y vừa dung lực đưa đẩy. Tần Tự ôm lấy chân của mình, đung đưa không ngừng theo tiết tấu của hắn, sắc mặt vừa thống khổ, vừa như sung sướng.

Diệp Dịch Sinh tiếp tục đưa đẩy khoảng mấy trăm cái, khoái cảm dần dần tích lũy đưa hắn đến đỉnh, trong một lần va chạm mạnh mẽ, hai người cơ hồ đồng thời đạt được cao trào.

“A..... Dịch Sinh.....”

Hạ thân của Tần Tự kẹp chặt lấy tính khí của hắn, đồng thời vong tình la lên tên của hắn.

“Ta ở đây.”

Diệp Dịch Sinh nhìn sắc mặt mê say khi cao trào của y, dục vọng đã phun trào lại bắn ra một ít dịch thể nóng bỏng.

“Ân.....” Nội bích của Tần Tự không thích ứng, co lại một chút, Diệp Dịch Sinh bị y kẹp lấy, màu mắt lại có chút thâm trầm. Hắn thông thả rút tính khí của mình ra, yêu thương hôn lên môi Tần Tự.

Hai thân thể ướt nhẹp mồ hôi quần dính lại với nhau, kết thúc một nụ hôn, hai người đều có chút thiếu dưỡng khí, đành phải ghé trán lại với nhau, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào đối phương.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa chỉ kéo hơn phân nửa, tia sáng không quá rõ ràng. Nhưng Diệp Dịch Sinh vẫn có thể nhìn thấu đầy mắt đầy thâm tình của Tần Tự, Tần Tự mò tìm cầm lấy tay của hắn, mười ngón tay của hai người quần quýt lấy nhau, hưởng thụ giây phút yên tĩnh mà tốt đẹp này. Đột nhiên, Tần Tự ghé sát lại gần hắn, hôn lên khoe môi hắn.

“Diệp Dịch Sinh.” Hình như đây là lần đầu tiên Tần Tự gọi đầy đủ tên của hắn, ngữ điệu trịnh trọng mà thấp thỏm.

“Ta yêu người.”

Diệp Dịch Sinh ngẩn người mất vài giây, lập tức ngực liền bị một cổ vui sướng cự đại khó có thể hình dung tràn ngập. Hắn ôm lấy mặt Tần Tự, khó có thể khống chế hôn lên môi y.

“Ta cũng yêu người.” Hắn nhẹ nhàng nỉ non ở bên cạnh khoe môi y.

Tần Tự nghe được câu này, nước mắt lại chảy ra. Y không biết hôm nay, bản thân y vì cái gì trở nên cảm tính như vậy, giống như khi bị phát bệnh. Y cup mắt, quần bách, nghĩ muốn lau đi nước mắt nơi khóe mắt. Cánh tay vừa nâng lên lại bị Diệp Dịch Sinh bắt lấy, thanh niên ôn nhu hôn lên nước mắt đang chảy dài trên mặt y “Về sau, ta vẫn luôn cùng người.”

“Mặc kệ người về sau sẽ trở thành bộ dáng gì, mặc kệ người bị bệnh hay không bị bệnh, ta đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Diệp Dịch Sinh lẳng lặng ngưng mắt nhìn y, đáy mắt phẳng phất giống một bầu trời sao “Cho nên, người cũng không thể buông tay chính mình, được không?”

Hốc mắt của Tần Tự ướt nhẹp, y dùng lực gật đầu, nước mắt nói “Được..... Cảm ơn người.....”

Cảm ơn người nguyện ý đi vào thế giới của ta, cảm ơn người nguyện ý ở lại bên cạnh ta, cảm ơn người nguyện ý..... yêu ta.

“Đứa ngốc, nói cảm ơn làm gì a.”

Diệp Dịch Sinh cười cười, kéo đầu y gác lên ngực mình, dùng lực chớp chớp hốc mắt ướt át.

Buổi chiều hôm đó, hai người không đi đâu cả, tắm rửa xong liền oa ở trên giường lớn trong khách sạn, câu được câu mất trò truyện.

Nói chuyện nói chuyện, hai người đều ngủ. Ngủ một giấc đến khi tỉnh lại đã là tám giờ tối, lại là bị tiếng chuông di động của Tần Tự đánh thức.

“Uy.....” Tần Tự vẫn còn ngái ngủ, ngồi dậy, cầm lấy di động để ở đầu giường đặt ở bên tai.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì, sắc mặt của y dần dần trở nên có chút phức tạp. Diệp Dịch Sinh vốn đang định ôm y ngủ tiếp một lúc nữa, thấy sắc mặt của y, lập tức ngồi dậy, sắc mặt thân thiết.

“Làm sao?” Hắn thấy Tần Tự đóng điện thoại, vội vàng hỏi.

Ánh mắt của Tần Tự có chút vô thố “Là mẹ ta gọi điện, nàng nói bảo mẫu nhà Hứa Khiêm đã nói chuyện của ta cho Hứa Khiêm..... Sau đó, Hứa Khiêm muốn gặp mặt ta.....”

Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh thoáng thả lỏng “Vậy người muốn đi gặp hắn sao?”

Tần Tự lắc lắc đầu “Tạm thời không muốn..... Ta nghĩ sáng mai liền trực tiếp lái xe trở về.”

Diệp Dịch Sinh gật gật đầu “Vậy thì đừng đi, nếu ba người thật sự muốn gặp người, tự nhiên sẽ đến tìm người.” Hắn nhanh chóng chuyển hướng đề tài “Hình như vừa qua giờ cơm tối, có đói bụng không? Chúng ta ra ngoài ăn cái gì đi.”

“Được a.” Tần Tự dừng một chút, bỗng nhiên cười nói “Không bằng đi ăn tiểu tôm hùm.”

Sắc mặt của Diệp Dịch Sinh đổi đổi “Ăn nhiều tiểu tôm hùm—”

“Đói thân thể không tốt.” Tần Tự nhanh chóng nói nốt về sau câu nói của hắn, nhìn hắn tội nghiệp “Chỉ ăn một lần hôm nay thôi, không được sao? Cách lần ăn trước đã qua nửa tháng rồi.....”

Diệp Dịch Sinh khẽ cười thâm trong lòng, bắt đắc dĩ vỗ vỗ trán y một cái “Chỉ ăn một lần hôm nay a, đây chính là người nói.”

“Àn.” Tần Tự hớn hở mặt mày bắt đầu mặc quần áo.

Đại khái liên quan đến việc chỉ được ăn duy nhất một bữa tiểu tôm hùm, đêm nay Tần Tự còn ăn đến no hơn cả lần trước, bụng nhỏ đều phồng lên như cái trống. Vì tiêu thực, hai người đi loanh quanh vài vòng ở gần khách sạn, lúc trở về phòng, cái bụng mướt mà của Tần Tự mới nhỏ xuống được một chút.

“Tần Tự, cầm hộ ta bộ quần áo ngủ.” Diệp Dịch Sinh đi dạo bị ra mồ hôi, vừa trở về khách sạn liền vào phòng tắm tắm rửa.

“Đến.” Tần Tự còn đang bận tâm mùi của tiểu tôm hùm, không yên lòng cầm áo ngủ đi qua. Không nghĩ tới cả người cả áo ngủ đều bị kéo vào.

“Làm sao.....”

Trong phòng tắm đều tràn ngập sương mù, Diệp Dịch Sinh toàn thân trần trụi, tóc mái của hắn còn đang chảy nước, làn da trắng nõn bóng loáng trong làn sương mù như ẩn như hiện. Tần Tự nhìn hắn, hầu hết không tự giác giật giật. Diệp Dịch Sinh đặt áo ngủ sang một bên, kéo y vào bên trong bồn tắm lớn, khoe miệng hơi nhếch “Người đã ăn no, nhưng ta còn chưa ăn no đâu.”

Mặt Tần Tự quần bách đến đỏ bừng, nghĩ đến ban ngày lúc hai người làm tình, bản thân mình vừa thổ lộ đã khóc, phông trường hứng trí của Diệp Dịch Sinh đều bị phá tan tành. Y cảm thấy áy náy, chủ động cởi quần áo, ngoan ngoãn nằm vào bên trong bồn tắm.

“Gác chân lên thành bồn tắm, tự mình lấy tay giữ lấy.” Ánh mắt của Diệp Dịch Sinh ám ám.

Tần Tự ngoan ngoãn làm theo, chỉ là dưới ánh nhìn chăm chú của Diệp Dịch Sinh, tính khí giữa hai chân y liền không biết xấu hổ mà bắt đầu đứng thẳng. Y liếm liếm môi, chờ mong nhìn cái người đang quỳ tại giữa hai chân hắn, giọng nói khàn khàn “Dịch Sinh.....”

Còn mang theo ngữ điệu mềm nhũn, lại càng giống như làm nũng. Diệp Dịch Sinh không thể nhẫn nại lâu lắm, vội vàng làm trơn liền cảm thương tiến vào. Bởi vì buổi chiều hai người vừa mới làm qua, dững đạo căng chặt kia phá lệ mềm mại ướt át, trắng nhục lấy lòng cắn chặt lấy hắn. Diệp Dịch Sinh một bên đỉnh lộng, một bên cũng không quên ai ủi tính khí giữa hai chân y. Kích thích mãnh liệt từ hai phía mang đến khoái cảm mãnh liệt cuộn trào khiến Tần Tự cơ hồ không chịu nổi, cổ y không chịu nổi, ngửa ra sau, đầu cơ hồ lơ lửng ở bên ngoài bồn tắm lớn, tiếng rên rỉ trong miệng một tiếng so một tiếng càng cao vút.

“A a.....” Không được bao lâu Tần Tự liền bắn, mà lúc này Diệp Dịch Sinh vẫn còn đang hoạt động tiến lên lần cuối cùng.

“Người không nhẫn nại được a.” Diệp Dịch Sinh niết niết móng y, đem dục vọng của bản thân vùi sâu vào bên trong mật địa căng chặt kia.

Hai người ở trong phòng tắm làm hai lần, lại trở về giường làm thêm một lần. Kết thúc lần cuối cùng, Tần Tự cơ hồ vừa ngã đầu liền ngủ. Mà Diệp Dịch Sinh vừa ngáp vừa thanh lý thân thể cho y, cũng ôm y, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau hai người đương nhiên không có cách nào dậy sớm, ngủ đến tận tám giờ hơn hai người mới xuống giường rửa mặt. Thu dọn đồ đạc, xuống phòng ăn trong khách sạn để ăn bữa sáng, hai người liền xuống garage lấy xe. Đường trở về do Diệp Dịch Sinh lái xe, Tần Tự eo lưng còn có chút đau nhức, ngồi ở trên ghế phó lái chưa được một lúc lại ngủ. Diệp Dịch Sinh còn phải kể chuyện cười để y nâng cao tinh thần, mới không đến mức ngủ một mạch trên đường đi đến lúc về đến nhà.

“Uy, mụ.....”

Lúc gần đến chung cư, Tần Phi lại gọi điện nói chuyện của Hứa Khiêm. Tần Tự nói cho nàng nguyên nhân trở về sớm của mình, vốn muốn nói xong liền treo điện thoại, nhưng nhìn bên mặt của Diệp Dịch Sinh, y lại ngáp ngừng một lát.

“Mụ, cuối tuần này người rảnh không? Ta muốn dẫn một người đến gặp người.....”

Diệp Dịch Sinh vốn đang nghe Tần Tự nói chuyện, hắn nhìn đường đi trước mặt, giảm bớt tốc độ xe. Tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như tước, nhưng tim lại đập kịch liệt giống như nổi trống.

Đầu dây bên kia không biết nói gì, Tần Tự cười khẽ một chút “Đúng vậy, chính là hắn.”

“Mụ mụ người..... Biết là ta?” Diệp Dịch Sinh thấy y tắt điện thoại, thanh âm khô ách, nói.

Tần Tự gật gật đầu “Không chỉ như thế, nàng còn đoán được chúng ta đang yêu nhau.”

“Phải không.” Diệp Dịch Sinh cực lực làm bộ như đang trấn định, trong đầu lại bắt đầu nhớ lại lần trước gặp mặt, bản thân hắn có làm cho Tần Phi lưu lại ấn tượng không tốt hay không. Chung quy, lần này đi gặp Tần Phi, thân phận của hắn không giống lúc trước, hiện tại hắn nhưng là bạn trai Tần Tự, vậy Tần Phi chẳng phải tương đương với mẹ vợ tương lai của hắn..... Nói mẹ vợ, hình như cũng không quá đúng.....

“Người khẩn trương a.” Tần Tự hiếm có khi thấy được bộ dáng thất thố của hắn, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Diệp Dịch Sinh điều chỉnh kính chiếu hậu một cái, khóe miệng giật giạt “Không thể nào. Còn đậu phụ khô không, lấy một bao ra ăn.”

Tần Tự úc một tiếng, lấy từ trong ba lô ra một túi đậu phụ khô, cười nói “Không nghĩ tới, nam thần cũng thích ăn loại thực phẩm rác rưởi này a.”

Diệp Dịch Sinh đột nhiên dừng xe ở ven đường. Hắn quay đầu, nhìn Tần Tự sắc mặt đần độn tràn ngập sửng sốt, ôm lấy đầu y, ngăn chặn cái môi đang nhếch của y.

“Vẫn là người ăn ngon một điểm.....”

Diệp Dịch Sinh trừng mắt nhìn, đầu lưỡi ái muội liếm qua cánh môi của y, dưới ánh mắt khiếp sợ của Tần Tự, lại tỏ ra không có việc gì, quay đầu khởi động xe.

Mà Tần Tự, đổ bưng còn hơn cả tiểu tôm hùm lúc chín, cầm lấy đậu phụ khô, mãi cho đến lúc hai người trở về chung cư, vẫn còn ngốc ngốc ngồi trên sô pha, cười ngây ngô không ngớt.

“Còn ngồi đó cười ngây ngô làm cái gì, còn không mau tiến vào thu dọn quần áo của người.” Bên trong phòng ngủ truyền đến thanh âm trong trẻo của Diệp Dịch Sinh.

“Úc, đến.” Tần Tự để chân trần, vội vàng chạy vào trong phòng ngủ.

Ngoài cửa sổ, bóng cây lay động, tiếng ve kêu ồn ào náo động.

Một mùa hè tốt đẹp, lại sắp bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xao-dong>